

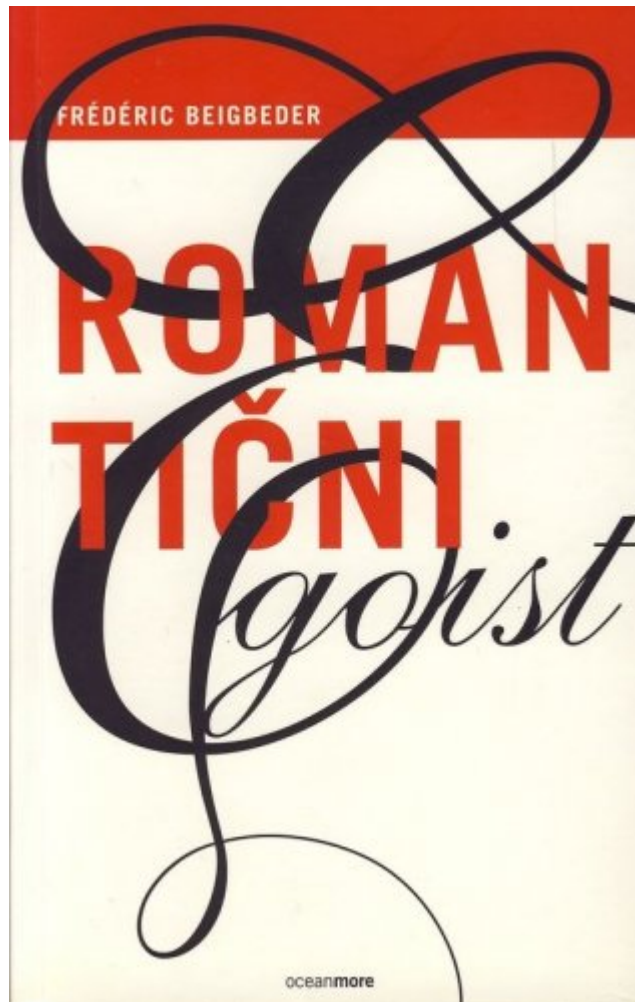
FRÉDÉRIC BEIGBEDER

ROMAN

TIČNI

gorist

oceanmore

Frederic Beigbeder

Romantični egoist

Za Amelie.

"čitav život s tobom želim proživjeti

I uz tebe umrijeti

Bilo bi se dobro vjenčati

Danas, oko 16.30 sati."

17. lipnja 2003.

LJETO

PUTOVANJE NA KRAJ NIGHTA

"Bog ne obdaruje pisca pjesničkim talentom, nego talentom za nemoralan život."

Sergej Dovlatov

Ponedjeljak

Misliš da imam što reći? Misliš da sam nešto znamenito doživio? Možda i ne, možda i ne. Ja sam samo čovjek. Imam svoju priču kao što je ima svatko. Kad trčim cijeli sat po svojoj pokretnoj traci, osjećam se ko neka metafora.

Utorak

Dosta mi je više tih kivnih člančića. Nema ništa zamornije od svih tih dežurnih kroničara plaćenih da rogobore, tih zuboškrgučućih stahanovaca. časopisi vrve više ili manje slavnim honorarcima što se živciraju po narudžbi. Fotka im se koči u gornjem lijevom kutu stranice. Nabiru obrve ne bi li što bolje naglasili svoje ogorčenje. Daju svoje mišljenje o svemu, iz nekog pseudooriginalnog kuta (u stvari kopiranog od kolega); mlate jezikom ko krava repom, jao jao jao, vidjet ćemo ono što ćemo vidjeti.

No došao je, eto, i na mene red. Morat ću mrziti tjedno, kukati svaki petak-subotu-nedjelju. Svaki moj tjedan bit će utrošen na pabirčenje nekih izlika za brundanje. Sa 34 godine postat ću honorirano staro gundalo. Novi Jean Dutourd (bez lule). Ne, odlučeno: odbijam, radije ću objaviti svoj dnevnik, to jest ovu nrv* bilježnicu.

* nrv - kratica u pisanju; izgovara se enerve - iznerviran, razdražljiv (nap. prev.)

Srijeda

Postoji jedna pravda: žene uživaju intenzivnije od nas, ali rjeđe.

Četvrtak

Bogati imaju sve lošiji i lošiji ukus, ne? Novac i njegovo tisuću i jedno ruho pretovareno kamenčugama, neka ogavna jahta, kade sa slavinama od masivnog zlata. Siromašni su danas postali elegantniji od bogataša. Nove marke krpica, kao Zara i H&M, učinile su dekintirane super komade tisuću puta više seksi od dobro potfutranih

fifica. Vrhunac vulgarnosti je lova, budući da je svi živi žele. Moja je pazikuća više šik od Ivane Trump. Što mi se najviše na svijetu gadi? Miris kože u engleskim de luxe autima. Ima li što odvratnije od jednog rollsa, bentleva ili jaguara? Na kraju knjige objasnit ću zašto.

Petak

Ono što bi sad bilo dobro za razvoj povijesti kinematografije: snimiti pornić u kojem bi glumci vodili ljubav govoreći jedno drugom "Volim te" umjesto "Osjećaš ga, ha, kurvetino." Izgleda da se to događa, u životu.

Subota

Kriza pedesetogodišnjaka mene pogađa dvadeset godina ranije.

Nedjelja

Na Formenteri sam, kod Edouarda Baera, jedinog istinskog genija kojeg poznajem, koji je unajmio jednu od vila na plaži. Plavo jutro, opekotine od sunca na bradi. Previše je algi za kupanje, povrh toga jučer me u stopalo pecnula meduza. Nižemo ružione uz gin Kas ili Marques de Caceres.

Susrećemo Ellen von Umverth, Anicee Alvinu, Maiwenn Le Besco i njezinu kćer Shanu Besson, Bernarda Zekrija i Christophea Tisona s Canala +, glumice što svake noći mijenjaju kuću, producente što nas voze čamcem na blatne kupke, a na partvju na kojem je Bob Farell (onaj što pjeva Les Petits Boudins /Male gice/) deset puta puštao svoj posljednji CD: "Naguzio bih tebe ja / Kao prošloga ljeta / Iza onih stijena" - i jednu napuhanu ljepoticu po imenu Francoise, u blijedo-ljubičastoj haljini, golih leđa kao Mireille Dare, zlatnih kao plaža. Dah pre-presječen. Nije mi uputila ni riječ; no upravo se njoj ima zahvaliti što su moji praznici uspjeli.

Ponedjeljak

Volio bih vidjeti kakvu bi facu složila Bridget Jones kad bi je sokratizirao Philippe Sollers. Kažem to zato što sam upravo stigao na otok Re, gdje bih svakog časa mogao nabasati na autora Postojane strasti. Vrijeme je lijepo, sam sam, mislim da ću se ići malo upucavati šminkericama u

Buckinghamu, ovdašnjoj diskoteci. Svi kažu "Book"; ovo je, naime, književni otok.

Utorak

Grozno je koliko su stanovnici otoka Re sretni. Sve njima izgleda lako: dovoljna je čaša rose des dunes, tuce mliječnih ostriga, jedrilica, vila od osam soba u kojoj su sva djeca odjevena u Cvrillus, i sreća je tu. Otok Re plosnati je oblatak prekriven brojnim obiteljima koje se smiješe. Za sve te ljude trebalo bi napraviti novu TV-igru - "Tko želi izgubiti milijune?"

Tu se svi živi zovu Geoffrov. To je praktično. Viknete na plaži "Geoffrov" i svi se živi okrenu, osim Oliviera Cohena i Genevieve Brisač, što vam omogućuje da ih u prolazu pozdravite. Dobar dan svima! Ja sam Oscar Dufresne, popularni pisac, romantični egoist, ljubazni neurotik. Gledam plavuše na biciklu. Volim jastoga na žaru, nelegalnu travu, uštipke s pijeskom, velike grudi s marelicom, ljudsku nesreću. Sinoć smo se natjecali tko će priznati najsramočniji od svojih glazbenih ukusa:

Ja: - Ponekad obožavam Fleetwood Mac... (oborene oči) Ludo: - Hmm... ja si tu i tamo poslušam Cabrela... (plahi pogled)

Njegova žena: - Lenny Kravitz ima nekih zgodnih melodija... ono, nije loše za slušati u tutaću, ne?

(pognuto lice)

U tom trenu u sobu uđe Ludoova nećakinja te nas smjesta sve usuglasi:

- Di je moj CD od Lorie?

Srijeda

Nakon "Pljuvat ću po vašim grobovima" Borisa Viana, ja bih radije napisao "Jebati vas sve cure."

Četvrtak

Mamurluk - Otok Re, koje kretensko ime. Re je nota koja zvuči krivo. Ovdje djeca non stop govore "genijalno", kako bi se uvjerila da im život nije truo. Nije slučajno što je djeci siromašnih sve "krvavo", a ne "genijalno": ona su bistrinja. Boravim kod prijatelja koji pripadaju ljevici "pogača sa špekom". Otkad sam stigao nisam opalio metak. Aha, obližnji diskač zove se "Jarac", zbog svog mirisa. Strašno sam osamljen u toj obitelji koja me podsjeća da sam zaboravio zasnovati svoju.

Petak

More, vjetar, sunce: nemoguće ih je odijeliti. Nos mi se guli, kosa mi se kovrča. Ti praznici me ubijaju. To je odmor koji ti budi želju da

odeš na odmor. Sinoć sam konačno spazio Sollersa i Kristevu koji su večerali u La Baleine Blue, popularnom bistrou. Poljubio sam Philippea i stisnuo ruku Juliji. Da ne postajem peder?

Subota

Umjesto da vodim ljubav, ja čitam Flaubertova pisma. "Pogled na golemu masu buržuja satire me.

Nisam više baš ni tako mlad, ni tako zdrav za takve prizore" (pismo Amelie Bosquet, 26. listopada 1863.). Izabrao sam si jedno malo ribarsko mjesto da budem na miru: Arsen-Re. Što je značilo računati bez Lionela Jospina (francuskog premijera) koji je sa suprugom Sylviane stigao prije dva dana.

Obavljaju svoj shopping praćeni fotografima Pariš Matcha, no moja se razdraženost brzo raspršuje: ja, to jest moj dnevnik ipak izlazi u VSD*. Ni najmanje ljubomorani.

Nedjelja

Jučer ujutro stiže mi razglednica od Claire: "Dragi Oscar, ja tebe ne volim. Ne volim te. Ne volim te. Ne volim te. Ne volim te." To je najljepše ljubavno pismo koje sam ikad dobio.

Ponedjeljak

Lionel Jospin večera na terasi Cafe du Commerce d'Ars en Re. Ima pulover prebačen preko ramena. Poluotok Re (podsjećam da ga od pada Berlinskog zida most spaja s La Rochelle) carstvo je pulovera preko ramena. Njegovo neobično pučanstvo boji se propuha. Dečki imaju kratku kosu i Docksides by Sebago koje mora da su bile u modi one godine kad su kupili svoju jedrilicu. Cure imaju debelu guzicu i markicu gaćica ispod blumarin hlača. Što će jedan socijalistički premijer na jednom tako UDF** otoku?

Utorak

Tjednima već u džepu premećem kutijicu s kurtonima. Još je u celofanu. Moji kurtoni nose prezervativ! Svakoga jutra zaspim sam obuzdavajući se da ne šaljem SMS-ove Claire.

* Vendredi, samedi, dimanche (Petak, subota, nedjelja), popularan francuski časopis koji izlazi vikendom (nap. prev.)

** UDF - kratica za Union pour la democratie frangaise (Unija za francusku demokraciju), francuski politički pokret osnovan u cilju ujedinjenja raznih centrističkih struja (nap. prev.)

Srijeda

Koji užas! Mislio sam da sam ga se riješio, ali prokletnik me progoni: onaj grozni pantomimičar prerušen u Tutankamona s Boulevarda Saint-Germain stoji u luci Saint-Mar-tin! Jedini je njegov pothvat u tome da se cijeli božji dan ne pomakne. Zuri ravno preda se kao kakav horsegard (pobjegao iz nekog romana Christiana Jacqua). Prolaznici mu bacaju siću. Živim u toliko brzom svijetu da su njegovi stanovnici spremni platiti prizor nepomičnosti. Ja se zapravo divim tom tipu u egipatskom ruhu koji pristaje da se živ mumificira, na ovom suncu, samo da bi turistima poručio: previše se krećete.

Četvrtak

Sinoć u Bastionu zažvalio neke kamperice, očito kratke s dezićem. Imale su dlake ispod pazuha.

Ljubile su se međusobno i jako se znojile. Bila je to večer "mokrih majica". Rukom sam im prelazio preko vlažnih sisica, potom ih prisiljavao da ih jedna drugoj miluju plazeći jezik. Dizao mi se tako jako da mi se činilo da imam golemi kurac (u stvari su mi se traperice stisnule u pranju). Trebao sam ih odbaciti natrag u kamp, ali bilo me sram mog preskupog auta. Šteta, siguran sam da pod šatorom rade svakojake grupne stvarčice koje se buržuji skanjuju praktimirati. Upucavanje je nastavak klasne borbe drugim sredstvima. Kao i Houellebecq, ja sam seksualni marksist. Postoji, dakle, u Atlantskom Neuillvu izvjesni melting-pot, pod uvjetom da nosiš majicu s Queenom i drmaš se na Superfunkov Lucky Star. (Što se sve ja zdušno trudim kako ne bih odavao svoje godine.)

Petak

Na plaži La Conche dugo kibiciram krupne bijele grudi Sandrine Kiberlain dok Vincent Lindon igra nogomet s petogodišnjim klincima (i gubi). Ima vrlo blijedu kožu, put Engleskinje. A što ako su oni imali pravo? Izgledaju skladno. Obitelji, ja vas uopće ne mrzim, mogla bi odgovoriti Himena Andreu Gideu. Na ovoj plaži muševi gledaju sve žive, samo ne svoju ženu. I eto ti sranja, opet mislim na Claire, majku obitelji koju ja nisam htio. Neudatu nesretnicu s dvoje djece i riđom kosom, velikim bijelim grudima (otuda asocijacija misli), šarenim ručnim torbicama, grotesknim cipelama, kreštavim glasom. Moja Erin Brokovich. Žene koje su rodile dvoje djece i dobile nogu

sve su mlađe i mlađe. Imam dojam da se još nisam oporavio. Obitelj, ja vas uopće nemam.

Subota

Uzbuna: najezda meduza na Trousse-Chemise (plaži evokativna imena, ali razočaravajuće realnosti). Bilo ih je i na Formenteri. Ovo je ljeto, ovo je godina meduza bez Kaprisky. Odlučeno, vraćam se u Pariz. Adieu, otoče Trojčeka. Prije odlaska, bos u pijesku, gledam kako padaju zvijezde. Osjećam se mlitavo, prebijeno, kozmički. Život je kao dugi vikend proveden u ispijanju burbon-Cole i slušanju Barryja Whitea.

Nedjelja

Voditi dnevnik znači proglasiti svoj život uzbudljivim. Sve što mi se događa tiče se cijelog svijeta. A moda? To je ono gdje sam ja.

Ponedjeljak

Pariz je prazan kao glava Jean-Claudea Narcvja kad mu je blesimetar ugašen.

Utorak

Zvrnuo Ardisson. Upravo se vratio iz Grčke gdje je sa ženom i djecom proveo deset posljednjih dana. Kažem mu da ja mrzim Grčku: em je 50 stupnjeva, em u klopi ose plivaju i odvratna je. On mi odvraća: "Da, ali tamo me barem nitko ne poznaje!" I onda meni proradi kliker: to je to, u tome je, znači, Thierryjeva snaga, on svoj godišnji provodi u inozemstvu kako bi opet malo bio običan čovjek. Svakog ljeta on lijepo ide na praksu iz anonimnosti. čeka u redu u restoranu, gubi prtljagu na aerodromu: iznova otkriva što to znači imati neki usrani život. Život TV gledaoca.

Srijeda

čujem da se priča o nekom mjestu gdje ima milijun i pol mladih iz cijelog svijeta, od toga 80.000 Francuza između 16 i 35 godina, i 130 mjesta susreta na 32 jezika. To se zove SDM*, događa se u Rimu, divovski versajski rally! Odlučujem ići. Navlačim svoj šore od lodena i svoju uniformu s Baden-Powella. Lijep sam ko papa; red je da mu odem u posjet.

Četvrtak

Rim, pusti grad. Stanovnici su pobjegli kako bi napravili mjesta hodočasnicima. Slatki život zamijenjen je prazninom u Rimu". Narančaste ulice zakrčene su plakatima na kojima Berlusconi

pokazuje zube. U busu 714 sve se činilo normalnim do trenutka kad su putnici stali pjevati crkvene napjeve plješčući rukama, kao Patrick Bouchitey u filmu Život je duga mirna rijeka. Svjetski dan mladih: ozračje dobroćudnog fanatizma, sa zastavama i ruksacima po obalama Tibera. Slijedeći svjetinu zateknem se na gratis koncertu Angela Branduardija na Trgu San Giovanni in Laterano.

Zacijelo je u pitanju neka kušnja što mi je Gospod šalje. obraćam se nekim curicama što poskakuju:

* JMJ - *Les Journees Mondiales de la Jeunesse - Svjetski dan mladih (nap. prev.)*

** *Poigravanje s naslovima filmova La Dolce vita i Praznik u Rimu (Roman holiday), koji u francuskom prijevodu glasi Vacances romaines. U jedini kojom se autor poslužio riječ "vacance" znači "upražnjenost, nepopunjenost". (nap. prev.)*

- Hoćete se paksirati* sa mnom? Ups. Gaf.

- Mislim, hoću reći, hoćete li se udati za mene i roditi mi osmero djece bez prezervativa?

Nema odgovora. Ja inzistiram:

- Mogu vam pokazati i svoju kolekciju škotskih suknji koje grebu i srediti vam popust na Hermes marame, 30% niže garantirano.

Tropa. Večer okončavam gledajući u hotelskoj sobi inspektora Derricka sinkroniziranog na talijanski. Jesam li ja izgubljena ovca?

Petak

Razočaran sam: na SDM-u vidim vrlo malo kratkovidnih prištavaca u sandalicama. Look je više slamnati šešir i žuti rubac oko vrata. Dobro, zatekao sam jednog redovnika što je svirao neki bjesomučni (ako se tako može reći) rock, ali to je bila iznimka. Više iznenađuju dvojnice Monice Belluci koje pjevaju: "Puna si milosti i ljuuubavi", kreature koje je vjerojatno poslao Sotona da posiju večernji razdor. (Srećom je za eventualne grešnike predviđeno 300 putujućih ispovjedaonica.) Zovu se Sophia i Martina. Zakazao sam im sudar na križnom putu, za jednu seansu euharistijske flagelacije:

- Blagoslovljene budite među ženama. Ovo je tijelo moje koje će se za vas i za narod predati. U stvari, kažem vam, uzmite moj panino i jedite od njega sve.

Tada se dogodilo nešto čudno. Od te bijedne bogohule zavrtjelo mi se u glavi. Vid mi se zamutio, čuo sam zvona kako zvone i zapitao se: je li to toliko očekivano otkrivenje ili sam ja do kraja naroljan?

* Glagol "se paeser" izveden je iz kratice PACS (*Le pacte civil de solidarite - Građanski ugovor o solidarnosti*) kojim je francuski Građanski zakonik 1999. među ostalim ozakonio i homoseksualnu zajednicu (nap. prev.)

Subota

Trenutno ne čujem glas božji nego zvonjavu nekakvog mobitela. Budim se mamuran. Idem malo u inspekciju francuskih posjeda: potpuno restaurirane palače Farnese, vile Medici boje bjelokosti.

Zapravo bi sanacija fasade trebala meni. A što ako je Blaise Pascal dobio svoju okladu? Tako bih volio vjerovati u nešto. Prezrivo sam eskivirao veliko bdijenje SDM-a kako bih proharačio rimskim klubovima: Wave (via Labicana), Radio Londra (na Monte Testaccio) i posebno Alibi (ista adresa), rupa puna homoseksualnih bezbožnika s kojima sam imao prilično muka da ih vratim na pravi put.

Jednoj drag queen što mi je dobacivala značajne poglede čak sam dreknuo:

- Vade retro Satanas! bezbožni stvore! baci se ničice pred Boga svojega!

No ona mi je htjela raskopčati šlic, pa sam se pokupio na spavanje.

Nedjelja

Bog je ljubav. On će oprostiti moje uvrede. Ovih nekoliko dana u Rimu omogućilo mi je da shvatim pravi smisao izraza "lutati kao prokleta duša". Divim se ruševinama, /moja slika i prilika.

Ponedjeljak

Sećem se uokolo u ljubičastim samtericama. Jednog će dana svi živi nositi ljubičaste samterice. To mi je Ludo rekao. Ludo je moj razumni prijatelj (oženjen, jedna kći, Renault Espace). često se oblokavamo zajedno: ja da zaboravim da nemam dijete, on da zaboravi da ga ima. (A obojica da zaboravimo kako usred ljeta nosimo samt.)

Utorak

Navodno je Emmanuel de Brantes* u Saint-Tropezu zaradio šamarčinu od Regine. Krasna dodjela viteške titule. Šamar od Regine, to je kao medalja, diploma, jamstvo da imaš smisla za humor. U Cafe de Flore vraćaju se krajem kolovoza stalni gosti: Chiara Mastroianni smiješi se ogledalu, Raphael Enthoven miluje bradu Carle Bruni, Jeremv Irons stišće svoju ženu, Andre Tachine šuti, Caroline Cellier me gleda. Uskoro ću i ja biti slavan, i nadam se da će Regine i mene opaliti.

** Poznati kroničar jet-seta, čija je internetska stranica "Vodič kroz jet-set" izazvala podosta ogorčenja u mondenim krugovima (nap. prev.)*

Srijeda

Večera s mamom. Pričam joj kako je bilo na otoku Re.

- Daj zamisli da na plaži mame, umjesto da kažu "vrijeme je za užinu", svoje klince zovu vičući:

"Lancelot! Eloi! It's njam-njam time!"

Zajedno se smijemo. Potom ona načinje temu koju sam htio izbjeći.

- Onda, 'si još s onom Claire?

- Ma nisam. Non-stop smo se kefali. Non-stop smo se ostavljali. 'Ajmo o nečem drugom. Ma munjena je skroz. Ništa je ne zanima. Ma ne jebe mi se pol posto. Definitivno gotovo među nama.

- Oho... pa ti si zbilja zaljubljen...

Četvrtak

Penelope je u Cannesu. Nazvala me da mi kaže kako čezne za mnom na jednoj šarenoj plaži. Leži između dva masna tijela sa zlatnim lancima oko vrata, koja jedu uštiple. Tumači mi kako se u Cannesu djeca ne zovu Geoffrov ili Lancelot, nego Shanon ili Madison, i vrlo rano piju pivo.

(Kao što joj ime kazuje, Penelope je manekenka i prema tome pije Colu light. Objavljujem joj da vodim dnevnik. Kaže mi da bih trebao pročitati Bridget Jones, ja odvracam da bi njoj bilo bolje da si prouči Dnevnik zavodnika. čim se vrati, obećavam joj jedan SOBZ (seksualni odnos bez zaštite).

Petak

Vučem se po opustjelom Parizu. Ludou se vratila žena, pa me on više ne može pratiti u svjetlucavu noć. Život mu nije drugo do jedna duga frustracija što je zovu srećom. Njegova je egzistencija odveć jednostavna, moja pak odveć komplicirana. Uzalud cijedim svoj adresar, šaljem mailove na četiri strane grada, ponižavam se nazivajući sve žive pigice kojih se samo još moja nokia sjeća, ništa ne pomaže. Lutam sam među turistima i na kraju se kukavno nasukam u neki peep-show dezinficiran varikinom i na koncu vodio ljubav s Kleenexom. I kad si čovjek pomisli da je Ludo ljubomoran na moju slobodu! Svi se moji prijatelji žale, bilo da su sami ili u paru. Ludo i ja slažemo se u jednom. Ja kažem:

- Bilo koja nova žena bolja je od samoće. A on izjavljuje:

- Bilo koja nova žena bolja je od moje.

To je Rousseauova krivnja: "čovjek je sretan samo prije nego što je sretan." Upiknuo sam tu rečenicu u Novoj Eloizi: jako volim rečenice

koje ne razumijem.

Subota

Misli se da čovjek stareći otvrdne, no to je pogrešno: zaljubljuješ se svaki dan, pri nekom usputnom pogledu, pri zvuku nekog zvonkog smijeha što ga se srce sjeća. Samo što se jednostavno suzdržavaš jer znaš kamo to vodi. Konačno shvaćam Rousseauovu rečenicu: zamislite, recimo, da na kraju Engleskog pacijenta Kristin Scott-Thomas nije umrla od gladi u svojoj spilji kad onaj ljepotan Ralph Fiennes dolazi da je spasi. Što bi oni zatim napravili? Piknik u pustinji? Seansu trekinga na dinamama? Kule od saharskog pijeska? Sretan si samo prije nego što si sretan; nakon niza gnjavaža.

Nedjelja

Imam previše SOBZ-a sa samim sobom.

Ponedjeljak

Dugo sam vremena uredno lijegao. Sad više nemam vremena čak ni biti depresivan. Tko sam ja? Neki tvrde da se zovem Oscar Dufresne; drugi misle da mi je pravo ime Frederic Beigbeder. Katkad mi se u tome teško snaći. U stvari, ja mislim da bi Frederic Beigbeder vrlo rado bio Oscar Dufresne, ali nema petlje. Oscar Dufresne, to je on u gorem izdanju; zašto bi ga inače izmislio?

Utorak

Otkazao sam Penelope. SOBZ-a neće biti. Bilo mi je draže tumarati po soarejama dana: lansiranje Zurbana, novog city-magazina on-line i na papiru u Arapskom institutu, i Amazona.fr, na onim penišama privezanim u podnožju biblioteke Francois-Mitterrand. Cvbervečeri na kojima je čak i atmosfera virtualna. Naišao sam tu na surfere poput mene, toliko naviknute da budu sami doma, pred svojim ekranom, da ostaju osamljeni u gomili, nepomična pogleda, s praznom čašom u ruci, ne tražeći više nikoga. Odveć naviknute da budu moderni zombiji u prozirnim zgradama. Nesposobne da se zanimaju za bilo koga. Samoća je logična posljedica individualizma. Naš ekonomski egoizam postao je način života. Kako ćeš briljirati u nekom ljudskom razgovoru, pred nekim, kad si naviknut da si uzmeš petnaest minuta da bi odgovorio pismeno? Virtualno je naše utočište od stvarnog.

Srijeda

Dane i noći provodim pokušavajući zaboraviti Claire. To je posao s punim radnim vremenom.

Ujutro čim otvorim oči znam da će mi to do večeri biti jedina preokupacija. Imam novo zanimanje: zaboravljivač Claire. Neki dan, za ručkom, Jean-Marie Perier me ošinuo:

- Kad znaš zašto nekog voliš, to znači da ga ne voliš.

Prepisujem tu rečenicu zatvorenih očiju, da zadržim suze.

Četvrtak

Noć ludila u kafiću Latina na Champs-Elvsees, gdje si čete sekretarica prurušenih u Jennifer Lopez prskaju grudi mojitosima, dok bagra s pozlaćenim lancima oko ruku uspoređuju svoje adidaske na pozadini Tita Puentea. To nije bar, to je plesna sauna. Neka cura djevičanskog izgleda uzima me za ruku i siše mi dva prsta govoreći mi u uho nešto na španjolskom. Moje je otvrdnjavanje trenutačno.

Ova je večer nalik na neki Bounty: ima okus raja. Štomi je kod neke žene najviše seksi? Njezina dob, kad je to 18 godina. Potom se događa pregršt orgija na bazi zgrbljene kičme, koje ne mogu ovdje iznositi budući da pišem za obiteljsku publiku.

Petak

Poznajem oko tri stotine ljudi koji su se vratili s Balijsa (Elisabeth Quin, Jean-Luc Delarue, Hubert Boukobza, Eti-enne Mougeotte, Jean-Luc Delarue, Elisabeth Quin, Hubert Boukobza...). Što to tamo tako posebno ima? Halucinogene gljive, vebne kuće s bazenom, raveovi na plažama, Jean-Luc Delarue, Elisabeth Quin, Hubert Boukobza... "Ne možeš si zamisliti kako je divno, rakovi što se živi roštiljaju, usijani pijesak, boys koji ti vode kućanstvo dok se ti fino nasaftavaš na ligeštulu..."

Ništa mi nije jasno. Ako je tamo tako savršeno, zašto su se vratili natrag?

Subota

Jako volim rečenice koje počinju s "jako volim". (I to dokazujem.)

Nedjelja

Da bi bio subverzivan, moraš biti subjektivan.

Ponedjeljak

Treniram pred ogledalom namještanje medijski skromna izraza (fora je u tome da treba istodobno spustiti oči i uzdignuti obrve).

Utorak

Telefonski poziv u suton. Ludo je u bedu zbog svoje žene i kćerkice:
- Već je teško što moraš napucavat vječno istu ženu, ako je k tome tu i jedno dijete što se dere u susjednoj sobi, kako bi ti da se ja izvučem?

- Pa ne možeš predbacivati svojoj kćeri što cmizdri. Prvo što ljudsko biće napravi kad dođe na svijet, to je da zaplače.

- Bog je krivo postavio stvari. Bebe bi kad dođu na svijet trebale prasnut u smijeh.

- Ma ne, one su ti ko ti i ja: radije bi se vratile u mamin trbuh.

On uzdiše. čovjek ne može ni zamisliti koliko je jednom depresivnom ocu teško non-stop slušati kako mu dijete plače. Pokušavam ga svejedno utješiti:

- A kužiš, to ti je isto, da smo mrtvi, ne bi se mogli žaliti na život.

Srijeda

U podrumu Tanjje, što dalje odmiču sati, to prag biva niži. Nekoć, odnosi muškarci - žene, to je bilo: "Dobra večer, gospođice, kako ste, nalazim da ste apsolutno prekrasni, mogu li vas ponuditi nečim pjenušavim?" Sad je to, međutim: "Diži se, droljo, da ti vidim tangu, digni majicu da ti cuclam cice."

Četvrtak

Festival u Deauvilleu = šampionat u samoći u gomili. Na terasi hotela Normandv škampi se utapaju u majonezi i nitko im ne priskače u pomoć. Sjedim između Christine Urban i Philippea Bouvarda. Žao mi je što nisam za stolom do, da se smjestim između Briana De Palme i Elli Medeiros. Jutros sam gledao The Hollovj Man Paula Verhoevena, remake Nevidljivog čovjeka, čiji scenarij to nije ništa manje. Revno se drogiram. Moje zdravlje možda zbog toga trpi, no znam doista malo proizvoda koji mi mogu pružiti osjećaj da je moja smrt neki sporedni događaj.

Petak

Sinoć u Ferme Saint-Simeon naletio na Clinta Eastwooda. Pokupio je naslov za svoj posljednji film od pjesme Jamiroquaia koja je moja omiljena: The Return of the Space Cowboy. Američkih zvijezda ima na sve strane: Donald Sutherland, Morgan Freeman, Tommy Lee Jones, Andre Halimi. Na plaži u Deauvilleu sreo sam čak i Regine, koja me i opet nije ošamarila. Svi živi snimaju sve žive Sonyjima DV. Tko će imati vremena pogledati sve te kasete? U jednom mi se trenu

učinilo da vidim Al Pacina, no onda sam stavio naočale: bio je to Laurent Gerra u crnom odijelu. Mora da sam zbilja prokleta kratkovidan.

Subota

Problem je s Deauvilleom u tome što uhvatiš prehladu čak i kad je lijepo vrijeme. Uvijek ima vjetra, galebova i vlasnika 4x4 koji vas tjeraju da kišete. Neki su ljudi alergični na sijeno; ja pak imam alergiju na Daske. Previše blonduša brka sunčane naočale s trakom za kosu. Prema Elisabeth Quin, tu postoji overdose FUŠ-a (Fifica U Šlapama). Ja ne plijujem po njima: rastresaju me, prave se da kuže moje fore dok čekaju da ulove nekog slavnijeg frajera. Amerikanci natikače zovu "Fuck Me Shoes"; ja pak negujem "Suck My Dick" držanje. Ovdje poznajem sve osim poznatih. Clotilde Courau krhka pogleda, ukočena svetica Monica Belluci u traper-sakou i dekoltirana Sandrine Kiberlain koja me progoni: nakon otoka Re izlazi, evo, iz Normandyja s kolicima u kojima se vozi Suzanne, u pratnji baby-sitterice savršenih proporcija po imenu, čini mi se, Marie-Douce*. Kad ja budem slavan, one će me pozdravljati, ali ja im neću odgovarati; takva su pravila igre.

* *Douce* = slatka (nap. prev.)

Nedjelja

Na ručku kod Anne d'Ornano, gradonačelnice Deauvillea, posluživali su dinju s muhama. Pomislio sam na Claire, moju bivšu, i na Penelope, moju buduću. Muškarci su uvijek između neke bivše i neke buduće; sadašnjost ih, naime, ne zanima. Draže im je jedriti između nostalgije i nade, između gubitka i fantazije. Uvijek smo ukliješteni između dviju odsutnih.

JESEN

POVIJEST KIŠE KROZ STOLJEĆA

"Pisac je biće koje nikad ne uspije odrasti."

Martin AMIS, "ISKUSTVO", 2000.

Ponedjeljak

Žene svoje ljubavnike žele pretvoriti u muževe, što je isto što i kastrirati ih. Muškarci nisu ništa bolji: oni svoje drage preobrazuju u kućne pomoćnice, a vampove u majke obitelji. Iz straha od ljubavne patnje muškarci i žene podsvjesno je nastoje pretvoriti u dosadu. No i dosada je oblik patnje. Kažu da u paru uvijek ima jedan koji pati i jedan koji se dosađuje; ja mislim da je bolje biti onaj koji pati, jer taj se ne dosađuje, dok onaj koji se dosađuje također pati.

Utorak

Claire me nazvala! Claire me nazvala! Claire me nazvala! Padam zbilja nisko, koja sam ja baba.

Bilo mi je teško hiniti ravnodušnost. Moje se uzbuđenje moglo opipati na SFR* mreži. Moje je ljeto ove godine počelo 19. rujna. U 10 navečer temperatura je još uvijek prelazila 20°. Večerao sam s njom, u nekoj rasvijetljenoj uličici. Na meniju: jezikova juha, prsti u ustima, palica u hlačama. Može li mi netko reći zašto u restoranu konobar uvijek dolazi u trenucima kad ja s djevojkom koja mi sjedi sučelice imam raspraviti neke vrlo osobne stvari? Poslije večere hodali smo pariškim pločnicima, povjetarac je bio blag, ja sam bio malo grimizan i zaprosio sam je ne bih li nečim ispunio razgovor. Koji idiot!

** SFR (kratica od Societe francaise de radiotelephonie) - jedna od mreža francuske mobilne telefonije (nap. prev.)*

Srijeda

Nisam ponovno nazvao Claire. Nisam ponovno nazvao Claire. Nisam ponovno nazvao Claire. K vragu, kako se uopće voli jedna žena, zapravo?

Četvrtak

Moj rođendan u Cabaretu. Kad čovjek nema prijatelje, slavi rođendan u noćnom klubu. Tema: Bali, naravno. Posvuda ruske

manekenke čija garderoba, kako bi rekao Didier Porte, "ima više veze s filatelijom nego s pret-a-porterom". Ja ih, jasno, ne poznajem, one su za stolom nekog tupavog dilera. Da sve pomisliš da si na Miamiju s Octaveom Parangom, onim preseratorom. Ja se trideset pet godina pretrgavam ne bi li me te glupače uočile, ali kako nisam ni vlasnik manekenske agencije ni disc-jockey, i kako nemam ni metar 90 ni pločice čokolade pod svojom crnom pripijenom majicom na V izrez, prolazim kroz njihovo vidno polje kao The Hollow Man. Frajeri pak imaju nevjerojatan look: plavokosi s naušnicama kud god pogledaš (osim na ušima), dugokosi s maramama zavezanim u stilu "people from Ibiza", overpigmentirane gangsterske njuške ko iz filma Abela Ferrare. Imam dojam kao da nisam u Parizu. Elisabeth Quin rezimira, oholo: "Cabaret uživa eksteritorijalnost, to je noćni Lichtenstein." Kako bilo da bilo, navala je tolika da misliš da si u konzervi sardina, prilijepljenih jedna uz drugu, a u onoj vlazi i znoju na kraju i posve ravnodušne cure počnu na vama i nehotice praktimirati neki stojeći body-body. Dobra je bila Franckova ideja da house zamijeni hip-hopom koji obično zagrije ljude i smanji distance. Jedna me bezočna alkoholičarka ljubi, ja s gađenjem okrećem glavu: imam horror od poljubaca s mirisom šampanjca. Draže mi je vratiti se kući sam. Opet ću biti prisiljen masturbirati dvanaest puta prije nego što će mi san htjeti na oči. Sljedeći put moram se sjetiti, prije pretakanja zvala, provjeriti da cura nije pila ništa osim votke.

Petak

Proživio sam užasnih stvari, patio, mučio se ko pas, lizao prašinu, bivao poražen i ponižen, valjao se u blatu, bio otkantan, otpisan, ali nikad, ne, nikad me ništa nije stajalo toliko napora koliko ne nazvati te. Claire, nitko nikad neće znati koliko mi je bilo teško samo jednostavno NE TELEFONIRATI TI. Prestati voljeti, to je vjerojatno još gore nego prestati piti.

Subota

A ja uopće ne tražim sreću, tražim samo neki sklad isprekidan ekstazama.

Ludo mi je banuo u kuću. Svake nedjelje navečer pokefa se sa ženom jer se četrdeset osam sati jebeno dosađuje. Pa smo skupa kukali slušajući posljednji album Etiennea Daho koji, na divnu melodiju Carlvja Simona, neumorno ponavlja: "Naučiti ne živjeti više

sam". Ima li žena pravo sekvestrirati muškarca pod izgovorom da imaju dijete? Je li suvremeni muškarac kompletno sjeban?

Kako bi vi da on nadzire budućnost svijeta ako ne može kontrolirati ni vlastito tijelo?

Ponedjeljak

U trenutku kad sam počeo pisati ovu rečenicu iskreno sam pomislio da imam nešto zanimljivo reći, kad ono, evo kamo to vodi.

Utorak

Nebo je prljavo. Penelope se dosađuje između dva orgazma. Ne kaže to da bi me učinila ljubomornim, ali mene to svejedno prilično nervira. Kaže da joj je dosta neobrezanih tipova ("Svrše prebrzo i onda je odvratno, sva ona beskorisna koža, ko ispuhani balon"). Priča mi potanko o svojoj prvoj ljubavnoj noći s jednim oženjenim muškarcem, preksinoć. 'Prva noć, to je uvijek malo nelagodno, ali ovo, on je bio dovoljno razvratan da me uzbudi i u isti mah dovoljno plah da ja ispadnem razvratnija. Obično su prve noći nikakve, ali ovo, ovo, uvjeravam te da ovo... a daj zamisli, imao je prepucij!" Rekao samo joj da je salope* (što joj se rimuje s imenom).

Možda mi se bliži smrt. I možda bih iz spomenute tvrdnje mogao izostaviti "možda".

Četvrtak

Ručak s Ludoom koji je u punoj formi. Djeluje kao da je našao rješenje za sve svoje probleme.

- Meni bi u stvari trebao majordom. Siguran sam.

- Majordom?

- Da: neki tip u uniformi koji fino živi kod tebe, ujutro ti donosi doručak u krevet i usput te informira o novostima, kakvo je vrijeme recimo, kakav ti je raspored tog dana, i to. Navečer kad se vratiš s posla, kažeš mu: "Da, zbilja, zaboravio sam vam reći da večeras imamo šesnaest ljudi na večeri" i on ništa ne brunda nego se lijepo za sve pobrine. Majordom, kužiš, to je ono što nama treba, velim ti!

- Ti bi majordoma pokraj žene?

- Ne: na njezino mjesto!

- Sorry što mijenjam temu, ali Penelope se ševi s nekim oženjenim frajerom, to valjda nisi ti, ha?

- Ko je to, Penelope? Pozna ona kojeg majordoma?

- A! Pocrvenio si! Gade!

Petak

Što više zarađujem, manje me život obogaćuje.

Subota

L'Huma** slavi u La Courneuve. Nema više blata po podu kao prije, ali tu je opet onaj vonj zagorjele masti, zgodne proleterke i čileanski folklorni ansambli (jedini je ustupak kapitalističkom sistemu izvođenje pjesme Celine Dion iz Titanica na Panovoj fruli).

* *Salope - drolja (nap. prev.)*

** *Kratika od L'Humanite - političko-informativni dnevni list, od svog osnutka 1904. godine izrazito lijeve orijentacije (nap. prev.)*

To će me malo rastresti od Lancomeovog turnira u golfu u Saint-Nom-La-Breteche. Ovaj sam vikend mogao birati između Josea Bovea i Ume Thurman, koja je manje brkata, a više mondijalizirana. Izabrao sam svoje područje. Svejedno, mislim da bi bilo zanimljivo jednom napraviti obratno: organizirati Huminu feštu na golfu u Saint-Nomu, a Lancomeov turnir u golfu u La Courneuve, tek da vidimo. To bi bio savršeno efektan kontrast. Ines Sastre klopa sendvič od prženog mergueza*, a Robert Hue** u polu Ralph Laurent: to je valjda to, naredna revolucija.

Nedjelja

Humina fešta, još uvijek. Volim komuniste jer uporno odbijaju biti robovi. Jer se uporno bore protiv mondijalizacije pjevajući Internacionalu. Siromašne su cure više seksi od kokoši s gomilom perja, to sam već zapazio: prirodne su, jer nemaju love da postanu FUS (Fifice U Slapama). Zovu se Michele ili Cerile, nose tenisice, mirišu na patchouli, nikad ne briju pubis, piju bijelo vino, znaju za Nicka Drakea i idu u krevet odmah prve večeri bez prenemaganja, pod uvjetom da im ne govoriš prerušno o Fidelu Castru. La Courneuve je osut plakatima "Devet-Tri, tu vjeruju svi"***, ali ja, Oscar Dufresne, odvrćam pogled. Ne smijem zaboraviti da sam ja iz Sedam-Pet, kao Alain Mine.

Penelope me jutros zove kako bi mi priopćila da se udaje i kako bi me zamolila da je više u ovom dnevniku ne spominjem. Pa je ja odlučujem odsada zvati Jeanne. To je manje seksi, ali sama je to tražila: to će je naučiti što znači cenzurirati svetu slobodu pisca dnevnika. Pa ako ove moje blezgarije jednoga dana završe u nekoj knjizi, moći ću je nasloviti

"Jeanne i ne baš blistavi dečko".

* *Merguez - tanka, vrlo začinjena kobasica od goveđeg, katkad i ovčjeg mesa, specijalitet sjevernoafričkih zemalja (nap. prev.)*

** *Robert Hue - francuski političar, predsjednik Komunističke partije Francuske od 2001. do 2003. (nap. prev.)*

*** *93 - poštanski broj departmana Seine-Saint-Denis (u kojem je i mjesto La Courneuve), (nap. prev.)*

Utorak

Prestravljena zjenica nakokanih na izlazu iz zahoda, onaj ozbiljno zabrinuti izgled ljudi što su upravo ušmrkali pola grama. Zbog čega spiskavaju svoju lovu da bi se ukenjali od straha? Stidim se što pripadam bijednoj bratovštini izgubljenih noćobdija. Onaj njihov kodirani jezik kad su u potrazi za robom: "Imaš vatre? Imaš benzina? Idemo skupa na WC? A da se malo okrijepimo, ha?"

Zašto to uvijek baš mene pitaju? Osjećam da ova knjiga ništa neće srediti.

Srijeda

KARIJERA PISCA

Kad ti je 30, kažu da si "briljantan". Kad ti je 40, kažu da imaš "talenta". Kad ti je 50, kažu da si "genijalac". Kad ti je 60, kažu da si "has been". Kad ti je 70, pitaju zar "još nisi umro"?

Četvrtak

Rođendan Emmanuelle Gaume u Monkevu: hip-hop de-ejay više u mikrofon "Ne predaj se!", a onda se drzne pustiti miks s početka ovog stoljeća: Billyjean Michaela Jacksona i odmah zatim Kool and the Gang, Celebration. Sad smo već dovoljno stari da budemo nostalgični za stvarima koje su nam se prije deset godina gadile. Svaka čast deejavu, kao i Claudeu M'Baraliju zvanom MC Solaar, koji konversice uvijek zna zadržati na zemlji. Raspekmeziti se nad svojom mladošću, to je ono po čemu se prepoznaje podjetinjena gerijatrija, ne?

Petak

Jeanne se lijepila uz mene dok mi je predstavljala svoga muža, da bih na prsima dobro osjetio njezine grudi. Rigotina može biti vrlo romantična. Primjer: neki tip što povraća na vjenčanju svoje ljubavnice (osobito kad se poprilično boji da se ona udaje ne bi li popizdio njegov prijatelj Ludo, također oženjen). A ja mislim na Claire. Amerikanci kažu "nice to meet you". Ja bih njoj pak morao reći "sad to leave you".

Subota

Sve moje ljubavne izjave stižu ili prerano ili prekasno. Jer ja "volim te" kažem samo da bih zaveo ili umirio.

Nedjelja

Prekidam s Jeanne. Na vjenčanju mi je, sva blistajući od nevine okrutnosti, prišapnula ovu ljupku perfidnost: "Koja šteta što sam tako sretna... s tobom sam mogla biti tako nesretna". Ostao sam bez riječi. Bože, koja sam ja kukavica, mlitavac, puzavac. Muka mi je više biti ja. Kladam se da je ljubav nemoguća. Ako dobivam, ne dobivam ništa. Ako gubim, gubim sve. Jednog će dana neki egzeget napisati knjigu o "Dufresneovoj okladi". Bit će to esej s ograničenom nakladom.

Ponedjeljak

TGV Thalys šiša pod vlažnim nebom kroz belgijsko predgrađe. Preko puta pruge mnoštvo identičnih, paralelnih vrtova. Kako svi ti ljudi prihvaćaju ovaj život dok na telki gledaju "Celebrities"? Osjećam beskonačnu nježnost prema Deschionovima* iz Valonije. Trebao bih sići s tog vlaka, pozvoniti na vrata tih Belgijanaca i reći im: "Ja vas financijski prezirem" pa da me zbilja jednom zauvijek skrate za glavu.

** Les Deschiens - vrlo popularna humoristička TV serija, u kojoj se obitelj Deschiens bavi svakodnevnicom i aktualnostima, (nap. prev.)*

Bilo je to u doba kad Bruxelles više nije briselirao. Imao sam oko vrata rubac za kišu. Spavao sam u hotelu Amigo, blizu Grand-Placea. MTV je emitirao Spinning around, novi spot Kylie Minogue: lakirane usne, izbočene jagodice, prekratak šore od lamea, jedri guzovi, sandale s usiljenim petama, obojeni nokti, isplažen jezik, umjetne trepavice koje me izbezumljuju. Kako bi vi da ja nakon toga sačuvam svoj mir? Večeras ću opet izaći, piti sam, vrebati iz prikrajka, lagati, sanjati, ljubiti, žvaliti, uživati možda, žaliti sigurno.

Utorak

Fokus na Bruxelles by night: počeo sam najprije sa svijetlim pivom, kojim sam zalio ostendskog lista. Potom me uhvatila neodoljiva želja da se pomokrim po Manneken Pisu (koji, konačno, po nama piša već 400 godina). Rečeno - učinjeno: belgijski remake polivenogpoljevača". Nakon ponešto problema s konjičkom žandarmerijom aterirao sam u neki bar alkoholičara, po imenu Archiduc, pa onda u Homo Erectus, Pablo Discobar, Living Room... Bruxelles je ispred Pariza u praćenju novih trendova. Poslije, u

Aveniji Louise, neke studentice neodređeno nalik na Ruskinje prodaju svoja tijela po sistemu tko da više, a u Moda Modi neki su europski dužnosnici dobili vosak po sisama, kao u nekom članku Erica Dahana.

Srijeda

Belgijanci kažu "znati" umjesto "moći". "Ne znam to napraviti" znači "ne mogu to napraviti". Za njih je, dakle, netko impotentan zapravo neznalica.

Četvrtak

Skužio sam jednu caku. Kod upucavanja treba biti otporan na "ne". Većina velikih zavodnika nema ništa više nego što imaju prosječni frajeri. Oni se samo jednostavno pomire s činjenicom da su odbijeni i da moraju iznova u navalu. Žena nikad ne kaže "da" pri prvom pokušaju. Kad ti žena da košaricu, valja se maknuti na pet minuta (da joj ostaviš vremena da za tobom požali), potom se vratiti, opet pokušati sreću, opet i opet. Svi veliki playboyi nemaju ni trunke samoljublja, samo nepodnošljivu lakoću neotesanca. Za njih ne nikad nije ne. Ljube ih s lihvarskim kamatama.

** Poliveni poljevač (L'Arroseur arrose) - film Louisa Lumierea iz 1895.; izraz se u francuskom jeziku uvrježio kao frazem u značenju "tko pod drugim jamu kopa, sam u nju padne" (nap. prev.)*

Petak

Nitko nije dužan biti slavan. Što se imaš žaliti što si poznat ako si se čitav život pretrgavao da to postaneš. Meni se žuri da postanem slavan kako bih se mogao žaliti što sam sve učinio da to budem.

Subota

Na programu u Queenu bavim se pitanjem koje bi sebi mogla postaviti Jeanne:

- Koliko bi frajera mjesečno žena trebala imati da bi je zvali droljom?

Nedjelja

Osjećam se savršeno ugodno u životinjskom carstvu, koljeno svitkovaca, potkoljeno kralješnjaka, razred sisavaca, podrazred plodvaša, red primata, podred majmuna, podpodred uskonosaca, nadporodica antropoida, porodica hominida, vrsta čovjek.

Ponedjeljak

- Potpuno sam open otkako sam osedlana! Penelope, pardon, Jeanne mi telefonira da mi predloži jednu nagodbu. Ako joj nađem nekog zgodnog Blacka, ona će rado s njim voditi ljubav preda mnom. Pa koristim, dakle, ovu stranicu da objavim mali oglas: ako ste kojim slučajem neki raskošni Crnac, kao od stijene odvaljen i "open", pišite mi; riskirate da budete odabrani za noć seksa s jednom novopečenom suprugom u hotelu Plaža - Athenee (ne brinite se, ja neću sudjelovati, zadovoljit ću se time da platim račun i ostanem u svom zapećku pitajući se koji kurac ja tu radim).

Utorak

Pročitao jedan tužan članak u crnoj kronici Le Parisiena: u nekom je stanu nađen ženski kostur.

Sudeći po novinama koje su ležale pokraj tijela, nesretnica je bila mrtva već više od godinu dana.

Nitko se nije zabrinuo: nije imala ni obitelji, ni susjeda, ni prijatelja. Samci žive opasno: kad bih ja sad tu na mjestu otegnuo papke, tko bi to skužio? Kroz godinu dana našli bi moj leš pod hrpom tabloida... Datum moje smrti ne bi se utvrđivao pomoću ugljika 14, nego po broju Voicija.

Biti zaljubljen znači biti začuđen. Kad čuđenje iščezne, to je kraj. U ljubavi ima 90% znatiželje naprama samo 10% straha da ćemo umrijeti napušteni kao staro govno.

Srijeda

Barenje po noćnim klubovima posao je dugog smrdljivog daha.

Neku večer dok sam joj lirski izjavljivao svoj plam, držeći svoj shot votke u jednoj, a njezin u drugoj ruci, jedna mi napaljena Poljakinja, Eva, dobaci ovu oštromnu opasku:

- Jako bih rado da mi tako romantične stvari govoriš pijući vodu!

O, pa lako za to! Ispraznio sam svoj shot u pepeljaru i naručio bocu mineralne. Imala je hrapav jezik kao u mačke. Sviđala mi se koščatost njezina lica, izbočene jagodice kao na mrtvačkoj glavi.

Četvrtak

"Da bi neka stvar postala zanimljiva, dovoljno ju je dugo gledati". Gustave Flaubert. često sam i sam to zapazio: ne postoji nadahnuće, postoji samo čekanje.

Predobro se trenutno zabavljam da bih mogao pisati.

Petak

Večeras Les bains slave svojih 20 godina. Sva sreća što im je palo baš u vrijeme Fashion Weeka.

Zamislite da im je godišnjica pala u vrijeme Boring Weeka!

Subota

Kao svakog vikenda, Ludo me zove u pomoć. (Jasno, Penelope više nije slobodna.) (Rezoniram ko zagrižljiva stara ljubavnica.) Iza njega čujem praskavu buku sportskog auta.

- Vruuuuum!

- Gledaš Formulu 1 ?

- Vruuuuum! Ne, to je moja kći sad upalila telku, koja je ostala na Motorima budući da smo se jučer, je li, gospođa i ja uz džointove napasali na XXL-u.

- 'ste nešto i radili?

- Ne, Helene je zaspala, a ja sam si izdrkao pod poplunom, ko svaki petak.

- Nije brak loša stvar.

Nedjelja

Moj glavni fantazam? Pronaći u sebi snage da prihvatim monotoniju.

Ponedjeljak

Volio sam ju jer je svako malo imala upale mjehura. Claire je govorila da si na mom skuteru uvijek prehladi pipicu. Volio sam je i zato što je prvi put kad sam je sreo ugasila pljugu u mojoj čaši ne ispričavši se. I zato što bi ustajala s kauča kako bi diskretno otišla u kupaonicu dodati fiziološke otopine svojim kontaktnim lećama. I zato što je dok je bila mala nosila prstene na zubima. Volio sam je zato što joj je kosa svaki put kad bih je vidio mijenjala boju: bila je čas riđa, čas smeđa, pa plava, pa ljubičasta... Volio sam je zbog njezinih manijakalnosti, njezinih mana, njezinih tikova. Više ne volim pin-up, draže su mi clumsv.

Utorak

Čudna stvar: ja se politički slažem s Danielom Cohn-Benditom u pogledu federalne Europe, s Jacquesom Attalijem u pogledu svjetske vlade, s Viviane Forrester u pogledu ekonomskog horrorra, s Ralphom Naderom u pogledu osobne potrošnje, s Gebeom u pogledu godine 01, s Michelom Houellebecqom u pogledu

privatizacije svijeta. Slažem se sa svim tim ljudima koji se međusobno ne slažu.

Četvrtak

A ako se ništa u Četvrtak nije dogodilo, vi biste da ja to svejedno ispričam?

Petak

Bordeaux by night. Rekli su mi da je to zlokoban grad pokondirenih crnčuga u kojem su svi stanovnici fizički slični Chaban-Delmasu*. Koješta: Bordeaux je "auć!-city", mjesto vrhunskog vrenja. Obala Paludate, to je Miami Beach na Garonni: tehno-barovi, latino-diskači, neonke što trepere kao na Ocean Driveu, cesta u 4 ujutro zakrčena zvučnim tutačima i mrtvim pijanim lumpenfificama. Lydie Violet viče:

- Ma frajeri su tu bebe! Ni punoljetni čak nisu, to ti je vrtić!

** Jacques Chaban-Delmas - francuski političar, premijer od 1969. do 1972., jedna od amblematičnih ličnosti degolizma (nap. prev.)*

Ja joj odvracam da je idealan muškarac beba s velikim kurcem. U Pachangi, opako sisata barmaid - dvojnica Vanesse Demouy - penje se na šank i počinje se drmusati. Sve bebe muškog spola ostaju otvorenih usta, čekajući obrok. Mislim da sam u nju bio zaljubljen već deset minuta kad mi iznenada neki bordoški mačo grakne:

- Prekini mi buljit u ženu.

- Žene kao što je tvoja trebale bi biti zabranjene. Kako baš nije izgledao da mu je do šale, ispravljam se:

- To jest, hoću reći, ne udane za tebe. Komići ga zadržavaju da mi zubima ne pregize grlo.

Krelac mi je ipak uspio proliti caipirihu po košulji. Jebe mi se: od vrućine sam već ionako bio sav keljav.

Subota

Bordeaux by night (nastavak). Na koktelu Alaina Juppea u gradskoj vijećnici uglednici su gušću jetru slistili u ravno deset minuta. Ništa žalosnije od čopora provincijskih šljivara kad si svoje poreze naplaćuju na gradonačelnikovu buffe-tu. Skembasti rukovodioci, kostimirani penzići, ostavljene supruge, biserima nakrcane grofice... Sve redom rotarijanci, a njihove se žene, organizatorice plesnih, trgaju ko piljarice za tri ostrige i krišku bayonnske šunke. Puno kasnije, na partyju Scream u Nautilusu, pa potom u White Gardenu, sjetio sam se Pariš Pekina (u Ulici Merci), jednog bara u starom Bordeauxu sa sve prije nego bajnom klimatizacijom, i restorana oca

Ouvrarda, u kojem sam ponajviše jeo vino. Zatim, besplatna distribucija orgazama u hotelu Majestic s jednom kiselkastom brinetom zagasite kože (Amerikanci kažu "brunette", no ja bih prije rekao: nektarina).

Nedjelja

Pouka: jedna žena, neka, tri žene, frka te čeka.

Ponedjeljak

Nepredviđeni susret u zraku. Razgovor u jednom airbusu s Yannom Moixom, mladim genijem

(izgovarati "Jean Genie"* , kao u Bowiejevoj pjesmi). Obojica smo na turneji kao putnici-predstavljajući-akviziteri naših knjižuljaka.

Ja: - Ej, čovječe, 'si vidio stjuardesu? Pravi avion...

Moix: - Oči ne skidam.

Ja: - Volio bih je poljubiti u usta.

Moix: - To ti je malo skromno, stari. Trebalo bi je, naravno, poljubiti u usta, ali i stegnuti joj ruku, poslušati uho, pomirisati nos, zagristi zube, stati joj na nogu, pokenjati se na guzicu, pogledati u oči, polizati jezik.

Ja: - Zaboravio si najvažnije, "pogrepsti joj nokte".

(Ono što je dobro kod tog mog dnevnika: moja je uvijek zadnja.)

** Sintagme jeunegenie (mladi genij) i Jean Genie imaju pri izgovoru mnogo sličnih glasova (nap. prev.)*

Utorak

Sinoć koktel Egoiste u čast Richardu Avedonu u veleposlanstvu Sjedinjenih Država. Dolazim na vrijeme, što znači prije ostalih uzvanika Nicole Wizniak. čudnovata stvar: kod veleposlanika nema Ferrera Roche d'Ora! Jean-Jacques Schuhl vodi me u predvorje da vidim američku zastavu koju je naslikao Jasper Johns. Rukoljub Ingrid Caven (njegov posljednji roman ujedno je i njegova žena), žvalac Jacqueline de Ribes, pusa Justine Levy i smack Ines de Fressange. Bernard Frank pohvalno govori o Fitzgeraldu, a Pierreu Benichou pogrdno o Vialatteu. Ja govorim pogrdno o Pierre-Jeanu Remyju njegovoj supruzi, a pohvalno o sebi Alainu Robbe-Grilletu. Tu prekidam da se previše ne pretvorim u mondenu kroničarku. Jedini gosti egoističniji od mene (dakle najodaniji i najpouzdaniji) bila su dva veleposlanikova psa izvaljena na tepihu.

Kasnije, u baru Plaža, Thierry* služi krute koktele (jelly shots) s votkom. Ko nekakav suši za alkoholičare. Najbolji je B52: valja ga

srkutati ko Haribo krokodila s Bailey's/Kalhua/Grand Marnier aromom, sve za samo jedan euro. Objašnjavam Sandri (koja će do kraja ove knjige nositi nadimak "Nepoznata Fifica") zašto ne podnosim pizdoliz (jer imam horror od dlaka što mi poslije ostanu zaglavljene među zubima). Sa svojom uobičajenom otvorenošću, ona mi odgovara da je njezina vlasulja potpuno obrijana:

- Ne boj se, moja ti je pizda a la Kojak.

Takav je, eto, moj život, i ne bih ga mijenjao ni za koji drugi. (Ionako nemam izbora.)

Četvrtak

Sinoć, nakon partyja VSD-a u VIP-Roomu, upali smo u neki bar iz četrdesetih s curama rođenim u osamdesetima (bolje to nego obratno). Bili smo dopingirani ko Richard Virenque** na prijekoju Tourmalet. * *Thierry Ardisson - poznati TV voditelj i producent (nap. prev.)*

** *Richard Virenque (1969.) - francuski biciklist poznat po izvanrednim rezultatima u brdskim etapama; na Tour de France rekordnih sedam puta osvojio naslov najboljeg penjača (nap. prev.)*

Ja sam tulio:

-Ja sam u škripcu!

Pored mene, kako smo bili jako stisnuti, neka zlatno-smeđa lutkica gurala me koljenom o koljeno, ne čineći to namjerno. Vrlo sam joj pristojno skrenuo pažnju:

- Prekinite smjesta taj nepošteni kontakt s jednim slabim stvorenjem muškoga spola koje bi ga moglo protumačiti kao udvaranje...

A znate li što mi je dražesna drznica odvrtila?

- Pa što ti s bogaljima ne izlaziš?

Žene su već ionako jače od nas, ako još k tome imaju humora, zbilja smo u kurcu.

Petak

Poruka industrijalcima i političarima u cijelom svijetu: hvala što ćete planet ostaviti u stanju u kojem ste ga našli kad ste na njega stupili.

Subota

Aleluja. Claire mi je pisala. Jedan Schopenhauerov citat: "čemu toliko buke? čemu ti napori, taj gnjev, te zebnje i taj jad? Pa ne radi se o ne'znam čemu, radi se samo o tome da svaki Ivica nade svoju Ivančicu."

Nedjelja

Gospode, smiluj se. Vidjet ću je sutra. Mislim da sam je oduvijek volio; zašto joj to nisam u stanju reći? Bježim od one koja mi se sviđa, bojim se onoga što me privlači, izbjegavam onu koja me voli, upucavam se onima kojima se živo fućka.

Ponedjeljak

Claire je trudna. Priopćila mi je to izravno, bez okolišanja, pažljivo me promatrajući da vidi moju reakciju. Ja sam se prisilio da se nasmiješim, ponavljajući: "Si sigurna? Si sigurna?", no ona je naslutila da zapravo mislim "Je l' moje? Je l' moje?"; pokušavao sam je ohrabriti, no to je bilo kao da mi je na čelu koje je crvenjelo masnim slovima bilo ispisano "POBACI, KOZO!". Mislim da dijalog muškarac - žena nije ni blizu nekom uspostavljanju. Glavna je zapreka to što one čitaju naše misli, a mi ne mislimo ništa od onog što one žele. Rasplakala se nazvavši me pederom, što je krivo: da bar jesam, sve se ovo ne bi dogodilo.

Utorak

Kad se prehladim, ljudi misle da sam se našmrkao. To se zove imati reputaciju.

Srijeda

Ne mogu se odlučiti da li da Claire ubijem ili da se njome oženim. Pobačaj je planiran za neka tri tjedna. Koja smola. Taman sad kad su joj grudi okrupnjele, ona me počinje mrziti: nema šanse da se time okoristim. Grudi i mržnja simultano su u nje trostruko povećale volumen.

Četvrtak

Ima dana sa, i mjeseci bez.

Petak

Opet jedan sportski skandal zbog dopinga. Dosta više s tom hipokrizijom! Ja sam za doping. Većina pisaca dopingi-ra se alkoholom, kokainom, amfetaminima; čemu predbacivati sportašima ono što se umjetnicima dopušta? Možete li zamisliti žiri nagrade Goncourt kako Jean-Jacquesa Schuhla upućuje na analizu mokraće kako bi se provjerilo nije li Ingrid Caven napisao pod utjecajem kakvih zabranjenih supstancija? Dosta više s tim puritanizmom u pogledu droge. Zbog čega ljudsko biće proizvodi stimulaturna sredstva ako ne da se njima koristi? Ja sam za totalnu i potpunu

legalizaciju svih droga uključujući i teške, sve u cilju da se mafija zamijeni Ministarstvom zdravstva.

Subota

Imam brdo kompića gangstera na Korzici. Najbolja mi je fora što oni postavljaju bombe za

nezavisnost, a ja, čim im kažem "ma damo vam je, tu vašu nezavisnost, boli nas džon, hop, više niste Francuzi", e tu mi oni odmah upere pucaljke objašnjavajući mi da sam prolupao.

Nedjelja

Kako bilo da bilo, do kraja svijeta doći će najkasnije 2050. Ovim ritmom za deset godina na planetu više neće biti benzina (a deset milijardi stanovnika). čovjek će izu-mrijeti, kao dinosaur. Inteligencija ne znači sreću (ne da se hvalim).

Ponedjeljak

U night-clubovima piješ da bi se upucavao, i to funkcionira: na kraju se obraćaš svakoj božjoj ženi, jer alkohol suzbija sramežljivost. Problem je u tome što poslije suzbija i erekciju. Vlada ima krivo kad kaže da je "pretjerano konzumiranje alkohola štetno po zdravlje": ono štiti od side!

Utorak

četiri i petnaest ujutro; stvarnost je još jednom izvan dosega.

Srijeda

Nakon jedne epske večeri u Cafe de Flore, nagrada istoga imena dodijeljena je Nicolasu Reyju, Radiguetu trećeg milenija. Ima 26 godina i usklađuje neuskладivo: Philippea Djiana i Antonina Blondina. Svakog jutra kaže zbogom svojoj mladosti, svake večeri za njom trči. Njegov roman, pod naslovom Kratko pamćenje, sličan je današnjem čovjeku: u isti mah romantičan i opsjednut. No to je ponajprije knjiga o nemogućnosti preljuba. Grubo rečeno, kad prevariš svoju ženu, postoje dva rješenja: ili ostaneš i to ne funkcionira, ili nestaneš i to ne funkcionira.

Četvrtak

Dok smo mi mirno čavrljali bacajući pohotno oko na nekoliko ljepotica palih s nekog zlotvornog neba, Georges Wolinski se okrene prema meni i rezimira:

- Moja je žena jedina koju mogu podnijeti dvije večeri zaredom.

Petak

Amelie Nothomb nije ni tako loša. Ima sivozelene oči i vrlo lijepe bijele ruke dugih tankih prstiju.

Doslovce sam očaran, nijem od čuđenja pred njezinom ljupkom mitomanijom. Kad joj kažem da sličići Cristini Ricci, ona kaže "znam". Kad je pitam kako je, odgovara "ne znam". Tad postaje jako lijepa.

Subota

Nalazimo se u prokleta-čilom-Briveu. Opet padam na Amelie Nothomb (razgovaram s njom usta punih gušćje jetre). Razmišljamo o tome da se vjenčamo, tek toliko da kupimo nekakav dvorac i živimo svaki u svom krilu, komunicirajući samo preko naših savršeno pokornih podanika.

Ona: - Mogao bi svaki od nas napisati knjigu o onom drugom.

Ja: - Moja će biti bolja.

Ona: - Da, jer ima interesantniju temu.

Ta je djevojka misterij. Sve što joj se događa bizarno je. Jednom je, na primjer, skočila padobranom koji se nije otvorio; pala je s 300 m i prošla bez ogrebotine. Objašnjava mi da je od gume, a kako bi mi to dokazala savija palce za 180 stupnjeva. (U svakom slučaju, vjerovao sam joj na riječ: kako bi uopće podnosila svoj uspjeh da nije elastična?)

Nedjelja

Za razliku od Miss Nothomb, ja se ne sjećam svog ranog djetinjstva. Pamtim jedino da sam vrijeme između prve i četvrte godine preletio. Otac me nosio u naručju i trčeći po stanu oponašao avion.

Nadlijetao sam parkete, slalomirao između komoda, okrzavao bijele zidove, pičio prema tlu, izvodio lupinge u dnevnom boravku. Prizemljio sam se tek kad je otac otišao.

Ponedjeljak

Samo veoma pretenciozna bića podnose uspjeh. Jer ga doživljavaju kao nešto prirodno. Anonimnost je ono što se njima čini abnormalnim, nerazumljivim, opscenim. Kad im ono što rade iznenada krene, njima to ne pomuti razum, oni samo pomisle "no konačno, bilo je krajnje vrijeme". Ukratko, najbolji način da ne postaneš usijana glava jest to da si je oduvijek na ramenima nosio.

Utorak

U Petrossianu, Linda me pita:

- Bi li ti bio moj game-boy? Ja joj odgovaram:
- Jedino ako ćeš se igrati s mojim jovstickom. Ostatak razgovora privatne je prirode. (Ovo je dnevnik, ne peep-show.)

Srijeda

A ja mislio da mi se svijet nudi! Svijet se ne nudi, on se kupuje.
v Četvrtak

Najteže nije znati zašto živiš, nego uspjeti pobjeći tom pitanju.

Petak

Večera s Ludoom u Ami Louisu, pokraj Vanesse Paradis i Johnnvja Deppa.

Gledajući taj lijepi par, Ludo, moj oženjeni prijatelj, pada u još veću debru:

- Ali kako njima to ide? Mojoj je ženi tako muka biti sa mnom...
Najgore je kad joj čitaš strah u očima.

- Strah? Ti si nasilnik?

- Ne, nego imam osjećaj da je nju neprestano frka da ću ja otperjašiti. To je jako stresno. Boli me džon što se više ne ševimo, ali taj me njezin strah baca u prokleti bed. Osjećam se ko neki monstrum. Ti to ne možeš shvatiti, ti koji soliraš...

- Misliš ti da soleri ženama ne ulijevaju strah? Vraga: one se boje moje slobode, moje pokvarenosti, boje se da će se zaljubiti u mene, da će navući gljivice ili još gore - da apsolutno ništa neće osjećati.

I siguran sam da ja ljubav vodim rjeđe nego neki oženjen muškarac.

- Da, osim ako je taj vjeran!

- Znaš što, meni se čini da ja postajem zbilja bolestan, u seksualnom pogledu.

- Sto? 'si sado-mazo, zoofil, pedofil?

- Ne, još perverznije od toga. Želim da me se voli. A Penelope? Još se viđaš s njom?

- Ne, ne uzbuđuje me to više, otkako nju uzbuđuje previše.

Subota

Kad umremo, ako smo bili dobri, idemo u Mai Tai (Sana-ry-sur-Mer, Bandolska cesta 1370). Ta diskoteka ima tri kata (kubanski bar, tehno-klub i kat posvećen funky-soulu). Sve cure tamo upicanjene su ko u vašim najgorim fantazijama. čaše se ne prazne. Raj, to je

mjesto gdje deejay pušta točno onu ploču koju ste očekivali i to za vijeke vjekova. Primjer: čak se i Ces soirees-la od Yannicka bez većih teškoća može spojiti s Belsunce Breakdozvn. Takav je tip miksa moguć jedino nakon smrti. Tamnopusiti portir na ulazu od vas ne traži da prođete kroz čistilište, nego kroz garderobu.

Valja vam samo još zapodjenuti razgovor s curama:

- Kad umrem, nadam se da ću se reinkarnirati u tebi. Ili s dečkima:
- Tu je zbilja došlo do drastičnog opadanja pizdi.

A onda iskoristiti taj trenutak vječnosti (to jest nasmiješiti se opružen na podu žvaleći čopore usta).

Nedjelja

Rečenica tjedna posuđena je, kao što je često slučaj od Angela Rinaldija: "Kad napišeš roman, jesi li napravio išta drugo nego iz anonimnosti prešao u zaborav?"

Ponedjeljak

Rekapitulirajmo: volim Claire, ali ona me više ne želi vidjeti; Penelope me želi, ali nju ja više ne želim vidjeti. Puno putujem otkako mi je posljednja knjiga posvuda prevedena. Uživam u društvu groupies po diskačima. Njegujem određenu gorčinu koja mi služi kao temeljni kapital. Umjesto da priznam da sam sretnik, ja uporno non-stop jadikujem. Mrzim svaku osobu koja mi sličí, izbliza ili izdaleka. Svijet mi se čini jednoličnim, budući da od njega ne posjećujem drugo do aerodrome i diskoteke. Posvuda na zemaljskoj kugli svira ista pjesma u pozadini. Mondijalizacija ide najprije preko glazbe. Zemlja je postala plesni podij. Ovaj dnevnik govori o jednoj novoj pojavi: diskotekizaciji svijeta. Jedna recentna studija otkrila je kako je diskoteka došla na prvo mjesto po budžetu koji na zabavu troši dobna skupina između 18. i 34. godine (daleko ispred kina, kazališta, koncerata... i knjiga).

Utorak

Claire je abortirala, a da mi ništa nije javila. Pokušao sam zvati bolnicu, no dežurna mi sestra nije imala pravo dati imena pacijenata. Posjet nije moguć: embrij je usisan danas u 15 sati, u ništavilo iz kojeg nikad nije smio izaći. Kako ću se opet pomiriti sa ženom kojoj sam takvo što nametnuo? Je li normalno nanijeti nekoj osobi toliko boli pod izgovorom da je previše voliš da bi joj napravio dijete?

Srijeda

Pisati znači čekati: pisac je često kao filmski glumac između dva snimanja, sjedi na svojoj stolici i čeka da zaigra.

Četvrtak

Lille by night. Tu je Capucine koja kaže:

- Ja sam futon: trećina lateksa, trećina strune, trećina pamuka.

To je zbilja prvi put da susrećem curu koja se hvali da je krevet. Objašnjava mi zašto Roland Barthes nije papak:

- On je u difrakciji na subjektivnoj razini.

Sva sreća da nosi topić s pozamašnim izrezom. Tu je i Samantha, prodavačica ruža što krstari po restoranima. Ta je lillska institucija jedna vila u prorezanoj suknji. Nalazimo se u Pirogue, rum-baru koji služi sfušane caipirinhas, ali gdje se svejedno svi uzajamno pipkaju. Poslije ćemo u Amnesiu, tehno-klub sa zidovima od opeke, s rasvjetom na svijeće, u kojem cure, iako heteroseksualne, svoje frendice ljube u usta, što ćete. Atmosfera prilično ono, "bretelica od cicobrana koja viri". Zašto mene to toliko uzbuđuje, gledati žensku ekipu? Zato što je to jedini način koji sam pronašao da budem društveni izopćenik. Zatim desant na Network. Svi ti raskošni gradovi od kojih ću ja uvijek vidjeti tek zaglušujuće podrume. Nitko ne govori ni o čemu drugom osim o izboru "100 kuraca koji guraju Lille" koji će se održati u Mum'su (jednom gay baru). I kad čovjek samo pomisli da postoje ljudi kojima je draže noću spavati, posjećivati spomenike, imati neki život.

Petak

Rafinirani vic tjedna: znate li razliku između žene koja ima mjesečnicu i terorista? S teroristom se može pregovarati.

Subota

Danas je dan bez kupovine: pokret OPA (Otpor Propagandnoj Agresiji) poziva svoje pristaše na prosvjedne skupove ispred velikih robnih kuća. Nema nas baš puno, ali smo odlučni. Kiša curi po našem buntu. Dijelimo bonove za ne-kupovinu mušterijama u kabanicama. Više je kamera nego demonstranata. Izvikujem slogan Douglasa Couplanda (iz romana Generacija X): "I am not a target of the market!" ("Nisam ja meta tržišta!") Služi li sve to čemu? čini mi se da se u potrošača nazire neki početak osvještavanja. Grosso modo, alternative su sljedeće: ili ćemo se pomiriti sa smakom svijeta koji će doći 2050. (a nitko nam ne zabranjuje da se čekajući ga zabavljamo)

ili ćemo pak sa svime prestati da bismo razmišljali (to je utopija iz Gebeove Godine 01*). Ja se lomim između jednog i drugog: dakako daje (kratkoročno) "distroy-hedonističko-egoistička verzija" privlačnija od "romantično-moralizatorsko-jansenističke opcije". Problem je tu, međutim, ovo: kako glamour učiniti ekologijom? Jer, damo li za pravo nihilistima, tu će uvijek biti ona Keynesova deviza: "Dugoročno gledano, svi ćemo kad-tad umrijeti."

Nedjelja

Mislim da bih trebao prestati razmišljati. Puno sam razmišljao prije nego što sam došao do tog zaključka.

Ponedjeljak

Od silnog plesanja po oštrici noža na kraju završiš razrezan napola.

Utorak

Pograbivši svoju noki u dok me nije izdala skupljena hrabrost, nazivam Claire. Baksuz, nabasam na njezina sina. Neugodan osjećaj da sam Cloclo** koji pjeva "Telefon plače".

** Gebe (Georges Blondeaux, 1929.-2004.), francuski crtač stripova, po čijem je stripu Godina 01. snimljen i film. U toj 'ekološko--utopističkoj političkoj fikciji autor ukazuje na tamne strane društva obilja (nap. prev.)*

*** Cloclo (Claude Francois, 1939. -1978.) - francuski pjevač, zvijezda 60-ih i 70-ih godina (nap. prev.)*

- čuj, je li ti mama tu negdje? Trebaš joj reći "mama, to je netko za tebe".

- A, to si ti, Oscar? Evo, dam ti mamu. Taman sam zapjevao refren: "Teeeeeeeeefooooon plaaaaaaaaaače" kad se Claire iznenada dočepala slušalice:

- Što je bilo? Nešto si zaboravio?

- Da: tebe.

No telefon ne plače.

- čuj, s novim sam ljubavnikom, čao.

- čekaj. Ne mogu živjeti bez tebe.

- Prekasno. Odjebi. Bip. Bip.

Ona reče bip bip, a ja postanem kojot što zavija na mjesec. Telefon reži. Telefon bulazni. Telefon kmeči. Telefon prekida vezu. Telefon vrišti.

Srijeda

Guru našega doba je Poncije Pilat. Kukavica koja bježi od odgovornosti, koja pere ruke kako ne bi morala donijeti neku odluku,

to ste vi. Mi smo svi Ponciji Pilati, rezignirani, raskalašeni, kojima se smrkne pri samoj pomisli da bi trebalo izraziti neku sumnju o tom svijetu što nas nadilazi i tim tajnama u kojima čak više i ne hinimo da se snalazimo. Roland Barthes je govorio: "Poncije Pilat nije gospodin koji ne kaže ni da ni ne, on je gospodin koji kaže da." Mi mislimo da gundamo, no zapravo nijemo odobravamo. I k tome se još nadamo sačuvati čiste ruke.

Četvrtak

U Korovi, restiću Jean-Luca Delastreeta, Albert od Monaka na kasnoj večeri s Claire Nebout, a Cerile Simeone sa mnom. Gubimo vrijeme: i jedna i druga vjerne su svom dragom. Ardisson kaže da bi to mjesto trebalo prekrstiti u Komunala. Taj je restić pučka kuhinja! Ja degustiram piletinu s Coca-colom (jelo koliko stupidno toliko i fino). San-dra (Nepoznata Fifica: to je najprije bio nadimak koji sam utipkao u mobi; svaki put kad bi me nazvala na displavu se pokazalo "nepoznata fifica"; poslije joj je to postao plemićki naslov) priča kako je dok je radila kao konobarica u Les Ba-ins, odbijala sve napojnice u kovanicama glasno negodujući: "Ajoj, pa nisam vam ja kasica-prasica!" I odjednom je počela doma dolaziti s gaćama punim novčanica od 5 glavi. Njezina frendica Manu spušta svoje dragocjene grudi u tanjur. Baš bih volio biti njezin tanjur. Jean-Yves Bouvier odbija mi uvaliti jezik, ali ipak časti gin-tonicima. Edouard Baer vratio se iz Quarzazatea (gdje snima Asteriksa i Kleopatru), da bi odmah zatim otišao u Mathis Bar (gdje služe čarobni napitak). Jedanaest je sati kad Cerile ustaje i odlazi svome mužu. Ližem stolicu na mjestu gdje je sjedila. Ljubomoran sam na tanjure, na stolice; volio bih biti servis za čaj, sjedalo u Mini Austinu, bademantl u hotelu Lutetia. Kritiziram konzumerizam, ali sanjam o tome da se reinkarniram u nekom predmetu.

Petak

Debili od klinaca mlate se po dućanima za PlayStation2 i posljednjeg Harrvja Pottera. Mislim da se može ustvrditi da poruka Dana bez kupovine nije baš nešto prošla kod adolescenata. Još će se poprilično znoja morati proliti da se egzorcira one između 15 i 24.

Subota

Nikako mi se ne da pripovijedati vam mitske pustolovine Oscara Dufresnea u Technitrainu koji je 25. studenog 2000. vozio sedam

stotina tulumaša u London. Morat ćete se strpjeti do ponedjeljka...

Nedjelja

Sve je tako čudesno na pet centimetara od ženskog lica koje se možda spremate poljubiti. Nikad se otuda ne bi trebalo pomaknuti. Nastavak je nužno manje intaktan.

Nikako se nisam smio nagnuti prema Claire prvi put kad sam je vidio, nad njezinu bijelu, zdravu put u proljetnoj noći. Trebao sam zadržati distancu vječnosti.

Ponedjeljak

Volio bih se sjetiti Night Tripa; izgleda da je to bila večer godine. čini mi se da sam putovao onim Eurostarom što su ga rezervirali Tehnikart i La Fabrique. Mislim da se sjećam kako su se neki ljudi smiješili: Yves Adrien s turbanom od one svoje marame post-atomskog Indijca, Mazarine Pinget koji je prilično rano podvio rep (da bi napisao svoj članak za Elle?), Jacno i njegov švicarski kiseliš, Patrick Eudeline i Ann Scott (Romain Gary i Jean Seberg suvremenog doba). Orkestar Dona Carloisa pjevao je La Bambu između dva seta DJ-eva downtempa. Potom londonska noć ostaje mutna u mom sjećanju, bila je ta neka izložba lucidno nazvana Apocalipsa, pa onda neki klub na tri kata što je puštao neke stare dobre ploče (When I'm withyou od Sparksa i To cut a long short od Spandau Balleta), jastuci na koje sam se izvalio i pio, a onda je Quatsch Le Moulit izašla s Guillaumeom Allaryjem, a mene neka urednica mode u Jalouse počela jako dobro ljubiti dotičući moju grbu, Monsinjore, onda sam zaspao u nekom busu i već eto vlak za natrag, zatim više ništa, crna rupa, je li to ono što se naziva "kolaps" ili samo tunel ispod La Manchea?

Utorak

Trgam latice ivančicama misleći na Claire: - Glupa je, malo, jako, strastveno, do ludila, nimalo. Moja je bol totalna: ne uspijevam je zaboraviti. Svaki me put kad je vidim razočara, ali me kad je ne vidim neprestano očarava. Vulgarna je, bučna, bezumna, preglasno se smije, grozno je loše odjevena, Marlene Jobert siromaha, sub-sub-Nicole Kidman, nosi natikače usred zime, vozi neku smiješnu krtiju punu bebi-sjedalica, ima dvoje djece od različitih očeva, vodi ljubav ko sumanuta, dvaput, triput, četiri puta zaredom nije joj dovoljno, ispušta krikove i dodaje prste, nezasićna je, a svejedno blazirana,

ništa je ne zabavlja, Claire je tužna, Claire mi nedostaje, svaki put kad bih je ostavio bio sam ispražnjen. Netko mi se uvukao u život. To je tako rijetko, da se meni netko dogodi.

Srijeda

U modi je novi način komunikacije: SMS. Sve si živo šalje nekakva pisamca preko mobitela.

Vraćamo se telegramu, epistolarnoj književnosti, opasnim vezama. Primjer:

Dosadno mi je bez tebe.

Nedostaju mi tvoje ruke.

Usne mi istražuju tvoje tijelo.

Ich liebe dich.

Vlažim se od tebe.

Imam godina koliko hoćeš, ime koje hoćeš. A da odemo do Couinea?

Dobro, istina, nije to još Choderlos de Laclos, ali se mic po mic ide njegovim putem. Brzina i diskretnost tih kratkih poruka tjeraju nas da prenapuhujemo svoje osjećaje, svoje žudnje. Jedna frendica jučer se već požalila:

- Dosta mi je više "SMS lovera"!

Četvrtak

Golema revolucija u Francuskoj, a nitko o njoj ne govori! Narodna je skupština konačno ozakonila vazektomiju. Što znači da će se rastuće legije Oscara Dufresnea uskoro moći dati dobrovoljno sterilizirati kako bi mogli bludničiti bez zaštite i bez klinaca. O veselja, o sreće - egoisti će se napokon prestati razmnožavati. A kad će vazektomija ići preko socijalnog?

Petak

Valerie Lemerrier kaže:

- Mlada sam, ne želim ostatak svojih dana provesti pred "Koliko to košta"!

To je cijeli problem moje generacije: mi ne želimo život kakav su nam zamislili naši roditelji. Mi smo kao i oni: i mi bismo rado bili neposlušni, samo što smo prelijeni da bacamo kamenje.

Subota

Sjedim pokraj Robbiea Williamsa u VIP Roomu. Ima na sebi strukirano odijelo od flanela s tankim prugicama ko kakav bankar iz

Citvja. Dobra vijest: ako se sad rock zvijezde prerušavaju u yuppyje, to znači da ću ja konačno moći iskopati svoju izazovnu staru obleku iz osamdesetih i sličiti zvijezdi.

Nedjelja

Smislio sam foru kako besplatno šlatariti grudi: treba samo reći da su lažne. Cure se smrtno uvrijede. Iznenada podignu majicu i zamole vas da popipate i uvjerite se. Nemojte popustiti odmah; budite profi. Recite:

- Operacija prošla dobro? Pa čuj, silikon se uopće ne osjeća.

- Ma ni pod razno! To je pravo! Uostalom popipaj! Gratis striptiz i mamarna palpacija zagarantirani.

Hvala komu? Hvala Oscaru!

Ponedjeljak

Bilo bi zbilja dobro da mi se danas nešto zanimljivo dogodi. Mislim da bi svi na ovoj stranici nešto dobili.

Utorak

Vodim mlađu sestru jedne prijateljice u Chen (najbolji kineski restić u Parizu). Vidjevši meni, uzvikuje:

- Pa ovo je prevelik izbor! Kužiš ti koji je stres donošenje odluka?

Mladi se izražavaju sve bizarnije i bizarnije. Na primjer, pojma nemam kako se u šatri kaže "antiustavni". Večera se završila razočaravajuće, zbog nestašice tema za razgovor. Ja se, nakon Claire, previše čuvam. Zato što sam je izgubio. Sve dok ženama budem pristupao s paničnim strahom od boli, neću se ponovno zaljubiti. Ponekad pomislim da se u * jednom ovakvom stoljeću nitko više neće zaljubiti. čemu to? Generacija s ljušturom. Svijet kukaca. Vojska oklopa. Ljubav: koliko divizija?

Srijeda

Strasbourg, to je Amsterdam bez džointova u slobodnoj prodaji (ali alzaško je vino dopušteno).

Grickam perece misleći o Europi. Pijanstvo je božanstveno u tom gotičkom gradu: srebrnasta voda u kanalu odražava kuće s bondrucima i čizmake estonskih prostitutki. U Living Roomu (11, rue des Balaveurs), atmosfera je štras-buržujska. Pjevušim You are my high, hit ledene noći. Opasno je previše piti sjedeći: učinak skužiš tek kad ustaneš. Tad ti postane jasno da je odlazak nemoguć, pa sjedneš natrag, i upravo tu počinju prave nevolje. Čuku kasnije

upadamo kod Avijatičara (čiju sam adresu izgubio). Zašto se uvijek mora birati između plavuša, brineta i rđokosih? Želim izaći s nekom planetom, brinušom, plidokosom! Već je 7 ujutro; meni nikako da se dignu. To je inače vrijeme kad sirotinja ide na posao.

Četvrtak

Jedna me Amerikanka ljubila i valjali smo se po njezinu krevetu slušajući album Avril Lavigne - dvije najbolje pjesme su treća i deseta, danas nikog više ne zanimaju naslovi, samo brojevi koji se na daljinskom mogu programirati da se neprestano vrte u krug - i pričala mi o svom spontanom pobačaju i braku s nekim kretenom, a ja sam grizao njezina jantarna ramena i njezine vijugave ruke, i ližući je kao ice-cream mislio sam "čuvaj se", "take care", i još si uvijek to ponavljam, i tako mi je žao što je nisam tražio broj telefona. "Čuvaj se." Amerikanci kažu "take care" svakom živom, ali meni je to svejedno nekako intimnije od "I love you". Čuvaj se, budući da te ja više neću vidjeti. Tužne su te jednogvečernje avanture, ali i vrlo ugodne. Odvažiš se bez problema na poteze za koje ti obično trebaju mjeseci. Proste riječi lakše izgovaraš na stranom jeziku: "Give me your pussy", "Lick my balls", "I want your ass", "swalloooow!" Stidljivost u efemernom iščezava. Ja bih manje uživao kad bih znao da to mogu raditi svaki dan.

ZIMA

BISTRA TIŠINA BLISTAVIH VODA

"Vi srca osjetljiva, srca vjerna, Što površnu ljubav kudite, S tim okrutnim tužbama prestanite: Zar je zločin promjena? Ako ljubav ima krila, Nije li to da bi lepršala? Nije li to da bi lepršala? Nije li to da bi lepršala?"

BEAUMARCHAIS, 'Figarov pir' (citirao Jean RENOIR na početku 'Pravila igre')

Petak

Postajete slavni da biste lakše mogli bariti cure, no zapravo je baš slava ono što njih plaši, zadržava, stvara neku vrstu nepremostive barijere između njih i vas, a privlači jedino arivističke fifice, koristoljubive pakosnice, ljubomorne zajedljivice, agresivne pigice, iskompleksirane luđakinje. Moj posljednji roman prvi je na top-listi najprodavanijih knjiga. Dok sam bio nepoznat, nikom se živom nisam usudio prići. Sad kad sam poznat, nitko se ne usuđuje prići meni. Otkrivam kako slava zarobljava život, stavlja mu okove, čini ga skučenim, to je zatvor. Nema više slobodnih gesta, proizvoljnih čina. Treba biti sebi nalik. Smiješ biti jedino ti. Puno slavni ode živjeti u inozemstvo jer im je više dosta da moraju neprestano glumiti vlastitu ulogu, dosta im je vječnog pokoravanja vlastitoj slici. Biti slavan, to znači biti ograničen.

Subota

Penelope ima telefon koji vibrira. Mislim si kako bi joj trebalo pokloniti vibrator koji zvoni.

Nedjelja

Da bi se ljudi zaljubili u vas, nema sto i jedne metode: treba se samo praviti da vam se živo jebe.

Nepogrešiva fora. Muškarci i žene su isti po tom pitanju: polude za onim kome se živo jebe. Ja volim Claire zato što se ona čak ni ne pravi: nju zbilja baš boli za mene. Ili bih možda trebao reći: smrtno joj se jebe. Ljubav je upravo to: pustiti osobu koju želiš najviše na svijetu da vjeruje kako te ostavlja hladnim kao mramor. Ljubav se sastoji od glumatanja ravnodušnosti, od skrivanja svojih

ubrzanih otkucaja, od posvemašnje suprotnosti onog što kažeš i onog što osjećaš. Ljubav je, u svojoj biti, obična prijevara.

Ponedjeljak

Ja sam vampir: otimam živote drugih kako bih ih prikazao kao svoj. Sišem tuđe egzistencije. Pišem ovaj dnevnik pasući na tuđim jaslama. Moram se što prije javiti u neku kliniku za seksualnu detoksikaciju. Ako je moja muka smiješna, to ne znači da nije realna. Ja patim i patnju nanosim. Ništa me ne smiruje. Ta frenetičnost nema mira, osim kad u nekom taksiju, otraga, udišem miris kožnih sjedala iz svoje mladosti, pjevušeći "Love is Ali Around" od Troggsa.

Utorak

Ceremonija dodjela nagrada The Best u Georgeu V. Gunter Sachs raspravlja s Regine koja je (srećom za Brantesa) obećala da večeras neće nikom zalijepiti šamar. Nova Miss France previše zrači: trebalo bi je upozoriti da je gotovo, izabrana je, nije se više dužna smiješiti ko degi. Tu je i Alexandre Zouari: svaki put kad ga negdje vidim imam dojam da sam u filmu Jef Set. Glumi u tom filmu otkad ga poznajem. Valja reći da je ovu večeru organizirao autor jedne istoimene knjige: Massimo Gargia, kojem su najbolji prijatelji prisili nadimak "žena Grete Garbo". Stephane Bern se zeza:

- Pozvao je jednog lažnog Valentina, jednu lažnu Liz Taylor, ali to nije najgore: pozvao je pravu Ginu Lollobrigidu!

Ursulla Anderss dodjeljuje mi diplomu za eleganciju. Pravim se da sam začuđen, dok zapravo tu nagradu smatram savršeno zasluženom. Carole Bouquet crvena je od stida što se kompromitira na jednom ovakvo mondenom skupu. Netko mi kaže:

-Na nju ti se diže koliko i na mašinu za veš.

Idiotarija. Kod centrifuge, na primjer, mašina za veš može vam pružiti itekakav užitak. Jean-Jacques Schuhl i Ingrid Caven večeraju za mojim stolom (hoću li se konačno pojaviti u njihovom sljedećem romanu?). Massimo Gargia predstavlja nam jednu zanosnu brinetu:

- Nina. Glumica. Talijanka. 22 godine. Nova. Djevojka često ustaje od stola. Ili uzima koku, ili ima sasvim mali mjehur.

Beatrice Dalle više ne skriva svoju tetovažu. Sjeća me se (bio sam je intervjuirao za VSD). Pitam je kako je: "loše", veli. Volim ljude koji se služe formulama pristojnosti da bi pozvali u pomoć.

Christine Deviers-Joncours kaže mi kako bi se voljela baviti kazalištem.

- Kao Bernard Tapie?

Ups, nije baš na to mislila. Razmislit će. Frederic Tadde'i, čudo neviđeno, ovaj put nikoga ne snima.

Baš bez veze: možeš pričati što hoćeš, raditi što hoćeš, to se nigdje neće objaviti. Ja više uopće ne govorim nešto zanimljivo ako nitko ne snima. Štoviše, uvjeren sam da bi, kad bi se ugasile sve kamere, svijetom zavladała tišina.

Srijeda

Da ne bi kod mene pustila korijenje, kažem Nini da mi je krevet miniran.

- Kunem ti se, eksplodira u četiri ujutro, MORAŠ BRZO ODAVDE!

Upalilo je: pokupila se. Tek što je otišla, ja žalim za njezinim mirisom. Imala je neki smisao za duboku žvaljadu, s jezikom čvrsto zategnutim preko mojih zuba. Žalim za onim njezinim načinom na koji šapuće, brišući plahtom svoje lažne grudi, kao da daje neki kompliment:

- Oscar, you're so selfish...

Ja sam zbilja bolesnik. Bilo bi dobro da mi krevet ZBILJA u četiri ujutro eksplodira.

Četvrtak

Ja sam vodozemac. Imam akvatički QI. To je tekst što ga je upravo primila moja nokia. Druga je poruka bila simpatičnija:

- Nedokučivi* su putevi gospodnji, za razliku od mene. Linda.

Volio bih voljeti, ali to se ne naručuje. Jesam li možda već prestar?

* *Impenetrable* - nedokučiv, neuhvatljiv, neproničan, ali ovdje aluzija na penetraciju (nap. prev.)

Petak

Tražim razloge da se žalim, ali ih ne nalazim. Štomi jedan pruža.

Subota

Za Badnjak uvijek padam u opaki bed. Sve te obitelji na okupu mirišu na bor. Djed Mraz je kućanski otpad.

Nedjelja

Sam u baru, samac bez obitelji naručuje votku. Barmen mu savjetuje:

- Uzmi si radije jedan mojito. Sredit ćemo razliku. čak je i sitno osoblje sumnjičavo pred njegovom propalošću.

- Ne brini se: moja se čaša ispija za deset minuta. Ponedjeljak

Da bih umaknuo samačkoj tjeskobi u božićno doba, odlazim u najljepši hotel na svijetu: The Datai, na Langkawiju, otočiću u sjeverozapadnoj Maleziji, točno ispod Tajlanda. Nekoliko čarobnih vila razasutih po plaži od bijeloga pijeska, okruženih nekom egzotičnom prašumom u kojoj majmuni ispuštaju prodorne vriskove imitirajući filmove o Tarzanu. Sve je ovdje savršeno ukusno, osim gostiju; to u stvari i nije najljepši hotel na planetu, nego najviše bobo*. Prošli je mjesec svratila ovamo Jodie Foster, te Phil Collins. Bio je tu čak i Chirac (diskretnije nego u Royal Palmu na otoku Mauricijusu). A tek što sam se ispružio uz rub bazena, koga vidim? Noela Gallaghera, iz Oasis! Nova mu cura slična Meg Ryan. Noel Gallagher u japankama! Kako bilo da bilo, zbilja je moćno pobjeći od Božića da bi se na drugom kraju svijeta našao licem u lice s Djedom Mrazom.

* Bobo - akronim od "bourgeois bohemien", buržuj boem. (nap. prev.)

Utorak

Spavao sam šesnaest sati. Kad je vruće, turist se hladi u moru, ali što kad ono ima temperaturu kade? Taj mi je raj preporučio moj guru, Elisabeth Quin, kojoj sam nedavno skrenuo pažnju na to da od silnog zagovaranja azijske kinematografije već ima bademaste oči. Zna li na kakvu je to misao nju nadahnulo?

- Bolje bademi nego bore.

Smiješim se pri pomisli na njezinu prisutnost duha, degustirajući svoj indonezijski ručak na plaži.

Dva tjedna prekasno sine mi idealna replika:

- Aha, a ja nisam naci, nego nasi goreng. Mlitave žute ptice zoblju mi iz tanjura.

Srijeda

Bijel kad se ispružim, crven kad se probudim. Provodim puno vremena u čitanju na suncu, ubijajući insekte koji po meni hodaju (crveni mravi, pješčani račići, sićušni pauci, mrtvo lišće koje su zapravo živi leptiri, i drugi neidentificirani leteći objekti). Noel Gallagher je otišao. Šteta, nisam ga imao vremena pitati što je htio reći s onim: "Babyyy / You're gonna be the one that saves meee / and after aaaall / vou're my wonderwaaaall". Što može značiti "Ti si zid snova koji će me spasiti?" Sat kasnije, u jednoj od onih

koincidencija koje život čine čarobnim, nalazim odgovor u romanu Patricka Bessona Sklon stanovitoj melankoliji: "On nije volio žene, on je u njih vjerovao. Bio je siguran da će ga jedna među njima - jedna od milijardi - spasiti. Želio ju je naći prije nego što umre."

Četvrtak

Čitajući francuske novine saznajem da je šifra za dobivanje kovčega s novčanicama od Alfreda Sirvena bila ime Oscar. Bilo je dovoljno nazvati u Elf i reći "trebam Oscarove usluge" pa da ti ravno iz Ženeve stigne škrinjica s blagom. Polaskan sam što sam poslužio kao lozinka. Samo znajte da vam ja, ako mi telefonirate i tražite Oscara, neću poslati ni centa! Iako... Kad bolje razmislim, ako ste neka sublimna mlada žena, slobodno mi pišite i možda ćete imati pravo na "Oscarove usluge".....(Nikad nisam shvaćao zašto se uvijek treba ograničiti na tri točkice kad ih se može staviti dvanaest i biti bremenitiji masnim aluzijama.)

Petak

Još uvijek me nisu oteli u ovoj muslimanskoj zemlji. To će na kraju postati uvredljivo.

Subota

Obožavam ime malezijskog šefa države: Salahuddin Abdul Aziz Shah Alhaj Ibni Ahmarhum Sultan Hisha-muddin Alam Shah Alhaj. "Bok, kako se zoveš?" Taj mora da ne bari često po klubovima.

Nedjelja

Sljedeći tjedan ispričat ću vam o Kuala Lumpuru by night

Ponedjeljak

Ako je New York grad okomica, Kuala Lumpur je grad fluorescencije. S onim golemim dijamantom, Petronas Twin Towers (najviši neboderi na svijetu), u izlogu. Divovski trgovački centri istresaju Pradu, Gucci, Chanel, Hermes po čitavom Dalekom istoku: avenija Montaigne danas obilazi zemaljsku kuglu. U Windu i u Ra City Baru krivo se pjeva prava Celine Dion. Ovdje karaoke još uvijek nisu demode. Pijem Singhu u sjećanje na Phuket. Vani jednu zgradu prekriva divovski L'Orealov plakat: Virginie Ledoyen visoka je 30 metara. Znete li kako se na malajskom kaže "jer ja to zaslužujem"? "Kerana diriku begitu berharga". Koga ću povesti u Regent Hotel, konobaricu iz Back Rooma ili kurvu iz Liquid Cluba? Ni jednu ni drugu: večeras se vraćam s jednom nimalo lošom Francuskinjom

koja se zove Delphine Vallette. Osjećam se kao Guillaume Canet u The Beach, bez Leonarda di Capria da mi mazne moju zgodnu zemljakinju.

Utorak

Vratiti se u Pariz nakon Kuala Lumpura znači vratiti se nekoliko stoljeća unatrag u trenutku kad ostatak svijeta mijenja tisućljeće. Patim od "vremenskog kalka". Ne znam više treba li reći dobar dan ili dobra večer. Da si pojednostavnim život, kažem "sretna Nova godina". Ljudi izgledaju zadovoljni; poslije toga mogu zaspati za stolom i dočaravati si bistru tišinu blistavih voda.

Srijeda

Uopće je ne osjećam, tu novu godinu. Kubrick nam ju je već ispričao nadugo i naširoko i u technicoloru: bit će tu neki majmuni, pa neki crni oblutak na Mjesecu, neke orbitne stanice koje će plesati valcer, neki kompjuter koji će popizditi i neki neshvatljivi kraj. Osjećao bih se bolje kad bismo prešli direktno u godinu 4001. (ako se netko ne POŽURI modificirati kalendar, gotovo je sigurno da 4001. NITKO OD NAS neće dočekati).

Četvrtak

Opet sam pozvan na jednu otmjenu večeru, u Hotel, rue des Beaux-Arts, prigodom večeri jednog drugog Oscara (Wildea) koji je na tom mjestu preminuo. Svlačim se u sobi u kojoj je umro i silazim u kućnom ogrtaču na kasnovječernju zakusku. Pribavljam fotografima vizualni materijal koji će odlično prodati. Fora je to, te besplatne večere. čim netko postane bogat, odmah ništa više ne plaća. Samo bludi od gratis buffeta do sponzoriranih primanja. Nipošto se ne želi da se novac bogatih troši, to bi bilo odveć jednostavno. Bogataša u restoranu prepoznaješ po tome što je jedini koji ne plaća račun (ili zato što je gost glasnogovornice za tisak koja bi da joj fotka izađe u Gala, ili zato što je dotični objekt njegovo vlasništvo).

Petak

Ja sam Don Juan žutog tiska, Casanova grupe Prisma. Moj je problem u tome što se zaljubim čim sam naroljan. Popis cura u koje sam trenutno zateleban: Louise, Caroline, Alexandra, Laetitia, Lee, Nicole, Eva, Sabine, Nina, Elena. "Zašto bi se trebalo voljeti rijetko da bi se voljelo jako?" pitao je Albert Camus u Mitu o Sizifu.

Subota

Over Side, u Ulici Cherche-Midi 92, novi je trendy svingerski klub. Neka vrsta Castela III. milenija. Cure su mlade i slatke, dečki negdje oko trideset jedne (a danas je trinaesti). Izgleda kao neki BCNG diskač, s jednom razlikom: umjesto da idu plesati, ljudi se tu dolaze ševiti. Bez odjeće je još teže biti elegantan. Thierry Ardisson nalazi prave riječi:

- U 21. će stoljeću dance floorove zamijeniti fuck floorovi.

Nedjelja

Čitatelji me pitaju zašto je Oscar Dufresne slavan. Što on radi u životu? Samo te svoje knjige?

Otkud nabacuje NP (novo perje)? Zašto ga prolaznici traže autogram? Odgovaram da se u ovom novom svijetu ljudi obogate preko noći, a proslave zbog svoje slave. Nemam se što opravdavati budući da sam utjelovljenje nepravde.

Ponedjeljak

Ljubav modificira meteorologiju. Pada recimo kiša, vi u bedu, redate pred očima imena u mobi-adresaru. Iznenada, zaustavite se na imenu žene na koju ste mislili, i hop! pritisnete zelenu tipku i kažete joj u sekretaricu: "baš sam mislio na tebe", i odjednom sunce zasije iza oblaka, ptice zapjevaju na kiši, a vi postanete integralni krelac, okinete neki plesni korak osmjehujući se ko Gene Kelly (najljepše rečeno), prolaznici su oko vas preneraženi... Može biti i -12, ali vi krepavate od vrućine jer ste na sekretarici čuli njezin glas.

Utorak

Neki se tip zaustavlja na ulici da mi kaže kako pišem zgodne stvari. Ja mu zahvalim, a nekoliko se koraka dalje zamislim i kažem sebi kako je čitav moj problem upravo u tome: ja pišem zgodno, ali kad ću više pisati lijepo?

Srijeda

Svi se živi pale na nečitljivog Thomasa Pynchona. Phony! Prisjećam se triju vrsta ljudi što ih u Lovcu u žitu J. D. Salingera susreće Holden Caulfield: "bastards", "jerks" i "phonies".

Čovječanstvo se dijeli na tri kategorije: gadovi, mamlazi i bleferi. Može se i kumulirati. Siguran sam da Salinger bdiše nad nama i da puca od smijeha u svojoj kolibi u Cornishu, Massachusetts. Salinger je naš Zapovjednikov kip.

Četvrtak

Ne znajući više kojim bi se mamcima poslužio ne bi li kome uvalio svoje primjerke Le Mondea, Ali, kolporter u Ulici Buci, izvikuje:

- Ravailac ubio Henrija IV!

Ljudi se odjednom strče k njemu i hrpa novina začas je rasprodana.

Petak

Na programu festivala u Queenu nekoliko novih modernih kratica:

DVD - Dior Vrtoglavi Dekolte GO - Glatko Obrijan

TDATJP - Tako Dubok, A Tako Jasan Pogled SA - Sutra After BD - Bar Dolje

Subota

Rođendan Thierryja Ardissona u Chandelles (pregrijani svingerski klub, kako bi se gosti što prije poskidali). Opažam jednu užasno šarenu plavušu:

- Kako se zoveš?

- Elsa. Piše se kao Zelda ako makneš "z" s početka i "d" zamijeniš sa "s".

- Just call me Scott. Znaš da ću te pojesti?

- Pa nadam se...

- Chandelles, to je ko Rome antique, ali nije romantique.

- Došla sam u suknji jer to olakšava pristup - kaže Elsa. - Ima netko kaugumu (šifra za prezervativ)?

Uzima me za ruku i vodi na kraj hodnika. Nekoliko trenutaka (neugodnih) kasnije:

- Što je? Si impotentan?

- Ne, zaljubljen.

Nedjelja

'Trenutno su sve cure na koje se palim ugašene.' Bijesan sam što rečenica tjedna nije moja nego Moixova.

Ponedjeljak

Odlučio sam izmisliti neku antitrendovštinu koja će udariti temelje novoj trendovštini. Svečano otvaram specijalni tjedan "francuskog mentaliteta". Danas sam, na primjer, otišao na piće u Balto, zadimljeni birc na Porte de Clignan-court. čak sam si i jednog Picajzla odgrebao, ali ništa nisam dobio*. Moram se sjetiti da lansiram jednu novu književnu nagradu za sljedeću godinu: le Prix Balto. Dok hodam, brižljivo puštam da mi iz džepa viri Le Parisien. Na kiosku sam kupio Dzihad, posljednjeg SAS-a**.

Utorak

Ludoova žena, koja ga je nakon jedna kefačine ostavila, napokon se vratila kući. Ludou je prokleta muka: ja sam mu ponovno otkrio radosti celibata. To je dobro poznata stvar: jedna nađena, deset izgubljenih. Inače, Ann Scott - fascinirana mojom vrlo otmjenom antiotmjenošću - i ja išli smo degustirati jedan deliciozni kebab na Gare du Nord. Ja bijeli umak, ona harissu. Volim žene koje uzimaju harissu. Uzbudjuju me. Ann Scott ju je uzela tri puta, a oči koje su proplakale na kraju su bile moje.

** Morpion (=picajzla, stidna uš) je ime jedne od vrlo popularnih instant-lutrija (nap. prev.)*

*** SAS - popularni lik špijuna aristokrata čije su pustolovine mješavina nasilja i erotike. Njegov tvorac, Gerard de Villiers (1929.), jedan je od predstavnika francuskog špijunskog romana (nap. prev.)*

Srijeda

SAS je zbilja izvrstan. De Villiers bi zaslužio nagradu Balto. Inače, večer Modnih usidjelica u Španjolskom centru u Bellevilleu. Obukao sam bijele hlače i bijele kaubojke. DeeJay optira za tape sur les bambous Philippea Lavila. Slow s jednom kozmetičarkom iz Garchesa na L'Ete indien.

Kako su mi potrubili iz Malibua, napuštam dvoranu baš dok svira Confidence pour confidence Jeana Schulteissa (1981).

Četvrtak

Večera u Kamukeri, jednom super afričkom restiću koji drži Ketty, jedna negdašnja Clodette.

Prisjećamo se Claudea. Izlazimo otamo naelektrizirani. Neo-šik obvezuje, vodimo ljubav na soundtrack Midnight Expressa Giorgia Morodera.

Petak

Prokleta bih rado Tanis dignuo noge. Međutim je samo stidljivo hvatam za ruku.

Subota

Susreo jednog BNK (bujnog nimfo komada), jednu PE-TIN (Prilično Ekscitiranu Tinejđerku iz Nice), jednu PIBP (Poročnu Indonežanku Bez Principa), jednu NXG (Navučenu X Glumicu), jednu VGLJ (Vruću Glupavu Ljepoticu), jednu BPRP (Brzo Proždrljivu Razuzdanu Pustolovku) i jednu TSUPZK (Tobožnju Sveticu U Potrazi Za Kurcem). Barim ih brzopotezno, skraćujem.

Živimo u svijetu kratica. Onda farmako-večer u Dvorani za proslave u Nogent-le-Rotrouu. Neka Manuela nudi melem za moj spleen. Poslije u njezinoj kući, samo sam se u njoj osjećao kao kod kuće. Kad sam se probudio, skužio sam da je ružna: orgazam zovu mala smrt zato što se čovjek nakon što ga je doživio nikad ne bi trebao probuditi. Tako je to: ima dana kad vodimo ljubav i dana kad nas ljubav potuče do nogu.

Nedjelja

Ne nedostaje meni Claire, nego nedostajanje Claire koje sam osjećao u doba kad mi nije nedostajala. Nedostajanje nije drugo do overdoza praznine. Ono što općenito zamjeram životu, to je posebno moja egzistencija. Htio sam se tu preseravati sa svojim finjak-antifinjak tjednom, a sad kužim da je antiništavilo i opet ništavilo.

Ponedjeljak

Montreal je New York koji govori francuski. Ultramoder-ni mravinjak, hvperfashion, total hype i underground u doslovnom smislu riječi (minus 20 je, pa se živi pod zemljom). Quebec, to je Francuska kroz deset godina. čak i onaj komični akcent domorodaca brzo se zaboravlja, a paternalizam bahatog Parižanina preobražava se u kompleks inferiornosti. Jasno je da frankofoni Kanađani iznalaze jedini inteligentan otpor amerikanizaciji. Zadrže si ono što im se na tom kontinentu sviđa (brzina, učinkovitost i tehnologija), a odbacuju sve ostalo (podmitljivost, anglicizme i Rocha Voisinea).

Utorak

Pijem porto u Sofi (Rachel West 451) okružen mladim ženama koje riskiraju da navuku prehladu pupka. Vani polarna studen, ali one se ne odriču prekratkih T-shirtova. Kasnije, kad u svom apartmanu u Reine Elisabeth utonem u san, sanjat ću pupke koji kišu. (Pokušat ću malo olabavit s tom travom od Mauricea G. Danteca: previsok udio THC-a.)

Srijeda

Ovdje se napalm-komadi nazivaju "svrake". Vječno ta ista bol: gledati u lice ljepotici koja vas ne gleda. Koja šteta, sav taj snijeg koji se ne topi. Najbolji način da se otarasiš neke zgodne cure jest da odeš s njom u krevet. Imaju Kvebečani pravo: napalm-komadi nenasnosni su ko svrake; problem je samo u tome što svi luduju za tom nenasnosnošću zvanom žudnja.

Jules Renard, koji je u svom Dnevniku rekao sve o svemu, pronašao je sjajan izraz da opiše vjetropirasta srca kao što je moje. On 31. svibnja 1892. zapisuje: "Srce s dvadeset pet jedaćih pribora." Zaboravlja precizirati ima li puno razbijenog posuđa kad se rasprema stol.

Petak

Večera u Continentalu s Isabelle Marechal, TV-voditeljicom koja djeluje ko Christine Bravo s tijelom Ophelie Winter i mozgom Anne Sinclair. Šarmantna, ali previše radi da bi nas - Herbvja, Felipea i mene - pratila na našem inspekcijskom pohodu na Sofu, pa Living i Jai Bar iz kojeg ćemo biti otpravljeni kad odbiju 3 sata (jedan od rijetkih nedostataka Quebeca jest njegova noćna legislativa kalkirana od britanskog zakona). Nakon što smo najprije krstarili u gangu, odšlepavamo se, a da si nismo pokupili nijednu blondušu za fun. A jesmo se nagroljali! (Pokušavam se prebaciti na kvebečki; francuski trećeg milenija jako je nalik futurističkom žargonu koji je Anthonv Burgess složio u Paklenoj naranči.)

Subota

Moja tajna? Pravim se da pišem i, u toj furki, pišem.

Nedjelja

Claire mi je napisala: "čekat ću te čitav život pod uvjetom da me se požuriš nazvati." No prekasno je sad, meni je draže sjećati se naše patnje i ne pretvarati našu nemoguću strast u ljubavnu inkompatibilnost. Danas živim okrenut svojoj sljedećoj ženi. Upravo ih zato tako često i mijenjam: nisu nove žene ono što tražim, nego ona posljednja. Znam da me, negdje, neka žena koju još ne poznajem već čeka.

Ponedjeljak

Poslije dvadeset godina opet doći u stanje u koje su me dovodile pjesme Eltona Johna kad mi je bilo petnaest. Fri-ends, Border song, Tiny dancer, Skyline pigeon, Mona Lisas and Mad Hatters, Levon, Grey Seal, I needyou to turn to, This song has no title, Goodbye yellow brick road, Sixty years on, Michel-le's song, Into the old man's shoes, We ali fali in love sometimes, Pinky - najljepše melodije mog života.

Svaki čitatelj koji ne poznaje kompozicije Eltona Johna iz sedamdesetih i smatra ga nekakvim bucom od metar i žilet sa

smiješnim cviksama iz engleskog show-biza, umoljava se da smjesta zatvori ovu knjigu. Sam u svojoj sobi, zidova prekrivenih zelenom i plavom tkaninom, satima bih gledao kako se ploče moje majke okreću na gramofonu - nisu škripale toliko kao danas - i bilo mi je vruće u trbuhu, i bio sam sretan i nesretan u isti mah, zaljubljen u sve cure u gimnaziji Montaigne...

Ja sam seksualno ugroženi romantičar. To nije nespojivo budući da ja postojim, i da često bosih nogu na svom krevetu plačem.

Utorak

Tri rečenice koje valja izgovoriti da bi se prekinulo: "ostavljam te", "gotovo je među nama" i "više te ne volim". Dok god to nije uredno formulirano, sve je još nadoknadivo. Možete se kefati koliko hoćete, nazivati se svim mogućim imenima. Onoga dana kad je to izgovoreno, stvar je svršena; te rečenice imaju kao neki učinak klika; ne može se više natrag. To su kao lozinke koje stvaraju neko usko grlo: ljubavni "Sezame zatvori se".

Srijeda

Šest je milijardi stanovnika na ovom planetu, od kojih 3,5 milijardi žena. Računamo li da na svakih 1000 žena dođe po jedan kanonski primjerak (vrlo pesimistična estimacija), to znači da po zemaljskoj kugli šeće 3.500.000 sublimnih žena za koje bi svaki živi heteroseksualac bez oklijevanja dao život. Od ta 3,5 milijuna tih divnih stvorenja stotinjak su filmske zvijezde, drugi stotinjak top-modeli, što nam ostavlja 3.499.800 nepoznatih obarajućih ljepotica. Da bi se uspjelo spavati sa svima, izračunao sam da treba voditi ljubav deset puta dnevno tijekom tisuću godina. Raspodijelimo li sad taj broj na 2,5 milijarde frajera u estrusu koji neumorno žude za nekim divnim vampom, dobivamo stopu seksualne zadovoljenosti od 3.499.800 podijeljeno s 2.500.000.000 - manje od jedne šanse naprama tisuću. Matematički rečeno, 999 od 1000 Zemljana bit će frustrirano diktaturom ljepote: ne zovu ih uostalom bez veze "kanoni"* ili "bombe". Femmes fatales su Debele Berte na vlasti!

Četvrtak

Ja sve dobivam prerano. Ljudi mi to zamjeraju pa me, ko arapskog šeika u reklami za Renault Clio, tapšu po ramenu:

- Premlad si još, sinko!

Petak

Gospode, nisam dostojan da pod krov moj uđeš, ali samo reci riječ i ogorčit će se duša moja.

Subota

Da je malo nerviram, kažem Laetitiji iz Lillea da ću povaliti drugu misleći na nju. Ona se nježno osmjehuje - jer usprkos svim mojim naporima ništa je kod mene ne uspijeva ogorčiti. Kaže mi svojim sladunjavim glasom:

- Pa draže mi je da povališ nju misleći na mene, nego da povališ mene misleći na nju.

Nedjelja

Završavam "Elegantly wasted" tjedan, kako je govorila grupa INXS prije samoubojstva svoga pjevača. Imao je pravo Jean Eustache: čovjek u isti mah traži i majku i kurvu. Ali i žene su kao mi: hoće i taticu i žigola.

** Osim prenesenog značenja "ženski primjerak uzornih proporcija", francuska riječ canon znači i top (nap. prev.)*

Ponedjeljak

Jedna od mučnih stvari: čekati neku ženu na čvenk na nekom frekventnom mjestu (pogledi puni nade upućeni neznankama koje ulaze u kafić i obveza ponovnog popravljavanja frizure nakon svakog razočaranja, zadržavajući pritom neki privid dostojanstva). Druga mučna stvar: ne imati, na istom takvom mjestu, nikakav čvenk. Jedina je gora stvar od uzaludnog načekivanja ne imati nikoga tko će vam taj zajeb priuštiti.

Utorak

Slučajno sreo Claire: gadno razočaranje. U mom je sjećanju bila puno ljepša, a ja sam je puno više volio; guštao sam svaku sekundu (s njom su sekunde trajale duže od sekundi. Svaka druga bila je prva). Kad tamo, fuj, magičnost je ishlapila, čarolija je prestala djelovati. Iz lijenosti, ponosa, straha od patnje, udaljili smo se jedno od drugog i osjećaji su nam zahirili, postalo ih je nemoguće oživiti.

Ja sam sad vidio tek jednu kuruznu histeričarku mlohavih grudi, vulgarno odjevenu, prenapadno našminkanu. Samo utetovirani leptirić na nozi podsjećao me da je to doista ona za kojom sam prije nekoliko tjedana bio lud od žudnje. Pomislio sam na ono što piše Paul-Jean Toulet u Mojoj prijateljici Nane: "Jer znao je on i kakvo je nespretno svetogrđe vratiti se nekoj ženi nakon duže stanke; i da jurangonsko vino koje, pošto smo ga pili, ostavimo da u boci hlapi,

uskoro više nije drugo do bljutavi topaz." To je jedna od onih najokrutnije točnih stvari ikad napisanih o odličijivanju, taj žar što postane mlak, to oksidirano vrsno vino. Svaka kristalizacija uvijek završi u svetogrđu; smrtni grijeh iz nehata. Kad prezireš nekog koga si volio, samoga sebe vrijeđaš.

Srijeda

Viknula mi je:

- Završit ćeš sam ko govno!

Ja sam odvratio:

- Bolje to nego završiti sam s nekim govnom!

Četvrtak

Penelope me naziva da mi kaže kako je konačno bila sretna, prošle subote, od 21.17 do 21.42. Preklinjem je neka mi ne ispriča. Ja sam protiv sreće. Trebalo bi organizirati antisretnoljudne demonstracije. Tihe marševe u kojima će svi živi depresivci defilirati mrgodeći se i mašući transparentima: "Ne radosti življenja!", "Dolje sreća!", "Hedonizam? Ne, hvala!" Trebao sam početi s Penelope dok me htjela. Ona je zanosna i vragolasta. Ali nekako mi nije imala dovoljno velike grudi. I osim toga, ševila se s Ludoom, a nije mi rekla. Koja glupača: da mi je ispričala, mene bi to smrtno uzбудilo. To bi joj nadomjestilo grudi!

Petak

Sinoć moj prijatelj Guillaume Rappeneau odgovara nekom kretenu što ga je tražio e-mail adresu:

- Rappeneau@dajodjebi.com!

Potom sveopća makljaža, ehimoza za svakoga, runda hematoma.

Subota

Ludo je tužan.

- Zašto si tužan?

- Ostavio sam ljubavnicu.

- A je l'? Imaš novu?

- Pa, hm, da, čemu bi inače služilo biti oženjen?

- A zašto si onu ostavio?

- Jer je stavljala previše parfema. -A?!

- Pa da: kad bih došao kući, žena bi mi svaki put dreknula, pa sam radije digao ruke.

Poštovane gospođe i gospođice koje nas čitate, imate li kojim slučajem oženjenog ljubavnika, smilujte se njegovoj ženi, ne koristite opojan parfem. Ni "Coco", ni "Poison", ni "Obsession", a naročito ne "Rush". Budite milostive. Hvala unaprijed u ime jednih i drugih.

Nedjelja

Zapravo je lako sve pokvariti kad si s nekim u dobrim odnosima: dovoljno mu je reći "volim te".

Ponedjeljak

Susrećem redom samo mlade kretene koji si ne žele "razbijati glavu". Dok ja, s tri banke i nešto, još malo pa četiri, kad bolje promislim, jedino što volim jest upravo "razbijati si glavu": secirati ono što ne štima u mom idiotskom životu, i teoretizirati o tome kako bi svijet oko mene trebao izgledati. Čovjek si mora neprestano "razbijati glavu" ako želi postojati. Razbijati si glavu i ići njome kroza zid. Danas bi Descartes rekao: "Razbijam si glavu, dakle jesam."

Utorak

Ludo očekuje drugo dijete! Priopćava mi to s facom kao da mu je netko umro, što mene baca u očaj:

- Problem braka je to što se ljudi ševe bez kurtona. Sranje, pa nisi dužan iznova napučiti cijeli planet!

- Ma daj me pusti na miru, meni je drago! Obožavam djecu.

Nije da mu ne vjerujem. Preda mnom se uvijek pravi da je nesretan (da bi meni pričinio

zadovoljstvo), ali zapravo je ushićen. To potomstvo laska njegovoj muškosti. Pokušavam protunapad:

- Jesi ti primijetio njihove pružene prstiče? To su "Osvajači", uvuku se među nas, infiltriraju se da bi zauzeli naše mjesto!

- Ne razumiješ, kad se one ručice pružaju prema tebi... Ajoj, čovjek poblesavi, kunem ti se... Ali svejedno, što me spopalo da vodim ljubav sa ženom...

- To je nezdravo! Danas tako nešto nitko više ne radi!

- Znaš onaj vic o frajeru što je sa ženom išao u Lourdes?

-Ne.

- E, pa čudo se nije dogodilo: još uvijek je s njom.

To je ono što mi je najdraže kod njega: Ludo uvijek viceve s kraja banketa priča na početku obroka.

Srijeda

Ono što me nervira kod procesa Rolandu Dumasu: lako bi mogao demodirati moje Berlutije.

Četvrtak

Bilo je to doba kad je u kapitalističkim zemljama lova tekla u potocima. Bilo je dovoljno sagnuti se i pokupiti je. Na sreću, ostalo je nešto ljudi koji su se odbijali sagnuti.

Petak

Sinoć Ann Scott pronalazi originalan način da me otkanta:

- Iskreno, neugodno mi je da pet cura ostavljaš zbog mene.

Ima takvih dana. Jednom mi je bila ostavila poruku na sekretarici, a kad sam je nazvao, bila je na mailu. Uzvratila mi je poziv, ali ja sam bio na sudaru, s ugašenim mobitelom. Onda mi je opet ostavila broj mobitela na sekretarici. Kad sam je nazvao, opet je bila isključila mobitel. Nakon još jednog SMS-a, bila mi je odgovorila, ali kad je nazvala, razgovor se prekinuo jer sam ja ulazio u neki tunel. Fulavali smo se čitav dan. Draže mi je misliti da smo jedno za drugim trčali.

Subota

Zašto je tako ugodno ševiti se bez kurtona? Zato što imaš dva velika rizika: dati život i navući smrt.

Nedjelja

Kad čovjek spava s mnogo žena, zapravo je to uvijek ista. Samo mijenja ime, kožu, stas, glas. Dužina kose, obujam grudi, depiliranost pubisa, boja donjeg rublja mogu varirati. Ali govoriš joj uvijek iste rečenice, radiš joj iste stvari, činiš iste pokrete istim redom: "fino mirišeš... dođi bliže, primakni se... bojim te se... žudim za tvojim usnama... daj da te ližem, brzo, ne mogu više... oh hvala, Bože moj, imam previše sreće... opako mi se sviđaš... imam osjećaj da sanjam... cijelu ćemo noć to raditi, cijeli život...". Sve te riječi ponavljane svake večeri različitim djevojkama sa zadivljenim pogledom djeteta koje otvara paket s poklonom. Promjena navodi na ponavljanje. Ostati s istom, paradoksalno, omogućuje inovacije. Don Juani nemaju mašte. Misli se da je Casanova stahanovac, dok je on zapravo lijenčina. Jer uzalud mijenjaš ženu, ostaješ uvijek isti muškarac, privrženik linije manjeg otpora. Ostati zahtijeva više talenta.

Ponedjeljak

Jadni Balthus: Charles Trenet ukrao mu je njegovu smrt. Kao što je Jeanu Cocteauu 1963. Edith Piaf ukrala njegovu. Treba zbilja paziti da ne umreš u isto vrijeme kad i neka pjevačka zvijezda. Mrtvi su ti koji povuku pokrivač (medijski). Ne bih htio otegnuti papke na dan smrti Johnnvoja Hallydaya.

Utorak

Sinoć, obilazak hotelskih barova u Ulici Rivoli, počevši od Crillona: Intercontinental, Costes, Vendome, Ritz, Meuritz, Regina. Vrlo ih malo stigne do Regine (samo ja, sam samcat, pobjeda, ja dobio, hm, dobio što zapravo?). Potom sam dao da mi puši nekoj kurvi, koja je odmah zatim povraćala. Je li tu postojala neka veza između uzroka i posljedice? Dogodilo se to u podrumu nekog bara s hostesama u VIII. arondismanu. Upravo sam bio svršio u prezervativ koji je ona oprezno izvadila iz usta. Ustala je da ode u WC i čuo sam je kako iza vrata kašlje, a zatim pušta vodu. To mora da je bila neka početnica jer se žvalila jako nježno. Obukao sam se, u neprilici. Mogao sam joj iz torbice uzeti natrag svoje novčanice, jadnica ništa ne bi primijetila, mislim da je bila naroljanija od mene. Podmirio sam boce šampanjca i otišao ne rekavši joj zbogom (mislim da sam joj malo zamjerao što se izbljuvala nakon što me ljubila).

Tko smo mi to da smo tako ogavni? Individue izgubljene na površini svijeta. U ranojutarnjem taksiju na radiju je sviralo "Što ostaje od naših ljubavi?" i ja sam malo zaplakao, čini mi se, a i vozač (neki Trenetov fan). Izgledali smo ridikulozno, obojica. Dvije individue izgubljene u mramornoj zori na obalama Seine.

Ja sam jecao jer sam pouzdano znao da mi je ta djevojka dala nešto što nema cijenu.

Srijeda

Bježati, vječno, i trčati bez predaha. A onda se jednog dana zaustaviti da nekome kažeš, gledajući ga ravno u oči: tebe ja trebam, zbilja. I u to vjerovati. Bilo bi tada lijepo ne prasnuti u smijeh, malo se bojati, ali izložiti se opasnosti, napraviti nešto smiješno, kao recimo, darovati cvijeće nekog dana koji nije 14. veljače ili se ševiti kad nisi naroljan.

Četvrtak

Tendencija "ruske šubare" opet je u punom zamahu, zbog popularnog filma pod naslovom Too much flesh u kojem Elodie

Bouchez ekshibira spolovilo veoma bujnog runa. Odjednom, gotovo, veliki povratak čekinja kod puslica u klubu. Zbogom "pipicama a la Kojak"; sad treba imati "pipicu a la Barry White".

Petak

Osjećajno stagniram.

U Americi oni koji su u mojoj situaciji kažu: -I am in a transitional stage.

Ali hoću li se jednog dana iz toga izvući? Ja sam možda u nekoj tranzicijskoj fazi koja će trajati cijeli život.

Subota

Svečano otvorenje briselskog Pache. Slavni diskač iz Ibize otvara belgijsku podružnicu (41, rue de l'Ecuyer) u nazočnosti deejaja Pippija. Upoznajem tu neku Flo koja pije mojitos. Uči me nekim zgodnim idiomatskim izrazima. Briselčani, recimo, za super komada kažu "top-košuta", a dangubiti se kaže "krkati". Flo odbija ići na Zimske igre (belgijski Ledoven):

- Ima tamo top-košuta?

- Nema, same prdonjice. (Lokalni termin za "buržujke".) Dobre su ti jedino konobarice, ali one su prezaposlene.

Nastavljam inspicirati klubizaciju svijeta. Ulica je svježija večeras, svjetlo sumorno, kao istrošeno od vjetra. Vodim ovaj dnevnik i zato da posvjedočim budućim naraštajima: evo kako smo živjeli na početku 21. stoljeća, evo prekrasnog doba u kojemu smo razrušili vaš životni okvir. Završit ćemo u Fuseu (Ulica Blaes 203), gdje ću ja duboko u sebi osjetiti europsku egzotiku. Flo će jesti bananu.

Izgleda glupo, ali djevojka koja jede bananu, u klubu, stvara prokleta dobru atmosferu. Jedna hostesa pružit će mi "shot" Blue Lemona. Ja ću je upitati:

- Što je to Blue Lemon? - a ona će mi se nasmiješiti:

- Nešto plavo.

Nedjelja

Mislim da konačno znam što ne ide: ja bih htio biti heroj. Stajati na pramcu Tkanica i vikati ja sam Kralj svijeta. Htio bih popiti kukutu, osvojiti carstva, promijeniti lice Sunčeva sustava, srušiti Danone. Htio bih da mi se dogode povijesni događaji, a živim samo nekakav niz anegdota. Svijet je pod lokotom, ja nikakva utjecaja na njega nemam.

Ponedjeljak

Nove tehnologije sve brže i brže mijenjaju jezik. U nekoliko mjeseci SMS-a francuski je evoluirao više nego s Louisom Ferdinandom Celineom, Raymondom Quineauom i Pierreom Guvotatom zajedno.

- BOJIM SDSM RUŽ+DOSADNA
- AK TSEN SVĎA MY LUDOST IZVOLI REĆ PTE-OSTAVIM
- NMIJENJAJ O ŽIVIŠ 100/H
- NZNM > ? GOVORIM
- IMA DOBKOMADA?
- IMAM 1000 STVR 4 PRIČAT
- SVE OK?

Sto čeka Akademija da ne osuvremeni svoj DIKO*?

Utorak

Velika Nagrada za Rečenicu Tjedna ide Fredericu Bottonu:

- čaša je, moja praznina**.

** DIKO = DICO - skraćena od dictionnaire - rječnik. Autor, između ostalog, ukazuje na tendenciju francuskog pisma da se približi izgovoru (nap. prev.)*

*** // est vene, mon vide - zamjena mjesta riječi vene (čaša) i vide (prazan, praznina) u rečenici // est vide, mon vene (dosl. Prazna je, moja čaša) moguća je zahvaljujući riječi vide koja može biti i pridjev i imenica (nap. prev.)*

Bilo je to u Mathis Baru; ja sam pomislio kako su mi definitivno jako dragi svi Frederici B. (Botton, Badre, Berthet...)

Srijeda

Ja sam izgubljen, ali to nitko ne primjećuje jer ja složim facu kao da je sve u najboljem redu. Jedino što mi ostaje -moja sposobnost čuđenja. Pisac nije zanimanje nego vječna potraga. Treba biti sposoban gledati normalnost s čuđenjem, a ludilo čuvajući svoj mir.

Četvrtak

Jedini je nedostatak kod Anne Gavalde to što ima kratku kosu; sve ostalo mi se sviđa.

Uspoređujemo naše živote i malo-pomalo zaboravljamo na jelo. Ona pije colu i rastavlja se. I ja sam to radio u njezinim godinama. Ljudi su nas u Kambodgi prepoznali, no ja ću svejedno platiti račun.

U jednom trenu ona pronalazi rješenje za sve moje nezadovoljene želje:

- Ali to ti je bar jednostavno, Oscar, moraš samo uzeti bromid!

Tako bi moj život postao jedno dugo služenje vojnog roka, očišćeno od seksualnih opsesija.

Petak

Jedino pitanje koje si postavlja neženja:

- S kim ću večeras spavati?

Jedino pitanje koje si postavlja oženjen čovjek:

- S kim ću danas popodne spavati?

Subota

Neki dan svratim do Ludoa da mu pružim moralnu podršku tijekom rođendanskog domjenka njegove kćeri. Djeca su toliko vikala da smo se morali povući u kupaonicu da si popušimo maricu. Problem je bio u tome što nas je njegova dvogodišnja kći vidjela i pod svaku cijenu htjela k nama u VIP salon (a mi sjedimo na rubu kade i uzdišemo nad našom mladošću što je otišla u dim) pa je dobila živčani napadaj, počela lupati po zatvorenim vratima i prodorno cičati, no mi smo se dobro držali. Nakon nekog vremena Ludo je ipak na nju dreknuo:

- Smiri se, Sophie! Ako se još budeš derala, stavit ću te natrag u mamu!

Zbog čega neko stvorenje, pod izgovorom da su mu dvije godine, misli da mu je sve dopušteno?

Nedjelja

Postajem važan. U tjedan dana predložio sam Jean-Cla-udeu Trichetu (guverneru Francuske banke) da sve ostavi i otvori jednu farmu u Larzacu, prolio bocu vina po Marcu Lambronu, ručao s Georgesom Moustakijem i Kirazom (ne istovremeno), večerao s Alainom Souchonom i Bernardom Frankom (također ne istovremeno), repao s MC Solaarom i Tinom Kieffer (istovremeno). Oscar Dufresne govori o sebi u trećem licu jer prolupava. I zato je Oscar velik.

Ponedjeljak

Po čemu se prepoznaje dobar noćni klub? Po WC-ima, kad prođeš kažiprstom po držaču za guzobris, prst ti sav pobijeli, a ako ga zatim staviš na zube, oni zaspe.

Sumnjivo je, međutim, kad počneš provoditi više vremena u zahodu nego u baru. U nekim klubovima mogu ti bolje opisati WC nego plesni podij.

- Bilo je baš super sinoć. -Je P? Što si radio?

- Bio sam cijelu noć u WC-u, snifao, pio, kihao i podrigivao se.

- Aha, ti se fakat znaš zabaviti.

Utorak

Sastojci: 2 boce bordeauxa, 2 grama koke, 1 boca Absoluta. Sve pomiješate u mozgu i u želucu.

Kažete koju glupost glupanima i vratite se kući gdje otkrijete da više nemate Stilnoxa. Nemojte zaspati: provedite cijelu noć gledajući u strop i žaleći što ste se rodili. (Recept za nekog night-Sizifa.)

Srijeda

Arielle Dombasle povjerava mi Posljednju Tajnu Zavođenja. Rečenicu koja omogućuje barenje bilo kojeg stvorenja na bilo kojem mjestu pod uvjetom da se dotično dosađuje i da ostaje nijemo. Nakon što ste mu odapeli nekoliko baršunastih migova, dovoljno je da se približite i šapnete mu na uho:

- Izgledate odsutno, ali ništa vam ne promiče.

čini se da to funkcionira. Ne usuđujem se upitati Arielle je li tako i BHL* postupio!?!... Ali priznajem da ja, prozaičnije, imam više povjerenja u metodu Pierrea Benichoua:

** Bernard-Henri Levy (1948), francuski filozof (nap. prev.)*

- Gospođice, što kažete na jedan đir u mercedesu?

Četvrtak

Sreo stjuardesu iz Ulice Princesse. Prozvaao sam je tako zato što se zbilja bavi tom prestižnom profesijom (u Air France), ali i zato što u stanovito doba ima tendenciju brkati Castel s nekim Boeingom 747, pa stane izvoditi demonstraciju postupaka u slučaju nužde:

- Izlazi za nuždu, označeni natpisom "Exit", nalaze se sa svake strane kabine, sprijeda, u sredini i straga. Svjetlosna markacija na podu pokazat će vam put prema tim izlazima.

(Mogu vam reći da su ljudi u to doba puno pažljiviji nego kad sjede u avionu. Svi je slušaju kao da im život o tome ovisi.)

- U slučaju pada tlaka u kabini, maske s kisikom iskočit će automatski.

Instinktivno pogledamo u strop. Zatim ispod sjedala tražim svoj prsluk za spašavanje, i ostajem tu do sutradan ujutro.

Petak

Grmblrbmmgrbbmmbi života gbnmz grmblr Uzaludnost.

Subota

Kad je Houellebecq napisao svoj teorijski manifest o poeziji, dao mu je naslov "Ostati živ". Ja mislim da bi neka teorija o slavi, ako je netko jednog dana napiše, morala nositi naslov "Ostati normalan". Slava je nenormalno stanje, ali društvo od zvijezda zahtijeva da ostanu normalne. Stoga bi se moglo reći da poznati imaju samo jedan cilj: ne biti umišljen. Poznate se više ne prepoznaje po njihovu licu (često neobrijanom ili zakamufliranom iza nekakvih naočala ili kape), nego po pretjeranoj ljubaznosti. Pretjeruju u svemu, stišću vam ruku satima, prave se da se zanimaju za vas... A vi si odmah pomislite: ovaj tip mora da je poznat, čim toliko pokušava ostati normalan.

People, to je netko tko sve svoje vrijeme provodi nastojeći da mu njegova slava bude oprostena.

Kreten opijen svojom ličnošću prepoznaje se po tome što je s vama pretjerano ljubazan, zanima ga vaš truli život, postavlja vam pitanja puna pažnje i pravi se da sluša odgovore. čim neki star izvodi takvo što (dugo i s puno radoznalosti razgovara s osobom koja mu ništa neće donijeti), to je samo zato da bi dotična osoba svima ponavljala kako je on "prokleta simpatičniji uživo nego na TV-u", dok je ta maškarada upravo dokaz kako je on "prokleta veći kalkulant od normalna čovjeka" (taj ga neznanac nikad više neće vidjeti, njegov uzaludni život bit će trenutno izbrisan iz pamćenja zvijezde pet minuta nakon tog nezaboravnog razgovora, za vrijeme kojeg zvijezda, uostalom, ništa nije slušala, budući da je bila odveć zauzeta smiješenjem fotografima). Općenito vrijedi pravilo: čuvajte se svake osobe koja se zanima za vas, osobito ako je slavna. Ja to znam: ja sam umišljen od rođenja.

Nedjelja

Marie Montuir gleda me u Closerie kako ispijam svoju 42. caipirihu.

- Previše piješ - prebacuje mi.

No ja se ne dam destabilizirati. Vraćam joj milo za drago (svečano dižući prst):

- Vi izgledate promaknuto, ali ništa vam nije odsutno.

Ponedjeljak

"Dobra večer. Više nemamo nojevih fileta", izjavljuje mi, katastrofičnim tonom, konobarica u Farfalli (1, boulevard de la

Croisette, u Cannesu), tek što smo sjeli u namjeri da večeramo. Mislim da ćemo se svi složiti da joj se dodijeli Velika Nagrada za Rečenicu Tjedna, uz čestitke Žirija.

Utorak

U Baru du Marche upoznajem Isabelle, mladu brinetu koja voli doći posve sama u Salon hot videa u Espace Champerret (već je bila pet puta). Pri posljednjem posjetu provela je poslijepodne sjedeći u prvom redu na predstavama striptiza i gledajući ispod oka hard točke odbacivanja krpica.

Ponekad, priča ona, striptizete izaberu nekog tipa iz publike da ga skinu na pozornici, no tom se jadniku nikad ne uspije dignuti.

Pripovijeda mi također kako tamo ima jedan štand za depilaciju pubisa i kako joj je kad je jednom došla, Talijan koji joj je trebao napraviti gaćice pokušao lizati spolovilo. Šokirana, odluči se ona brže-bolje vratiti kući. Iste noći sanjala je da pokazuje grudi nekom muškarcu koji joj prijeti nožem, ali je odbija silovati. Da sam kojim slučajem psihič, mogao bih gadnu lovu namaknuti sa svim tim skrenutim curama što ih privlačim.

Srijeda

Koktel kod Jeromea Beglea, novinara u Pariš Matchu. PPDA još uvijek sa zanosnom Claire

Castillon (vrlo lijepo mišje lice). Jean-Jacques Schuhl još uvijek sa svojim štapom (kao i Francois Nourrissier). Francois Weyergans još uvijek ispravlja korekturni otisak svoje sljedeće knjige.

Francois Gibault još uvijek kandidat za Akademiju. Emmanuelle Gaume neće još dugo na Canalu

+ . Zatim, kraj noći u Saint-Quenu, na Kenzo-raveu. Yves Adrien zove me "Velečasni"; doziramo si gin-tonice pričajući o Sejšelskim otocima i smaku svijeta. Hvala ti bože, kraj svijeta večeras nije dobio pozivnicu.

Četvrtak

Za neku uštogljenu curu često se kaže da ima "metlu u guzici". Nikad nisam kužio smisao tog izraza. Da ja vidim neku curu s metlom u guzici, siguran sam da bih je smatrao sve prije nego uštogljenom.

Petak

"Gledate mene, ali vidite sebe." Jacques Rigaut uvijek je imao pravo.

PROLJEĆE

NEPODNOŠLJIVA LJEPOTA

"Suze gina usplamte oči sjećanja."

O.V. de L. MILOSZ

Nedjelja

Mnogi bi čitatelji voljeli znati lažem li ja, i u kojem trenutku, i gdje, i kada, i s kim? Ne razumiju da vođenje dnevnika pod pravim imenom čovjeka ne obvezuje da govori istinu. Nije to ono Aragonovo "istinito laganje", nego lažljiva istina pisca dnevnika. Prije se intimni dnevnik suprotstavljao romanu. Jedan je bio otkrivanje, drugi izmišljanje. No budući da je roman danas postao autobiografski, ja sam odlučio napraviti jedan romaneskni dnevnik. Pripovijedati o svom životu pod svojim pravim imenom čini stvari dosadnima jer su prejednostavne: zna se autorova njuška, zna se tko govori, sve se vidi - prelagano, a osim toga to je već toliko genija radilo (i toliko ništarija, također). Izmotavanje pomoću heteronima pretvara čitanje romana u igru skrivača. "Romantični egoist" mogao bi se tako definirati kao igrarija s ja. "Ponedjeljak Ne Ja Utorak Ne Ja Srijeda Ne Ja..." (hommage Gombrowitzu)

Ponedjeljak

Prva neumitna katastrofa: Zemlja će umrijeti. Druga apsolutna izvjesnost: i ja ću umrijeti. Pitanje dana glasi: tko će nestati prije? Zemlja ili ja? Ja bih radije da to bude Zemlja, onda bi mi bilo svejedno. Ako već moram krepati, neka to bude isto kad i drugi. Priželjkujem kraj svijeta, iz narcisoidnosti. Možda su svi ljudi kao ja; to bi moglo objasniti zašto se svim sredstvima trude izazvati Apokalipsu: kako ne bi umrli sami.

Utorak

Moj je život roman temeljen na istinitim događajima. Srijeda

Baš sam Elizabeth Quin pričao o svojim posljednjim amnezijama.

- Imao sam crnu rupu od subote u 19h do nedjelje u ponoć - govorio sam joj. A ona će meni, ko Louis Jouvet u čudnoj drami:

- Crnu rupu? Kako je to nezgodno.

Četvrtak

Ja volim svoju nesreću; ona mi pravi društvo. Ponekad, kad sam momentalno sretan, osjećam kao neki nedostatak boli. čovjek se brzo navuče na vlastitu tugu.

Petak

Naletio u Castelu na Francoise, najljepšu djevojku na Formenteri; sjedila je na stubama. Pokazala mi je svoj trbuh, ravan i preplanuo, zatim me odbila poljubiti. Najbolja večer u tjednu.

Subota

Trenutno imam želju biti vjeran brdu komada. Htio bih nanovo zalijepiti krhotine. To se obično kaže kad se hoćeš s nekim pomiriti. No u mom slučaju nema ni govora o tome da se idem miriti s Claire: ja zbilja želim pronaći neke komadiće nje u drugih žena, kako bih ih zalijepio zajedno.

Napravit ću jedan puzzle Claire s komadićima svih drugih.

Nedjelja

Jutros, u 4.59, glave provučene kroz prozor auta koji je vozio između Nice i Cannesa, na blagom proljetnom vjetru, u mirisu čempresa, maslina, cedrova, pinija učinilo mi se da vidim Mjesec kako surfa po Sredozemnom moru.

Osjećaj nevjerojatne lakoće otkako sam u Villageu, di-skaču u Juan-les-Pinsu, izgubio mobitel. Sad me više nitko ne može daviti. Prava sloboda, to je kad si nedostupan! Jedino za čim žalim je broj Marine Delterme, koji mi je bio umemoriran. Šansa za tipa koji nađe moj mobitel... Bio je rođendan Jean-Ala u Fifilandu, koji ćemo prekrstiti u "Kobasa-u-Oseki-Land"; tu sam otkrio votku-jabuka i Hypnotic Poison, a gospodin Rudi pustio me da pustim Daft Punk (High life, pjesma broj 8 na CD-u). Golemi uspjeh: puno žutih naočala, otvorenih košulja i ružičastih tangi što vire iz hlača s niskim strukom. Dograbilah mikrofona, neka Jennifer Lopez po imenu Anissa rezimira svoje doba:

- Same drolje!

Ako je ta omladina budućnost, onda jupi, kraj svijeta je blizu.

Ponedjeljak

Odveć ranjiv fizički. Odveć propušan za zavođenje. Ja sam žrtva ženske ljepote kao što postoje žrtve mode. Izjavljujem da nisam kriv. Nije moja krivica što sam nepromišljen i vjetrogonja. Ono što vi zovete "gadam", ja zovem "beauty victim".

Utorak

Otvorenje Filmskog festivala u Parizu. Pokraj mene, nakon projekcije, sjedi na stubama Gaumont Marignana jedna gracilna plavuša s očima laneta i već pola sata tužno gleda u svoj mobitel. Taj me prizor baca u prokleti bed. Zamišljam si kako čeka neki poziv koji ne dolazi ili kako lista imena svojih bivših, sadašnjih i budućih ljubavnika i kako joj srce lupa pod svilenim grudnjakom, ili da po pedeseti put čita neki romantični SMS od muškarca svog života... Ništa drugo ne radi, samo premeće taj svoj mobitel, lica nabijena stresom. Koji sam ja pjesnik! U jednom trenu, ne mogavši više izdržati, približim joj se i pitam je l' sve OK, a ona se otrese:

- Sranje! Sad sam zbog vas izgubila! Bila sam na putu da potučem svoj high score na Tetrisu!

Da, tajanstvena izgubljena cura zapravo je bila šampionka jedne videoigrice na mobitelu. (Opaska: normalno je da sam ja sebi stvorio film, na jednom filmskom festivalu.) Kasnije, u Renoma Gallery, Clotilde Courau nije došla.

Srijeda

Ispričali su mi jednu prilično zabavnu anegdotu: jedan prijatelj, mondeni homoseksualac, ima trenutno avanturu s nekim ginekologom i vodi ga na sve pariške večeri. I kamo god dođu, predstavi ga ovako:

- Više ne izlazim bez svog ginića!

Četvrtak

Kao nastavak mojih razmišljanja o nesporazumima i opasnostima intimnog dnevnika, želio bih citirati ovaj ulomak iz Camusova Pada: "Autori ispovijedi pišu ponajprije zato da se ne bi ispovijedali, kako ništa što znaju ne bi morali reći. Kad oni naume nešto priznati, e tad se treba pričuvati, slijedi šminkanje leševa. Vjerujte meni, ja sam zlatar." čudan osjećaj u trenutku kad Guy Georges pred porotnim sudom u Parizu napokon priznaje svoje zločine. Bilo bi dobro da su svi pisci neki Guy Georges, da ih se progoni sve dok stjerani do zida ne ispljunu što imaju. "Da, ja sam to učinio, jesam, jesam, jesam, ja sam, oprostite, neću više nikad lagati, obećajem." Ali pisci su kriminalci koji nikad ne propjevaju.

Petak

Sinoć Dominique Noguez odlazeći sa sastanka redakcije "L'Atelier du roman":

- Ja idem doma, moram završiti roman.
- I ja - odgovorih - i ja moram ići: moram započeti roman.

Subota

Ako se pojavim na TV-u, kažu da sam previše medijaliziran. Ako se odbijem pojaviti na TV-u, kažu da sam si umislio da sam zvijezda. A kad počinim samoubojstvo, sto posto će me optužiti da sam htio napraviti marketinški potez.

Nedjelja

Izdavači ne čitaju knjige: oni ih objavljuju. Kritičari ne čitaju knjige: oni ih prelistavaju. čitatelji ne čitaju knjige: oni ih kupuju. Zaključak: knjige ne čita nitko osim pisaca.

Ponedjeljak

Kad se Ludo vrati kući, ima se uz koga skutriti. Ja nemam taj luksuz. Pitam se ne upucavaju li se samci jednostavno zato da bi s vremena na vrijeme mogli upotrijebiti glagol "skutriti se".

Utorak

Jak napadaj romantičnosti kod Patricka Williamsa (zamjenik glavnog urednika časopisa

Technikart): suglasni smo u priznanju da je puno ugodnije voditi ljubav kad si zaljubljen. Muškarci su kao i žene: više volimo seks s osjećajima. Treba neka smućenost, neka draž, neka čarolija, inače je ševa puka gimnastika. To zacijelo objašnjava zašto pijemo toliko alkohola. Ja često ševim naroljan, samo zato da bih postigao neku ljubavnu opijenost. Ako ti već srce ne tuče, mora ti se barem vrtjeti u glavi.

Srijeda

Sinoć, pokazujući svoj Audi TT jednom zamamnom stvorenjcu, Guillaume Rappenau joj dobacuje:

- Kupio sam novi auto da si mogu doma dovođit glupače... Ej, a što radiš večeras?

Četvrtak

Druga rečenica tjedna: "Draže mi je da me smatraju mogulom, nego mongolom" (Thierry Ardisson).

Petak

U Beču, na Ringu praznih palača, više se ne pleše valcer. Dok su ga za života obilato pljuvali, Freud danas ima park koji nosi njegovo ime. Rado bih malo izmijenio znameniti stih Heinricha Heinea:

"Ich weifi genau was es bedeuten soli, dafi ich so traurig bin". Ne bojte se: ovo će biti moja jedina igra riječi na njemačkom.

Subota

Jean-Pierre Rouevrou slavi svojih pedeset godina u Operi u Montpellieru. Njegovi brojni prijatelji izvukli su smokinge i večernje toalete, čak i Pierre Combescot, čaroban kao Pikova Dama u potrazi za izgubljenom spiralom. Corti pušta stvari što smo ih nekoć davno slušali na ferias*. Ja sam sad već dovoljno star da mogu osjećati nostalgiju za Scato-lom, Distritom, Cholmesom i Etoiles...

Danas se više čaga u Dunu, nego u Villa Rougeu. Valcer se više pleše u Montpellieru, nego u Beču, što Benoita Duteurtrea ne sprečava da ide u ribičiju. Vodim u razgledanje kulisa jednu brinetu koja mi, u smislu košarice, ponavlja:

- Ali ja imam trideset devet godina, čuješ ti mene? Što mi se upucavaš, ja imam trideset devet godina!

Ionako s onim što sam imao u nosu nisam više ništa imao u hlačama.

** feria - velika godišnja fešta koja se kao dio pučke tradicije njeguje u Španjolskoj i nekim regijama južne Francuske (nap. prev.)*

Nedjelja

U Palavas-les-Flotsu sunce tuče na pizze. Lokalni proletarijat maže se uljem za sunčanje da može igrati beach vollev. Oni slabijeg imovnog stanja uvijek su više seksi od bogatih, ja to stalno tvrdim (nemam li sebe kao živi dokaz). Želim jednu dlakavu brinetu. Ghetto-blasters pjevaju Lady od Modjoa kao da se pjesma upravo pojavila. Izvukle su se gumene sandalice kako bi se jelo radioaktivne dagnje. Jednom starom žičarom može se prijeći preko kanala i doći u Casino na talijanski sladoled.

Restorani od šperploče okreću leđa moru. Uh! nismo na fotkama u Midi libre. Kroz stražnje staklo vidio sam kako se prošlost udaljava, a moja ljubav topi.

Ponedjeljak

Grudi mladih cura tvrde su kao da su silikonirane. Camilli, lažnoj brineti, uporno ponavljam da je premlada za mene. Ona zanovijeta:

- Zašto? Više voliš proizvode kojima je istekao rok? Ne smeta meni zapravo njezina dob, nego njezina cijena

(ručni sat Chanel). Ima neobičnu maniju da traži darove, iako nije ni njezin rođendan ni 24. prosinca. Koja šteta, umalo nisam pomislio da je iskrena, kad sam ja bio taj koji je igrao igru. Ja tu sanjam o demodiranim osjećajima umjesto da skvičim ko svi normalni ljudi (smotaj na brzinu). Franck i Olivier iz Japan Bara opet će me zajebavati:

- Oscar cure povaljuje samo na papiru!

Uživati u lateksu, čak i vrlo tankom, čak i kad je u vrlo lijepim ustima, ostaje uživati u lateksu.

Utorak

Prije kad bih popio tri čaše, lijepe su rečenice nadolazile same od sebe. Sad kad popijem tri čaše, zamjećujem to što ste upravo pročitali.

Srijeda

Claire me zove u 6 ujutro da bi me izvrijeđala. Mirno je puštam da izlije svoju žuč, cerekajući se ko hijena u afričkoj savani u osvit. Potom mirno odgovaram da između nje i mene ima jedna velika razlika: ona mene vrijeđa jer me voli, dok sam ja pristojan jer ju više ne volim. Kad mi je bez pardona poklopila, zastao mi je dah: znao sam da je ovaj put definitivno gotovo, nikad do kraja života nećemo više razgovarati.

Četvrtak

često poželim staviti u dijalog svoje omiljene citate. čini mi se, na primjer, da glasovito Aragonovo pitanje "Tko je taj za koga misle da sam ja?", po svakoj logici kao odgovor priziva ne manje slavnu Cocteauovu devizu: "Njeguj ono što ti predbacuju; to si ti." Pouka: ti si taj za kojeg misle da si ti.

Beskorisno je uznemirivati se zbog bijedne slike što ju o sebi pružaš jer ona je uvijek istinita. Bolje ići sebi niz dlaku, nego provesti život plivajući protiv struje. Jesu li Aragon i Cocteau za života imali takav razgovor? Nije važno. Sad raspravljaju kao mrtvac s mrtvacem. Što je biblioteka, ako ne dijalog leševa? A ova bi se debata mogla solidno produžiti... Kafka, recimo, ide još dalje od Cocteaua sa svojim kategoričnim aforizmom: "U borbi između tebe i svijeta povlađuj svijetu."

Petak

Pada kiša, vedro je, pada kiša, vedro je. Bog zappingira s meteorologijom kao ja sa ženama.

Zabranjujem vam da se rugate. Napisao sam ovaj mali katren koji vas molim da pročitate s dobrostivošću:

Prokleta te želim pojesti sirovu

Prokleta te želim oženiti sutra

Prokleta ti želim klopati guzicu

Prokleta ti želim zaprositi ruku.

Znam, to je ne baš uspjeta radna verzija, ali je ipak u aleksandrincu.

Nedjelja

Ja volim jedino čitati, pisati i voditi ljubav. Štoznači da mi je za život dovoljna obična garsonijera, pod uvjetom da ima stalažu, kompjuter i krevet.

Ponedjeljak

Sibirska hladnoća: studeni traje šest mjeseci. A ja se tu pretrgavam upozoravajući na efekt staklenika! Pa sve mi dođe da si poželim zagrijavanje planeta! U studenom 2000. u Haagu se okupilo 180 zemalja s namjerom da se ograniči emisija CO₂ u atmosferu i od tada se smrzavamo!

Evo ga, jedna ideja za politički program Lionela Jospina: "Glasajte za mene i povećat ćemo broj automobila pa će lijepo cijele godine biti toplo, a povrh toga, budući da će razina mora skočiti za osam metara, plaže će se približiti Parizu."

Utorak

Jučer sam plakao slušajući Ain't no sunshine when she's gone I It's not warm when she's away Billa Withersa. Užasnu parišku studen udvostručuje ledeno doba u mom srcu. Znam da je blesavo to pisati, da to okrnjuje moju sliku beščutnog falokrata, ali što mogu? U ovom svijetu samoće suze jednog samca pred equalizerom svoje hi-fi linije izgledaju mi kao neki tračak nade.

Srijeda

Poslije nekoliko TV pojavljivanja (zbog promocije jedne knjige), pokušavam ostati normalan. Slava je luksuzno ropstvo, zatvor na otvorenom. Sećeš se po ulici i svi te živi nadziru. Ljudi se kad ih mimoilazim prave da me ne prepoznaju, a onda ih, nekoliko metara dalje, čujem kako mi šapuću iza leđa:

- 'Si vidla? To je onaj idiot od Oscara Dufresnea!
- Čuj, pa smršavio je!
- Izgleda ko da je traktor prešao preko njega.
- U svakom slučaju uobražen je! -Ja ga baš volim...
- Daj, Eglantine, zaveži!

Svaki i najsitniji detalj, svaka fizička promjena smjesta biva secirana:

- Kosa mu je masna!
- Neobrijan je!
- Nosi istu košulju ko kod Fogiela!
- Normalno: nije spavao doma. -Ja ga baš volim...
- Daj šuti, Eglantine!

Imam dojam da me neprekidno snima kamera. Obilno se znojim. Previše mi se očiju spušta na lice.

Samo moje oči imaju podočnjake.

Četvrtak

Prošlost je protekla, a budućnost je nesigurna: gušimo se u trajnom prezentu uživanja.

Petak

Moj životni cilj bio bi recimo biti Tom Jones u klimatiziranoj limuzini. Savršeno izliftiran, glave prekrivene implantatima i superpreplanuo, kompletno skršen i ispijen. Stići ću ja do toga, vidjet ćete. A toga dana, zavaljen na nekom sjedalu od bijele kože, s Bollingerovim magnumom u jednoj ruci, escort curom iz Litve u drugoj, gotovo sam siguran da ću opet naći načina da jadikujem nad svojom sudbinom.

Subota

Da, zbilja, Festival u Cannesu, to je za dva tjedna? Tamo ima klimatiziranih limuzina, ne? Kad čovjek tako lako ostvari svoje snove, znači da i nisu baš nešto vrijedili.

Nedjelja

"Romane Henrvja Jamesa nikad ne bi mogao napisati neki siromah."

James Joyce me brani.

Ponedjeljak

To što ja radim to što radim (novinski članci, knjige, TV ili radiokronike), to je isključivo iz kukavičluka. Nesposobnost da kažem ne. Strah da ću biti zaboravljen ako mi se njušku ne bude posvuda

vidjelo. Ljudi misle da se "people" postaje ako si ohol, narcisoidan i megaloman, dok je zapravo posve suprotno: slavan želiš biti kad si bojažljiv, stidljiv i slab.

Utorak

Ludo se ruga mojim bobo-boljkicama.

- Ah... Tjeskoba celibartista kad trideset peta pokuca na vrata...

- A ti, Ludo? Zašto ti ne pišeš o svojoj divnoj sreći oca obitelji u braku sa savršenom ženom?

- čemu uopće išta pisati? Moja remek-djela bit će moja djeca. Nikakva knjiga, album ili film nikad neće biti ravni njihovoj ljepoti. Nikad me nijedna slika neće toliko zapanjiti. Na dan kad se rodila moja starija kći (primijetiti ćeš finu ho-mofoniju* - da sam se potrudio, Faulkneru ne bi bilo lako), shvatio sam da je umjetnost smiješna pred besmislenim misterijem jednog krvlju obliivenog derišta što u suzama slini po svojoj majci. Otada svaki dan na svoj život gledam kao na neko nerazumljivo i čarobno djelo. Bude tu i tamo odugovlačenja, ponavljanja, nedostatka ukusa. Glumci znaju biti umorni, dekor sumoran. Stil često nije na visini. Ali to je bolje od Picassa, Prousta, Fellinija i Beatlesa zajedno.

* *T.e jour ou ma fille ainée est née - ainee (starija) i "est née" (dosl. je rođena) izgovaraju se isto (nap. prev.)*

- Da, zbilja, Peguy je rekao da je otac obitelji pustolov modernih vremena, a ti kažeš da je on posljednji od dandyja.

- Znaš, Oscar, ja sam tebi dugo zavidio, ali u ovom te trenu više žalim.

- Hvala ti, moj jedini prijatelju.

To je nešto oko čega se ne razumijemo. Gledam ja njih kroz prozor kako ulaze u Luxembourg, ti novi tatice s kolicima, deprimirani, umorni, pretrpani bučnim klincima, kako se prisiljavaju biti strpljivi i mijesiti kolače od pijeska dok im se zapravo živci troše jednakom brzinom kao papirnati ubrusi... Kad će puknuti? Kad će priznati da ih boli dupe za taj život usranih pelena i bebi-sjedalica?

Srijeda

Sastavio sam popis cura koje mi se sviđaju. Frangoise dolazi na čelo sa svojim neurotičnim šarmom. Jedna jedina mana: jebe joj se za mene. Koliko ja znam, odbiti spavati sa mnom i nije neki dokaz inteligencije!

Četvrtak

Dva mjesta na kojima su ljudi koji plješču jako blesavi: u kinu i kad avion aterira.

Petak

Rečenica Tjedna: "Bila je napola manekenka, napola Mein Kampf" (Edouard Baer).*

Subota

Pred kraj života François Mitterrand bio je neprobavljiv. Povjerio je Rogeru Haninu da želi srušiti Eiffelov toranj. Izmjenjivao je migove s Mauriceom Paponom kako bi slomili Georges-Marc

Benamoua. Pred Elkabbachom je psovao na

** Fr. manneguin i Mein Kampf pri izgovoru zvuče slično (nap. prev.)*

pasja kola sve svoje bližnje, prezirao prijatelje, upucavao neprijatelje. Ja bih volio završiti tako: star, nesnosan, moćan, okružen kurtizanama i knjigama. Pucao je na kola hitne pomoći da ga ne bi prebrzo plegli u jedna od njih.

Nedjelja

Kad prođeš određene godine, imaš o svemu neko uvjerenje. Ljubav? "to traje tri godine". Vjernost? "to nije ljudski koncept". Smrt? "jedina sloboda". Umiruješ se frazama. Kad prođeš određene godine, svaki je izgovor dobar da prestaneš misliti.

Ponedjeljak

Treba napustiti Francusku. Jedan mi je znanstvenik točno objasnio zašto je u posljednjih šest mjeseci bilo samo pet sunčanih dana. Sjeverni pol se topi. U oceanu, dakle, ima više vode, pa se sol različito raspoređuje. A sol diktira tok Golske struje. Ne pitajte me kako to ide, ništa ja tu ne razumijem. Ali takva je tužna stvarnost. Ta topla Golska struja, koja nam je donosila blažu klimu, i sprečavala da Francuska bude polarna, mijenja svoju putanju. U narednim desetljećima Pariz će postati mjesto toplo koliko i Montreal. Ova užasna klima što je trpimo 2001. nije neka prolazna promjena. Nitko vam to ne govori, ali studen dolazi da ostane. Francuske zime bit će sve oštrije i oštrije. Toliko smo trčali za udobnošću, toliko hiperproizvodili i zagađivali da se priroda osvećuje.

Sljedeći Noa nosit će rukavice bez prstiju, klizaljke i stalaktite u bradi.

Utorak

Plavuše smeđih očiju / Nikad ništa dobra ne daju. Srijeda

Frangoise Hardy izrađuje mi natalni horoskop: ja sam Djevica, u podznaku Blizanci. Djevica, to znači manijaka-lan, ozbiljan, radin, sitničav, promišljen, mračan, nesnosan. Blizanci, to znači radoznao, površan, svaštar, otvoren, žustar, pod stresom, nesnosan. Trebao bih, po tome, biti podijeljen između kritičkog duha i potrebe za kontrolom Djevice i crva u guzici i prevrtljivosti Blizanaca. Sumnjiva mi je: mora da je proroštala moje knjige, čim je tako dobro detektirala moju shizofreniju.

Četvrtak

Ari Boulogne piše Alainu Delonu. Dolazi mi da mu odgovorim: "Dragi Ari, ti zoveš u pomoć kao vapijući u pustinji? Vičeš u tami? Ne znaš tko si, odakle dolaziš, čemu živiš? A ti misliš da si jedini?"

Ne boj se. Svima je živima tako." Alijevo djetinjstvo bilo je zacijelo noćna mora. Ali na većinu pitanja koje on se bi postavlja nitko nije u stanju odgovoriti. Imati oca ništa ne mijenja na stvari*.

Petak

Vikend u Ženevi povodom Sajma knjiga. Očekuješ da ćeš vidjeti banke pune prijavog novca,

prodavaonice satova i čokolade. Nalaziš jedan živahan, veseo grad, pod paskom ruske mafije i saudijskih prinčeva. Ibiza i Miami mogu se sakriti. Tu se svi žvale isplažena jezika ko u spotu You are my high. U Ženevi je Bili Clinton pojeo fondue u Les Armures (u starom gradu). A Oscar Dufresne popio bocu piva među grudima Martine, u baru Nade.

Subota

Klubizacija svijeta (nastavak). Ima i boljeg od bara Nade: tu je Deuxieme Bureau (ulica Štand) i Baroque (Trg Furste-rie). Baroque, kop drži Janine, mjesto je okupljanja zlatne ženevske mladeži.

Sto znači najseksi komadi na planetu, privučene sinovima draguljara koji zijevaju. Tu se pije votka-Red

** Riječ je o autobiografskoj knjizi Delonova nepriznata sina L'amaur n'oublie jamais (Ljubav nikad ne zaboravlja, 2001) (nap. prev.)*

Buli (ekscitans u Francuskoj zabranjen), galami kad deejav pusti Shaggvja, a kao dobra večer, prije odlaska BMW-om Z8 u Velvet, razmijene se tri puse. Tamo Rumunjke nose samo zlatni lančić između grudi i zovu se Nikita ili Adriana. A ženevska Daniela Lumbroso zove se Irma Danon!

Kakva šteta što bojkotiram tu marku! Kunem vam se da ne izmišljam. Ona vodi trinaest emisija u tjednu, možete provjeriti.

Nedjelja

Rečenica Tjedna: "Bila je pola fashion, pola fašo" (Czer-kinskv*).

Ponedjeljak

U švicarsko jutro magla nad jezerom nikako da se rasprši. Skrenut povjetarcem, mlaz vode zalijevao je prolaznike i jahte. Promatrao sam sparušene brežuljke s nekim podrugljivim žarom.

Iznenada prosinu sunce i u sitnoj umjetnoj kisici pojavi se duga. Boje su mi izliječile bol u lubanji.

Hvala Gospodu.

Četvrtak

Što bi trebalo biti bolje: večerati s tunom koja jede baka-lar ili s bakalarom koji jede tunu?

Petak

Izlog Sonie Rvkiel simbolizira naše doba: između jedne torbe i jednog remena s potpisom izložila je antibrendovski esej Naomi Klein No logo.

Subota

U Cannesu murjaci dežuraju na svakom koraku kako bi isključene spriječili da uđu na proslave gdje bogati krše sve republikanske zakone. Tema zajednička svim večerima ove godine na Festivalu? Hunjavica u smokingu. Treba zbilja puno šmrcati da te uzmu ozbiljno. U nedostatku suza, cure nosovi.

** Gregorv Czerkinsky - popularni francuski kantautor ruskog porijekla, višeinstrumentalni solo-izvođač i predstavnik tzv. "nove šansone" (nap. prev.)*

Ponedjeljak

Prvo što sam vidio stigavši u Cannes bila je lokva krvi. Izašao sam iz taksija i zagazio u hemoglobin. La Croisette je po noći očito bila poprištem nekakve makljaže među plebejcima. Kao i obično, umjesto da napadaju bogate, siromašni se više vole ubijati međusobno. Samo da to potraje!

U mom apartmanu u Martinezu nude mi bocu Taittingera, no ja ću je radije polokati u baru. Gdje sam ja najmanje slavan: Guillaume Durand, Alexandra Kazan, Edouard Baer, Lou Doillon, Michel Denisot, Mathieu Kassovitz, Jamel Debbouze...

- Si bio na Coppoli?

- Na filmu?

- Ma ne, na fešti...

Treba se na to naviknuti: ovdje nitko nikad ne govori o filmu; zanimljivo je jedino što će se raditi navečer. Malo me to sad muči: tek sam stigao, a već sam sve propustio. Takav je princip te vrste manifestacije: permanentna frustracija. Dvije rečenice koje se na Festivalu u Cannesu najčešće čuju:

"Bolje je nego prošle godine" i "Ima i boljih mjesta". Gdje god bili, što god radili, uvijek ćete biti na krivom mjestu: uvijek će negdje drugdje biti nešto čemu bi valjalo dati prednost. Otuda ta histerična frenetičnost koja sve sudionike Festivala tjera da žive s mobitelom prikovanim za uho. U Cannesu celebriteti, cijela dva tjedna, imaju sve što žele (drogu, kurve, palače, večere, jahte, helikoptere) i zato se ponašaju kao razmažena djeca, mučena strahom da će nešto propustiti. Potraga za Gralom ovdje se sastoji od upornog traženja zabavnijeg tuluma od onog na kojem jesi. Propustiti neki party čini se gorim od smrti: stravična tortura. Tko mi kaže da sam dobro učinio što sam otišao na večeru France Televisions na plaži hotela Majestic? Jesam li u klubu Cana-la+ dobro učinio što sam plesao s Axelle Laffont i Clotilde Courau, a ne s Emmanuelle Beart i Charlotte Gainsbourg?

Zašto Pierre Lescure uporno bulji u mene: imam li možda facu TV-voditelja? Postoji li djevojka ljepša od ove koja me trenutno ljubi? Nema li negdje u ovom gradu, u času dok ovo pišem, kakve bolje zanimacije od ove kojom se bavim? Eto, tek što sam stigao u raj, a već od njega gubim razum; ušao sam u pakao show-biza.

Utorak

Ustavši u podne sav u znoju (klima je prestala raditi, a spavao sam pokraj otvorenog prozora), otvaram posljednji roman J. G. Ballarda koji zbilja savršeno opisuje zoo u kojem se nalazim. Super-Cannes pripovijeda priču o čovjeku koji je ovdje živio, tamo na rezidencijalnim uzvisinama Rivijere, u velikoj vili s bazenom, s video-nadzorom i okruženoj električnom ogradom. Jednoga dana uzme on svoju pušku i ubije desetero ljudi, a potom svoje oružje okrenu prema sebi. Ballard je skužio da je taj umjetni život nemoguć. Stranica 302: "Filmski festival pružao se kilometar i pol u duljinu, od Martineza do Stare luke gdje su komercijalni direktori gutali svoje zdjele morskih plodova, ali širinom nije prelazio pedeset metara. (...)

Gomile pod palmama bile su, ne znajući to, statisti angažirani da igraju tradicionalnu ulogu. No oni su klicali i zviždali s mnogo većom sigurnošću nego glumci što su se došli pokazati, koji su izlazili iz svojih limuzina s izrazom slavnih progonjenih kriminalaca koje se u masi odvlači pred porotu.

OK, ja sam u jednom reality showu u prirodnoj veličini, u nekakvom dekadentnom Disneylandu.

Ballard je autor Sudara, ali i The Atrocity Exhibition, naslova koji dobro rezimira

Festival. Film je izmišljen da bi se pobjeglo od stvarnosti. Film je jedna predivna laž, jedan budni san koji je stvorio svoju vlastitu aristokraciju, koja se sada boji revolucije. Povlašteni s Festivala skrivaju se iza barikada sazdanih od zaštitara s pucketavim slušalicama. Svi su živi ovdje ultrasnobe, što znači totalno paranoični. Sad bolje razumijem onu lokvu krvi što mi je zaželjela dobrodošlicu. Bila je to stvarnost koja si je htjela prokrčiti put u ovom cirkusu.

Srijeda

Jutros, odlazeći s primanja Marca Dorcela, ulazim u jedan ferrari i šibamo po La Croisette s 240

km/h slušajući Aero-smith. Na kružnom toku vozač, mrtav pijan, prejako zakreće volan i auto izvodi dva nagla spina. Cure urlaju, centrifugalna sila izvlači silikonirane grudi iz John Galliano dekoltea. Sreća da sam vezao pojas! Sonia povraća od straha u času kad moj kompa naglo gnječi gas kako bi opet uspostavio pravac, i sa 180 km/h iznova kreće prema izlasku sunca.

Četvrtak

Tjeskoba u VIP Roomu: mi iza crvene vrpce zavaljeni u sjedala od bijele kože, napajamo se banana-votkom, milujemo bedra budućih glumica što plešu na stolu na posljednjeg Modjoa (Chilin') kadli me najednom obuzme sumnja. A ŠTO AKO JE VIP SALON S DRUGE STRANE KONOPCA?

Kasnije, prilazeći jednoj očaravajućoj starlet, pitam je:

- Došla si gledati filmove?
- Ne, došla sam vidjeti Jean-Rocha.

Petak

Na ulici me puk napada, opkoljuje, gura:

- Ti si poznat?
- Poznaš koga od poznatih?
- Tebe ima na TV-u, kako se zoveš?
- Glumac? Pjevač? Voditelj? Daš mi autogram?
- Ma TKO SI TI u stvari?
- Nemaš slučajno kakav pass za neku večer? A bedž za koju projekciju?

Nasilnost te bagre držim savršeno opravdanom. Beautiful people objavili su rat javnosti tamnim naočalama, rolls--rovceima, divovskim plakatima i naslovnicama časopisa. Ljudi ih poznaju, ali ih ne prepoznaju. Oni žive od njihove ljubavi, ali im tu ljubav ne uzvraćaju. Javnost je ponižena. Hoće li se jednoga dana osvetiti? Hoće: aplaudirajući jače Davidu iz "Loft Story"* nego Nicole Kidman.

Jer aplaudiraju zapravo sebi samima. Danas se najveći uspjesi audiovizualne pozornosti postižu bez autora i glumaca. Panika u zraku na La Croisette, koja ni o čemu drugom ne govori (kao ni cijela zemlja): u industriji entertainementa rad danas ima manje uspjeha nego nezaposlenost.

Nedjelja

Onda sam skužio da se meni to sviđa. Da mi je gušt. Da uživam biti superioran i živjeti u fikciji.

Volio bih da moj život nalikuje nekom filmu. Nisam došao zbog umjetnosti, došao sam da susretnem Marie Gillain, da plješćem Joeyu Starru, da plešem s Beatrice Dalle, da jedem jastoga u mauritanskom sosu od šparoga s Arielom Wizmanom i Francisom Van Listenborgom na Techniboatu, da se kucnem s Alainom Chabatom, da snifam lošu koku klečeći nad WC-školjkama sa... svima živima. Laskali su mi fleševi paparazza. Kad bih začuo kako se iza sigurnosnih barijera izvikuje moje ime ("Oscar!" "Oscar!"), počela bi mi se javljati erekcija. Bilo je vrijeme za povratak u Pariz.

** Francuski reality show poput Big Brothera (nap. prev.)*

Utorak

Baš volim kad me nazivaju zlikovcem. Trebalo bi rehabilitirati tu zastarjelu riječ. Ja nisam ni šljam, ni smeće, ni gad: ja sam zlikovac, u potjeri za vrhunskom roller girl. Tu je riječ posvetio Moliere, kad je Don Juana okvalificirao kao "najvećeg zlikovca što ga je zemlja ikad rodila". Tko su najjači?

Očigledno zlikovci.

Srijeda

Laže nam se! Akademici nisu besmrtni: Jacques de Bour-bon Busset upravo je zaboravio disati. Bio je posljednji Francuz koji je branio bračnu sreću i "ljubav do groba" (naslov jednog od svezaka njegova Dnevnika). Pridružio se Laurence svog života, srcu svoga djela, djelu svoga srca.

Oplakujem pisca najdijametralnije suprotnog mojoj pesimističnoj koncepciji para. S kim ću ja sad voditi dijalog? Tko će mi tvrditi da je ljubav moguća? Tko će mi se kleti da se na ovome svijetu može biti sretan? Bourbon Busset, stari bradati dinosaure katoliče, jeste li vi bili posljednji od romantičara?

Četvrtak

Nostalgija za Baolijem* u Cannesu, gdje su u plamenu svijeća blistale silfide. Blijedožučkasta djevojačka koža sve je više i više nalikovala na Diorove reklame: u modi je bio zlatasti znoj, graške znoja, vlažna ramena, mokra čela. Nedostajali su još samo tragovi smole na obrazima kao u časopisima! Priča se da je John Galliano, smatrajući fotke Nicka Knighta odveć čistima, tražio da se na tijela manekenki tijekom shootinga doda blato. Otuda ta tendencija komada da se mažu motornim uljem. Što čeka Bernard Arnault da se ne priključi grupi Total-Fina-Elf pa da lansira novu kolekciju kozmetičkih proizvoda na bazi kolomasti?

** Baoli - restoran-bar-night club, jedno od najglamuroznijih, ali i najcjenjenijih mjesta na La Croisette (nap. prev.)*

Petak

Danas više nemaš izbora osim između cinizma i paranoje. S jedne strane oni koji misle da se, sve u svemu, bolje izvući iz igre dok je vrijeme: trgovci, financijeri, TV-vodi-telji, reklamari, hedonisti, nihilisti. S druge, oni koji se boje smaka svijeta i pokušavaju zaštititi sve što još nije uništeno: romanopisci, pripadnici pokreta antimondijalizacije, zeleni, pjesnici, seratori, gundala. Ta je dihotomija nakon pada Berlinskog zida zamijenila podjelu lijevo/desno. Jedna he-miplegija istiskuje drugu. Egoizam ili romantizam, valjat će izabrati svoje područje.

Subota

Budući da su si termin "autofikcija" prigrabili medio-kritetski Narcisi, za dufresneovski delirij trebat će izmisliti, kao hommage Malrauxu

(mitomanskom autoru Antimemo-ara), naziv "antidnevnik". To je deformirajuće zrcalo koje šećem duž svojega pupka.

Ponedjeljak

Kad je glumica Maiween Le Besco pozvala svoje prijatelje u Cafe de la Gare na autobiografski one-women-show što ga je upravo napisala (pod naslovom "Slanutak"), bojali smo se najgoreg.

Nema na svijetu pogibelnijeg pothvata od penjanja na daske s namjerom da se brani vlastiti tekst temeljen na vlastitom životu. Ali eto nje, sama se na pozornici sat i pol obračunava s majkom, ocem i sestrom, sumanuto se bacajući u satiru poznatosti, u prilično žestoku samoanalizu, besramnu ispovijed, kritiku rekonponirane obitelji. Tekst joj je nevjerojatno snažan i hrabar, a ona u isti mah dirljiva, vesela i uzbudljiva, ironična, zajedljiva, lucidna, okrutna... Philippe Caubere ženskog roda.

Na kraju nije mogla izbjeći "standing ovation" gomile koja je grcala u suzama koliko i ona. Ja sam loš kompić budući da pojma nisam imao o svom tom talentu što se u njoj krije. Pouka: kad vam nitko ne nudi ulogu koju zaslužujete, morate si ju napisati sami.

Utorak

Sinoć, umoran od turpijanja, da skratim kuluk pretvaram se da sam svršio. Sve više i više frajera simulira u krevetu. Vrijeme je da žene to znaju: mi orgazam glumimo jednako često kao i one. Ima za to više načina: diskretno skinuti prazni kurton praveći se da je ljepljiv, ili pri nekoj mizernoj ejakulaciji napadno pretjerivati sa stenjanjem. Feminizam je donio jednu novu pobjedu: muškarci i žene sad su jednaki čak i u glumatanju užitka.

Srijeda

"Ljubavna fantazija vrijedi više od proživljene ljubavi. Ne prijeći na djelo, to je vrlo uzbudljivo."

Andy Warhol.

Četvrtak

Književni je kritičar kao seljačina što se kad na nekom koktelu opazi kakvu slavnu osobu, laktari da joj se približi ne bi li se našao pokraj zvijezde na fotkama u časopisima. On misli da će ga ako silno puno govori o Jovceu, Rimbaudu, Celineu i Proustu, gledati kao nekoga od njih. Htio bi se kočiti na obiteljskoj fotografiji. Nažalost, samo je njegova obmana ono što se gleda.

Petak

Sinoć, kako sam se žalio na svoju fizičku ružnoću, Jasmine mi ispali Rečenicu Tjedna:

- Nema ništa ružnije od muškarca koji se smatra lijepim.

Subota

U klubu Les Bains sjedim pokraj Marie Gillain. Taj tako krhak vrat, te velike oči, ti tanahni gležnjevi, ti blistavi zubi. Toliko već dugo o njoj sanjam da sam, naravno, nesposoban s njom razgovarati. Stegnula mi je ruku s pristojnošću koju ja brkam s profinjenošću. Posaugao sam bocu Absoluta ne bih li skupio hrabrost.

Guillaume Rappeneau, Chavan Koy, Ale de Basseville (koji fura majicu "Nobody knows I'm a lesbian") i ja izigrali smo, kao obično, pajace, stojeći na foteljama. Nas četvorica mora da skupa imamo QI negdje oko 8.1 ima već dvadeset godina kako kružimo ko lešinari po tom restoranu u kojem su samo konobarice jestive! Nažalost, alkohol samo pogoršava moju sramežljivost sa sićušnom Marie. Ona pak nije znala prepoznati drhtava pjesnika što se krije iza bučnoga bika.

Nakon pola sata ustaje, uvrijeđena svim onim što joj nisam rekao.

Nedjelja

Alexandre Drubigny predložio mi je da najesen vodim jednu emisiju na Canalu+. Odbijam, iz straha da zbilja ne postanem Oscar Dufresne.

Ponedjeljak

Frankfurt je njemački New York: futuristički neboderi, izdizajnirani megarestorani, divlji kapitalizam, turske kurve i pomrli junkyji po pločnicima. Osjećam da će mi se ovdje prilično svidjeti. Ima samo jedan problem: američki taksiji zahtijevaju da na stražnjem sjedalu vežete pojas.

Utorak

Cijenim tu zemlju u kojoj sve cure imaju krupne bradavice. Claudiu Schiffer u Njemačkoj smatraju daskom! Volio bih postati stroj za mužnju majčina mlijeka. Bi li netko mogao reći svim tim gretchen neka se prestanu smiješiti Oscaru, ljudskoj muzilici?

Njemačka je zelena kao što je Francuska plava, Italija žuta, Španjolska bijela, Engleska siva, Turska ljubičasta.

Srijeda

Otkako više nije prijestolnica, Bonn je prilično turoban. Obuzima me potištenost u sjeni kestena, dok ispijam krigle piva na obalama Rajne. Sranje, još mi se k tome ovdje jedina ljubavnica zove "adult pay TV". Iz hotela Best Western telefoniram Frangoise da joj čestitam rođendan. Ne može doći k sebi od čuda što je zovem: upravo čita jednu od mojih knjiga! Molim je da dođe k meni u Njemačku; ona me šalje k vragu, ali ljubazno, nimalo sablažnjena tako kavalirskim prijedlogom...

Gasim pornokanal i sklapam oči; bolje funkcionira kad mislim na nju.

Četvrtak

Hamburg. Počinjem svoje predavanje jednim "Hello, Hamburgers!" najbolje kakvoće. Imam jednu malu, prilično uigranu točku: najprije ustajem u obranu književnosti kojoj u ovom svijetu buke i brzine prijete smrt, zatim evociram vlastito djelo u nadi da će ga publika, putem asocijacija, povezati s književnošću. Tako mi često plješću kao spasitelju čovječanstva. Nakon mog one-man-showa Ulf Poschardt vodi me u obilazak mjesta razvrata, koja sva redom nose genijalna imena: Mojo, Madhouse, Shark Club, Purgatory (!), završavajući, naravno, s Voila (moja se noć okončala kao neki članci u Voici). Jedna je knjiga ovdje prokleta gromko odjeknula u javnosti: Generation Golf Floriana Illiesa. Taj simpatični momak (predstavili su mi ga), rođen 1971, opisuje omladinu koja nije kadra preuzeti ni najmanju odgovornost, kaže da odbijamo ostarjeti i da bježimo od čvrstih veza, da živimo samo za to da budemo nalik nekoj reklami, da nam je jedina strast bio boom na burzi i da živimo isto kao i naši roditelji šezdesetosmaši, samo što se mi ne bunimo. "Mi smo prazni, ali smo dobro odjeveni", piše on. Taj švapski gad želi mi objaviti rat ili što? Ne pristajem da moj teritorij opet zauzme neki žohar.

Petak

Munchen. Skupljanje košarica s Irimi i Tanjom. Kako se upucavati u zemlji u kojoj nisi slavan? Štotreba raditi da bi se svidio u Bavarskoj? Biti ljubazan? Presladunjavo. Biti zločest? Preriskantno.

Praviti se ravnodušan? Cure će se pokupiti. Alexis Tregarot predlaže jedno rješenje:

- čovjek uvijek može lagati.

Nastavljamo taj razgovor u PI, jednom in-clubu (nekakav parking preuređen u pojilište), dopingirani gin-lemonom:

- U stvari, ili cugaš, ili ševiš.

- Imaš pravo, mislim da ćemo večeras baš cugati.

I zbilja, grablje* se gomilaju: još malo pa ćemo biti uvjerljiva konkurencija Vrtlaru Nikoli.

Nekoliko lijepih primjera znamenitih fijaska:

Tanja: - Maybe I will kiss you later.

Irmis: - Sorry, I am not drunk enough.

Tanja: - My grandfather was s fucking nazi.

Irmis: - My father was an alcoholic.

Tanja: - My mother stabbed my father with knife.

Francuzi vole zaboravljati da je Nijemcima Drugi svjetski rat donio jednako toliko patnje koliko i njima. Komplicirano je upucavati se nasljednicima zemlje koja je prije 55 godina bila gotovo srušena sa zemljom.

Bili smo toliko očajni da je Franck u jednom trenu, kad je Tanja uzela kaugumu, kliknuo:

- Ovo je dobar znak!

Ma ne, ona je samo htjela žvakati kaugumu. Jednog ću dana napisati knjigu s naslovom "ČESTO NEOBAVLJENA POSLA".

** Francuski izraz "prendre un rateau" (dobiti grablje) odgovara našem "dobiti košaru", biti odbijen (nap. prev.)*

Subota

Sam u Stuttgartu u klimatizirano) sobi, padam u neku depresiju nakon predavanja pred osobama u poodmakloj dobi. Rimbaud je, prije 126 godina, u Stuttgartu ostao dva mjeseca. Potom je izabrao Afriku, i može ga se razumjeti.

Nedjelja

Kad ugledam Birgitt, postajem astmatičan: njezino mi lice presječe dah. Priča mi o Johnnyju Cashu.

Ljepša je od katedrale u Kolnu. Od danas ću svaki put kad čujem John-nyja Casha misliti na nju, "the greatest kisser of Europe". Dala mi je svoj mail i poljubac, i to je bilo to. Jako mi se sviđa ono što je Bret Easton Ellis napisao u knjizi gostiju u Literaturhausu: "The better you look, the more you see."

Ponedjeljak

Za lijepa vremena Beč postaje Rim na obali Dunava. Opazio sam u parku jednu uznemirenu lisicu i jednu rodu što je hranila mlade. Stare kamene zgrade nalik su ranjenim životinjama. Ja ne hranim nikoga. Stabla u Griiner Prateru nadživjet će me. U Volksgartenu naručujem "Bukowski's Nightmare". Bečani su kulturni i frankofili. Dokaz? Kad nazdravljaju, svaki put kažu "Proust!"

Utorak

Danas sam dao svoj prvi autogram u nekoj stranoj zemlji. Fotka mi se koči na uličnim plakatima, u izlozima knjižara, na naslovnicama njemačkih dnevnih listova. Apsurdan je to osjećaj, biti slavan u nekom kraju čiji jezik ne govoriš. Potpisujem na engleskom i kažem "Danke schon", pa onda "Auf wiedersehen", no zapravo usrdno mislim "Entschuldigung".

Zahvaljujem Njemačkoj jer je zemlja koja mi je dala želju da nazovem Françoise. Nešto u toj čistoći zraka, u liričnosti germanskih šuma, kao da je neki život mnome prostrujao.

Ta nevinost koja ih čini tako krivima. Kad se živi u interpretacijama post festum, nema romantizma.

A bez romantizma - ni ljubavi, ni Hitlera.

Srijeda

Ponekad se, ako ne paziš, zatekneš kako u tri ujutro s neznancima igraš Space Invaders slušajući drum'n bass u Ziirichu, gdje je trava vrlo jaka (kao i dopuštena) i gdje vam, vjerujte mi, nitko, ne, nitko, neće pušiti kurac jedne srijede uvečer. Kud su nestali, ti dadaisti?

Četvrtak

Povratak u Pariz. Naziva me Penelope.

- Dosadno mi je bez vas...
- Misliš mene i Ludoa?
- Mislila sam da brak služi tome da se nekoga vara. Ali Ludo me više ne želi vidjeti, a ti, ti si homić.
- Ne, ja sam potisnuti feminist, to nije isto. Ili zaljubljeni falokrat, ako ti je draže.
- Ti non-stop mijenjaš žene zato što nas se bojiš. Znaš što, ti bi si trebao napucat Ludoa, to bi vas obojicu razgalilo. A ja bih mogla snimat...

Obožavam kad se maziš na telefonu.

- Muž me već više ne dodiruje, prema tome moram sama. Ti si velika pizda. Tebe drugi nikad ne zanimaju.

- Istina. Pa onda hajde, kad te već jednom u životu slušam, zanimaj me.

- Otkako sam se udala, nitko me više neće.

- Nije točno. Otkako pripadaš drugome, mene opet uzbuđuješ. Imaš ti pravo: mora da sam peder.

Poševili smo se u hotelu, ja misleći na Françoise, ona misleći na Ludoa. Urlali smo ko sivonje, potom se vratili svaki svojoj nesreći.

Petak

Dopuštate da vam ispričam jednu glupu anegdotu iz mog štedljivog života? Neki dan kupim ja traperice Helmut Lang s mrljama boje (one što koštaju više jer izgledaju kao šlampave stare traperice soboslikara). Nakon što sam ih nosio tjedan dana, dam ih na pranje svojoj kućnoj pomoćnici ne upozorivši je. Sutradan, evo nje k meni:

- Meni bila jako teško ali sad su opet ko novi!

Moje su traperice bile bez najmanje mrljice! Hrabro je ona njih trljala ne bi li odstranila dragocjene "drippinge" što ih je stilizirao taj skupi Helmut! Bio sam skrhan od boli, no taj mi je neugodan događaj poslužio kao lekcija: kad se boboi prerusavaju u siromahe, moraju si sami prati rublje.

Kako bi vi da moja draga kućna pomoćnica razumije da su mrlje od boje idiotima vrhunac otmjenosti? Kako ona može znati da to što ja imam perje ne znači da imam i mozak?

Subota

Kad žena ne uposli pičku, pada u paniku. (Penelopin teorem)

Nedjelja

Ima jedno razdoblje, negdje između 20. i 25. godine, kad čovjek iskreno misli da neće postati kao drugi. Mislim da ja baš zato tako volim gledati mlade te dobi kako plešu. Raznježuju me, tako uvjereni da su slobodni. Obožavam kad dečki ljube cure; to im se čini tako važnim. Možda ne kuže da su već zarobljeni u nekom spotu Backstreet Boysa. I ja sam bio kao oni, nekoć. I ja sam, ustreptala srca, jeo neku kosu što je mirisala na čisto, osjećajući se nepobjedivim.

Ponedjeljak

Patrick Duval objavljuje kod Stocka knjigu o Isseiu Sa-gawi, onom Japancu kanibalu. Vrlo dobro secira njegove morbidne motivacije. Thomas Harris, autor Hannibala, može se sakriti. Ali ima jedan aspekt koji on u toj priči zanemaruje. Po meni, Sagawi je bilo dosta otrcanih komplimenata, htio je promijeniti vokabular. Htio je da napokon može uzviknuti: - Volim tvoje tanko crijevo i tvoj žučni mjehur. Imaš predivnu gušteraču. Lud sam za tvojom jetrom. Imaš fine oči, znaš.

Utorak

čovjek može provesti godine i godine tražeći nekoga ili nešto, da bi na kraju skužio da je zapravo tražio samoga sebe.

Ateist traži nešto što ne nalazi. Umjetnik nalazi nešto što ne traži.

Srijeda

Neobična simetrija: Ludo nema hrabrosti da ostavi svoju ženu, a ja nemam hrabrosti da ženu imam.

Mi smo dva naličja iste medalje: muškarac. Postoje dvije stvari koje muškarac nije u stanju učiniti: otići i ostati.

Četvrtak

Ja pijem iz slabosti. Ljudi ulaze u moj život i izlaze iz njega kao kroz okretna vrata u hotelu Plaža Athenee. Večeras inauguracija Novog Cabareta (Trg Palais-Royal, Pariš I"). Divota jedna, koja oklijeva između futurističkog dizajna i afričke kolibe. Točno kao Kubrick kad je snimao 2001, Odiseja u svemiru. On je shvatio da je čovječanstvo čopor znakova što luta po pustinji od bijele plastike.

Petak

S Françoise pokušavam novi eksperiment: bariti u ne-naroljanom stanju. To vas primorava da se koncentrirate kako ne biste bili previše nagli. Teško je ne pocrvenjeti kad se ukrste pogledi. Duge neugodne tišine, oči što bježe u stranu. Strah da ćeš biti odveć iskren. Užas pri pomisli da bi se mogao ozbiljno zaljubiti. Počinjemo svoje rečenice u isto vrijeme:

- Pardon, prekinuo sam te.
- Ne, ne, reci.
- Ne, poslije tebe.
- Ne znam više što sam htjela reći.

Dvoje adolescenata. Kroz nekoliko sati bit će ista stvar na telefonu:

- Hajde, daj poklopi.

- Ne, prvo ti.
- Dobro, brojimo do tri.

Pravio sam se da imam izbora, no bojao sam se da se tu baš ne bira. Muškarci ili žene: nikakve razlike; bivamo birani, to je sve, treba samo čekati svoj red i ne propustiti svoju priliku. Konačno, na kraju obroka, naručujem bocu rosea koju šaljem iza svoje nenazočne kravate. Ali ne usuđujem ju se poljubiti... Nepopravljiva frka od krivog koraka. Gledam je kako se udaljava zadržavajući se da ne zašprintam za njezinim autom. Želudac pun leptira, buketa jorgovana, rijeka radosti. Prinosim ruku ustima, neka sitna kap orosila mi je zjenicu. Uskrsavam.

Subota

Proveo sam čarobno poslijepodne, bez najmanje greške u koracima, s onom djevojkom koju gotovo da nisam vidio još od početka ove bilježnice (Frangoise je haljina golih leđa na Formenteri). Bilo je kao da je netko na stvarnost položio neku vrlo meku, tužnu i laku opnu od gaze. Sve što sam htio bilo je samo da me boli trbuh dok mislim na nekoga. Sresti neku ženu koja mi izmiče, a od koje ja više ne želim pobjeći. Frangoise je upravo iščezla i ja mislim: njezina je ljepota nepodnošljiva, ima groteskno ime, ali fino miriše, mora da je oprala kosu prije izlaska, nedostaje mi, rezervirana je i senzualna, sviđaju mi se njezini nokti, njezini obli laktovi,

njezina jasno izražena ramena, njezin dubok i užurban glas kao u Catherine Deneuve, njezin hijenski smijeh kad mi ponavlja kako nikad ne nosi gaćice, njezine oči koje su tako velike da ih često mora držati poluzatvorene (mora da je naporno potpuno otvarati tako goleme oči, sive i zelene kao u razjarene mačke), volio bih znati marku njezina parfema da ga mogu kupiti i udisati misleći na nju... Oh la la... Nije ni tako blaziran, taj Oscar. Hoće li napokon ljeto? Sa svojim preobiljem hormona i najvišim stopama polucije?

LJETO

PRIČA O LJ

"Život šteti izrazu samog života. Kad bih proživio neku veliku ljubav, nikad je ne bih mogao ispričovijedati."

Fernando PESSOA

Nedjelja

Osjećam se sramotno zateleban. Nisam te poznavao, a bilo je kao da sam te prepoznao.

Ponedjeljak

Faza ubrzane boboizacije: jučer sam ručao u hotelu Cap Eden Roc s Bernard-Henrijem Levyjem i Arielle Dombasle, koji se toliko vole da to postaje superiritantno. Grickali smo pokraj bazena indijske oraščiće, ostavljajući kikiriki američkim milijarderima po imenu Jerry. Lijepa Arielle obznanila nam je da će na sljedećim izborima glasati za komuniste jer Robert voli njezin glas (logično). Iskreno mislim da smo nas dvoje bili jedini komunisti u Eden Rocu. Zajedno s Bernardom pili smo sok od breskve pričajući o zaboravljenim ratovima. I tako je bilo baš dobro:svakako bolje nego čavrljati o CAC 40. Hoću li ja jednog dana biti u stanju nekoga voljeti tako dugo kao on?

Utorak

Nazivamo se svaki dan. Poslao sam Frangoise cvijeće na adresu njezine majke, s četiri Larbaudove strofe: "Dušu ti svoju cijelu pružam: Ništavnost svoju, nehajno, Ponos svoj mršavi, bijedni svoj plam, Razočaranje tiho, potajno. Znam da toga dostojna nisi;

No jesam lija dostojan da voljen budem?

Znam da misliš da zlobna si;

Znaš da mislim da svega sit sam.

Ja ushit nisam rasipao;

Ti sve si osjetila, sve kušala:

Ti ne vjeruješ u klonuće moje,

Ja ne vjerujem u veselje tvoje.

U ljubavi našoj, nema tajni

Budimo ozbiljni ili površni
Ne zaboravljajući da svijetom
Samo stranci šeću."

Bilo je to malo too much, no svejedno me nazvala. Frangoise je prestala raditi i ne traži posao.

Očajna je, voli jedino mačke i knjige, bavi se jedino svojim tijelom, ni s kim se ne viđa i ne želi djecu. Idealna žena? Prije nego što me sreća, htjela je crknuti. "Crknuti" je glagol koji najčešće upotrebljava: "skoro sam crknula", "crknut ću", "mislila sam da ću crknuti" itd. Ali koristi i glagol "preminuti" i epitet "ogavan". Nikad nekog tako čudnog nisam upoznao. Priča luđačkom brzinom, govor joj je istrzan; bila je, naime, najmlađe dijete u brojnoj obitelji, kad je bila mala, morala se izraziti brzo, inače je nitko za stolom ne bi slušao... što joj više govorim da mi nedostaje, to više to postaje istina. Mislim da bih volio život posvetiti tome da je spriječim da crkne.

Srijeda

Ručak s Arnaudom Montebourgom u kantini Narodne skupštine. Nitko mu ovdje više ne steže ruku otkako traži potpisnike za preispitivanje predsjednika Republike. Ja ne razumijem zašto zastupnici masovno ne potpišu njegovu rezoluciju. Postao je okužen, samo zato što je tražio da se sazna istina.

A on uopće nije tako zao. čak ni Danone ne bojkotira, na primjer: pije vodu Evian! Kad je stigao račun, trenutak neizvjesnosti... Hoće li platiti u kesu? Izvaditi svežanj novčanica? Ma kakvi, pušta on da ga časte Stephane Simon i Thierry Le Vallois.

Korumpiran ko svi drugi!

Četvrtak

Francoise, ti si najvažniji događaj otkako čovjek više ne hoda po Mjesecu. Nisi mi dopustila da te ne volim. Drugo mi nije bilo moguće. Nisi me pustila k sebi. Tako izgleda ljubav: to je kad čovjek osjeti da bi propustiti nekoga bilo propustiti vlastiti život. Ljubav je kad prestaneš postojati. Kad sve druge postanu bezbojne. Žalim za tobom i prije nego što sam te upoznao. (Bilježim ovdje sve ono što ti se nisam usudio ni reći, ni raditi.)

Petak

Napustila je Pariz, prema tome i mene. "Zaljubljeni ste. Iznajmljeno do kolovoza."* Kako pokvariti ljeto? Tako da se zaljubiš u srpnju.

Subota

Na aleji Saleva u Nici droljice srkuću svoju pastagu gledajući kako se sjene izdužuju. Patrick Besson ozari se kad se Florence Godfernaux nasmiješi. Nataše na Promenade des Anglais služe mi kao sigurnosna mreža. Le Village de Juan-les-Pins na putu je da postane najljepši klub u Europi.

1500 "bad girls" Donne Summer, neopisiva atmosfera koju stoga neću ni pokušavati opisati. Reći ću vam samo da se koktel--specijalitet kuće zove Cunni, i da će vam barmen, upitate li ga što je unutra, odgovoriti:

- Sok iz pipice.

Ujutro, sunce je izišlo nad sveopću makljažu na parkingu Sieste; teško je reći što me više užasavalo: udarci palicom za bejzbol, polokani Absolut okus jabuka ili potreba za Francoise?

** Stih iz pjesme "Roman" (1870) Arthura Rimbauda (nap. prev.)*

Nedjelja

Danas više ne izlazim da bih susreo ljude, nego da bih bilježio rečenice. To već postaje problem.

Bića od krvi i mesa zanimaju me manje od raznoraznih dosjetljivih opaski. Cijeli jedan tjedan proveden u potrazi za Rečenicom Tjedna. U posljednjem trenu pribavlja mi je Guillaume Dustan*, kad sam ga pitao je li vjeran svome mužu.

- Naravno da nisam.

- Pa je l' on zna da ga varaš?

- Ne pričam o tome previše, njemu to teško pada... ali ja to radim jer mi se tako diže.

** Guillaume Dustan (pravim imenom William Barenès, 1965. - 2005.) - francuski pisac i izdavač, seropozitivni homoseksualac, znamenita figura pariškog undergrounda. (nap. prev.)*

Ponedjeljak

Kad nisi zaljubljen, sve cure gledaš sa znatiželjom; tražiš nešto novo, iznenađenje, očuđenje, odnosno ljubav na prvi pogled.

Kad si zaljubljen, sve cure gledaš s opsesijom; u drugima tražiš onu koju voliš, opčinjen si onom koju već poznaješ, imaš dojam da neprestano na nju nailaziš. Casanova je govorio da je "novina tiranin naše duše"? Ne, tiranin si ti.

Ja želim spasiti Francoise, no zapravo ona spašava mene. Sreo sam jedinu egoistkinju koja me je kadra učiniti altruistom.

Utorak

Dok Ludo pati u svojoj obiteljskoj kućici na Formenteri, ja čamim sam na Ibizi listajući Magazine Litteraire, hrabro naslovljen "Pohvala dosadi". Iskopavam ovo, ulomak iz Huvsmansova Naopako: "Sto god bi pokušao, mučila bi ga neizmijerna dosada. Našao bi se opet na putu, ohlađen, sam, odvratno umoran." Mene je bilo strah da više nikad neću voljeti; sad me strah da ću voljeti zauvijek. Djevojku koju čak još ni poljubio nisam!

Srijeda

Francoise ne odgovara na moje lirične SMS-ove. Da se malo rastresem, ukrcavam se na brod i idem malo do Ludoa na Formenteru. Tamo novi sport: prdenje u diskaču. Ni luk jeo, ni luk mirisao zahvaljujući zaglušujućem houseu: igra se sastoji od toga da se približiš nekom milom lišcu - nekoj nedužnoj zanosnoj manekenki u pripijenom topiću, na primjer - a onda okreneš guzicu prema njoj, pustiš joj raketu u facu i cerekajući se zgibaš. To je prilično revanšistički sport, nije da se baš imaš čime psiti. Ali na Balearima smo, ne na College de France!

Četvrtak

Povratak na Ibizu.

Kad bi barem život mogao biti kao jučerašnja noć u Privilege..Večer "Preporod" imala je dobro ime... Za razliku od toga, najvećem diskaču na svijetu nadjenuti ime "Privilege", za to je zbilja trebalo imati petlje (Fabrice Ema-er okreće se u grobu!)... Na plaverima s Carlom Coxom same ljepotice od 18... Prije toga pričekao sam svog dilera u Mar Y Solu, lokalnom Senequieru*, kibicirajući domaće Loane**... Erick Morillo upravo je u Pachi lansirao svoju kompilaciju Subliminal Sessions vol. 1... Divino je postao strip-club s go-gomilom go-go plesačica... Sepirio sam se uokolo s novom majicom kupljenom u luci: "Good girls go to heaven, Bad girls go to Ibiza"... Chupito-runde nizale se su se jedna za drugom. Htio sam zaustaviti sliku, ne izaći nikad iz tog trenutka... Zašto se nijedan night-club ne zove Iskupljenje? Ujutro smo Ludo i ja pažljivo promatrali ružičasto nebo koje je žalilo što postaje plavo. More je od njega kopiralo svoje boje. Imalo je boju vina kao kod Homera. Avioni su iznad naših glava uvlačili svoje kotačiće prije nego što će skrenuti prema Africi (desno) ili Europi (lijevo). Bio bih vodio ljubav s kim bilo da zaboravim

Frangoise, ali to ne bi funkcioniralo. Sve se miješalo: zemlje, ljudi, godine i tijela. Trebao mi je neki kompas; a što ako je to ona?

** Cafe Le Senequier - kafić u Saint-Tropezu, terasa s pogledom na luku, poznat kao jedan od najomiljenijih people-watching punktova (nap. prev.)*

*** Go-go plesačica Loana odnijela je pobjedu u prvoj rundi francuskog Big Brothera. (nap. prev.)*

Petak

Znate li kako se na španjolskom kaže "vibrator"? Consolador. Dražesno, ne? Podrazumijeva se istovremeno "tješiti" i "konsolidirati", što prilično dobro redefinira okvir upotrebne vrijednosti tog predmeta.

Subota

- Evo, gotovo je: rastajem se!

Teško je znati plače li Ludo od radosti ili se smije od tuge.

- Svršeno je. Moj brak nije preživio krizu sedme godine.

Sve se ruši; smatrao sam ga jedinim pouzdanim prijateljem, ali kome danas možeš vjerovati? Ako se čak i oženjeni ljudi razvode, kamo nas to vodi? Ludo je protjeran s Formentere: njegova je žena prekjučer u krevetu skužila "lažnog Ludoa", što ga je napravio od valjkastog uzglavni-ka i dva jastuka. (O tome ste sigurno čuli; njegov se raskid našao pod medijskom lupom: naslovnice Voicija i Matcha, šest stranica u VSD-u, intervju u Gala...)

- U luci me izbacila iz tutača, bez riječi. Trajekt me odnio skupa s koferima punim prljavih majica.

Suze su mi se miješale s raspršenim morskim kapljicama: toliko soli na obrazima. Moje lice gada bilo je solana*.

** Igra riječi: gad = salaud; solana = marais salant (nap. prev.)*

- Dobro, što je puklo?

- Život. Meni je glava bila svuda, samo ne doma, ona je to znala. Bilo je ili otići ili se utopiti.

- Daj, daj, sredit će se to...

- Ne znam, dugo je već to tinjalo. Kad se ljudi razidu dok sije sunce, znači da se zbilja više ne mogu podnijeti. Mi bismo luđački htjeli ovjekovječiti osjećaje, no oni su prolazni kao i mi. Stvari imaju kraj, a mi to odbijamo prihvatiti.

Bol ga nadahnjuje.

- Kako se osjećaš?

- Banalno. Monstruozno. Kužiš ti to: šesti mjesec trudnoće.

- Prestani, povraćat ću.
- Danas će rikavat, ha, čitatelji tvog dnevnika!
- Oh, znaš, moji su ti čitatelji ko svi drugi: listaju me na plaži ili u metrou, i poslije se ponašaju kao da je sve u redu, ali u dubini duše vrlo dobro znaju o čemu ja govorim. Mi bježimo od samoće umjesto da priznamo kako nemamo drugog izbora.

Nedjelja

Oženjeni muškarci fascinantniji su od neženja. Smatraš ih staromodnima i pomalo smiješnima, s njihovim micikama i limačima što galame, dok je u njima zapravo više bolnih konflikata, ogorčenih borbi, unutrašnjih razdora nego u svih Oscara Dufresnea ovoga svijeta.

Ponedjeljak

Žene ne vjeruju drugim ženama, zanemarujući ono što im je, po mom mišljenju, najveća konkurencija: samoću. Ludou je bilo dosta života s nekim ("imao sam osjećaj da svi živi osim mene rikavaju od smijeha"), meni je pak dosta života ni s kim. Mi smo, jedan i drugi, jednako jadni.

Povjeravam mu se:

- Znaš, možda sam upoznao nekoga...
 - Ah! Pogodio sam ja to, sfingo jedna! Samo sam čekao kad ćeš progovoriti! Znaš po čemu se vidi da si zaljubljen?
 - Ne...
 - Postaješ kenjkav, i to kako kenjkav! Slažeš face za popizdit!
- Onda, tko je?
- Ne znaš je... Zove se Françoise.
 - Nemoj me zezat!?! čovjek bi rekao da je poznaje.

Utorak

Na cesti što vodi od aerodroma do grada Ibize golemi plakat-panoi najavljuju velike fešte u Pachi, Spaceu i Amnesiji. Reklama za noćne klubove nadmašuje reklamu za proizvode na dnevnoj akciji.

Night-clubbing je ovdje postao artikl masovne potrošnje. Nakon Kapitalizma, Klubizam! To je svijet sutrašnjice, religija hedonizma, diskoteka kao lunapark u kojem se zaboravljaju ropstva ostatka godine. Kad se ono dijele flveri u Auchanu? David Guetta već se koči na promotivnom punktu. Zašto ne Carl Cox na Arielovim bačvicama, kako najavljuje svoj skorašnji hmelj-party?

čarteri Nijemaca i Engleza preplavljaju podije kako bi pobjegli od svojih problema: fizičke ružnoće, čelenke skurene od sunca, trbušine pune piva, loših nogometnih reprezentacija.

Srijeda

Rezimiram naš razgovor od prošle noći. Ludo je imao avanturu s Francoise, prije nekoliko mjeseci.

Nisu se voljeli, ali su se ševili jednom tjedno, po svemu sudeći prilično dobro; zamolio sam ga da ne inzistira na detaljima.

- Ma to je munjara, davež, opaljena totalno. čuvaj se, stari.

Ako mi ju je htio ogaditi, mućak. Što luđa bude, to će mi se više sviđati. On je uporan:

- Ona je bolesna! Cijeli dan ništa ne radi, ima brdo ljubavnika! Depresivna je. Jako seksi, jako inteligentna, ali kompletno zeznuta u mozak.

Sve što govori čini mi je samo još privlačnijom. Citiram Duras: "Sviđaš mi se, zamisli." Mora da sam zbilja zaljubljen kad na Ibizi citiram Hirošima, ljubavi moja!

- Ja sam odmah vidio da je Frangoise ko stvorena za mene. Onaj bediška-tip što ti se cijeli dan duri, da bi ti zatim vodila ljubav ko boginja. Pa super. Sve, samo ne teleći pogled!

Četvrtak

Francoise me napokon nazvala da mi objasni zašto me nije nazivala: moja reputacija lažova, partijanera, ševoljupca, jebivjetra... Majka joj savjetuje neka me se kloni. Kažem joj da joj ja nimalo ne zamjeram što se spandala s Ludoom, što je neurotična luđakinja koja izlazi s oženjenim muškarcima. Ona odgovara da ona radi što hoće i da hvala Bogu da joj još ne prebacujem i njezinu prošlost. Jebe se njoj za moju.

To je fenomenalno: kefamo se prije nego što smo se i dodirnuli. Pokušavam smiriti igru:

- Čuj, ovo postaje zbilja ozbiljno. Sviđaš mi se, zamisli.

- OK, dobro, i ja sam čitala Duras. -Ja pomalo gubim kontrolu!

- Sa mnom je isto.

I taj telefonski razgovor postaje najljepši otkad znam za sebe. Uvjerava me da je u istom tom stanju smrtne frke i pekmezaste melodramatike. Prokleta sam uzbuđen što napokon privlačim nekoga tko me privlači. Minutu kasnije, na aerodromu sam. Letim.

Petak

Nemam hrabrosti ispričati svoj petak. Hiperpatetičan prizor, ja mrtav pijan preklinjem Frangoise da pođe sa mnom kući, s vozačem taksija kao svjedokom moje krajnje onemoćalosti... Ženskar koji se zaljubi, to je krvnik srdaca pretvoren u žrtvu torture. Frangoise je moja kazna božja: ona osvećuje sve ostale.

Deset izgubljenih, jedna nađena.

Subota

Ah da, opet sam složio tulum. Mjesto radnje Nouveau Ca-baret, klub u kojem se Jacques Garcia*

obnovio, napuštajući Drugo Carstvo da bi ušao u Treći Milenij. Šank je bio otvoren svima (na nesreću, plaćao sam ja). Guillaume Dustan zaboravio je donijeti svoje ploče; morao bi malo prikočiti na horsu ako zbilja želi postati profesionalni deejav. čak je i Patrick Eudeline bio više clean od njega! Mislim da smo za večerom svi bili prilično zadovoljni, iako klopi ne bi škodilo ponešto usavršavanja. Ali tko još u Cabaret ide zbog klope? Sigurno ne Thierry Ardisson ili ja!

Julien Baer oprezno je ostao na katu kako bi nadgledao ulaske i sprečavao izlaske. Nedavno je svoja vrata otvorila jedna nova dvorana: Lounge (nazvana tako zato što se ljudi tu "allounge"* po madracima). Bilo je prilično komično promatrati tu jednog akademika (Jean-Marie Rouart) i jednog državnog savjetnika (Mare Lambron) izvaljene među plesačicama iz Crazyja i budućim meteo-spikericama. Nažalost, od odjeće se nitko nije odvajao. Marie Gillain zahvalila mi je na komplimentima od neki dan, no ja sam pred njom i dalje bio jednako sputan (srećom je prigušeno osvjetljenje skrivalo moje valove crvenila). Htio sam joj slati SMS-ove s jednog stola na drugi, ali me Jean-Yves Le Fur potapšao po ramenu:

- Šalji ih s mog moba, bolje će funkcionirati...

Znate li zašto je Lou Doillon sve ljepša i ljepša? Jer je sve inteligentnija i inteligentnija (stari, na kraju krajeva, što je tu čudno). Ono što nisam stigao: spavati s Helene Filieres i Pierreom Benichouom, pričati o novoj književnoj sezoni s Pierreom Assoulineom i Marc-Edouardom Nabeom, plesati s Ines de la Fressange i Arnoom Klarsfeldom. Ali taj se partv svejedno isplatio: ipak sam išao pisati s Vincentom Casselom! (Što se tiče onog poslije... Frangoise je imala neku crnu haljinu što joj je opasno visjela

o vratu. Ja sam se stidio svog sinoćnjeg pijanstva, a Ludo se motao oko nje, draže mi je praviti se da se ostalog ne sjećam: imam selektivnu amneziju.)

** Jacques Garcia (1947.) - jedan od najtraženijih francuskih dekoratera (nap. prev.)*

Nedjelja

Ovaj je dnevnik anti-Loft Story. Ja sam za razotkrivanje privatnog života, da, naravno, zato što vam izmišljene avanture, kako kaže Dave Eggers, daju dojam da "vozite auto u odijelu klauna". Samo što moja istina prolazi kroz prizmu laži, kroz sito rada-na, kroz filter pisma. Oprostite mi moju neskromnost, ali mislim da bih ja bez problema podnio da me 70 dana snimaju u zatvorenoj prostoriji s tonom sponzoruša, ali da nijedan od stanovnika tog sranja od emisije ne bi bio kadar voditi moj dnevnik. Nek' samo dođu! Kenza, čekam te! čini mi se da je Boris Vian u predgovoru Pjeni dana (10. ožujka 1946.) fino rezimirao korisnost književnosti: "Ova je priča u cijelosti istinita, budući da sam je ja izmislio."

Ponedjeljak

Sinoć je Tom Ford lansirao novi ženski parfem Yves Sa-int Laurenta: "Nu". U tu je svrhu unajmio palaču Bronghi-art (negdašnja pariška Burza) i unutra instalirao akvarij pun muškaraca i žena golih ko crvi koji su se ljubili i milovali. 800 uzvanika plesalo je bolje nakon što su si ih poškicali.

Uzbuđenje je bilo opipljivo: Eva Herzigova smiješila se puno previše da bi bila poštena, deejay je na Aerosmithov Walk this way vezao Voulez-vous coucher avec moi ce soir Patti Labelle. Frangoise je prvi put u životu pila votku. Otkrila je zanimljivost alkohola: upucavala se svima živima. Imao sam dojam da sam u nekom kibernetički korektnom SF-filmu. Godine 2006. financijska će tržišta biti golemi tulum zatvoren u staklenom kavezu... No nije li zapravo već danas tako? Tom Ford je, recimo, android, cvborg iz Classe XB28 što ga je fabricirala kompanija Bio Tek Inc. kao uA.L, onoj limunadi Stevena Spielberga što se fura na Kubricka. Pokušao sam iskoristiti priliku šapnuvši Frangoise u uho: - Volim te, kad se ševimo?

Ona mi je stisnula prste. Stisnula moju ruku. Stisnula moj lakat, moj biceps, moje rame, moju bradu. Usta su joj se položila na moja. Postao sam slijep, gluh, nijem. Rođen za tu sekundu.

Utorak

Često se govori o prvim rečenicama, onim famoznim "in-cipitima": "Dugo sam vremena lijegao rano" (Put k Siuanu); "Danas je majka umrla" (Stranac); "Ovako je to počelo" (Putovanje na kraj noći). Ali znamo li napamet posljednje rečenice? Epilog neke knjige o njoj često govori više nego početak. Po redu pojavljivanja: "Sjećanje na određenu sliku nije drugo do žaljenje za određenim trenutkom; a kuće, ceste, avenije, prolazne su, nažalost, kao i godine" (Put k Svoanu); "Da bi sve bilo izvršeno, da bih se osjećao manje sam, preostaje mi da se nadam kako će na dan mojega pogubljenja biti mnogo gledatelja i kako će me dočekati s povicima mržnje" (Stranac); "Zvao je k sebi sve penise na rijeci sve, i cijeli grad, i nebo i polja i nas, sve što je odvodio, Seinu isto, sve, dosta o tome" (Putovanje na kraj noći). Generalizirajmo na brzinu na temelju ta tri primjera: remek-djela lakše je početi nego završiti, budući da su zaključne rečenice pet puta duže od incipita. Genij počinje naprasno, ali završava melankolično (kao i ljubav).

Srijeda

Dok još nismo bili vodili ljubav (prekjučer vrlo neugodan totalni fijasko, ud mi je bio veličine jedne hrenovke, to je bilo uvredljivo za nju i ponižavajuće za mene, a nikad tako nešto zanosno nisam u svom krevetu imao... da prema njoj nisam ništa osjećao, dizao bi mi se ko sivonji, ali ulog me potpuno paralizirao, ko Henrija Lecontea u finalu Roland Garrosa), predložim ja Frangoise, onako iz vica (i hazarderski) da se zaletimo do Los Angelesa. Na moje veliko iznenađenje, ona prihvati. Dvanaest sati kasnije, pred hotelom Mondrian, dok ja očajnički pokušavam uhvatiti neki taksi u letu, Elisabeth Quin je nasmijava: - U LA-u se lovi sunce, ne taksi.

Zatim suze radosnice u bijeloj sobi. Usprkos poniženju prije neku večer, te osobito usprkos ljubavnoj tremi i jetlagu, moje tijelo opet počinje funkcionirati. Kad samo pomislim da sam 35 godina vodio ljubav ne zaplakavši.

Četvrtak

U New Yorku se upravo otvorio isti Man Ray kao u Parizu. U Sofiji sam upoznao jedan Dali's Bar.

A u Los Angelesu odsjedam u hotelu Mondrian! Još bi samo nedostajalo da se vozim u nekom Citroenu Picasso! Pitali smo se

čemu služi moderna umjetnost? Pa za davanje imena mjestima u modi. Umjetnost služi da se postane slavan, a da se pritom ne mora proći kroz TV-stvarnost.

Umjetnost donosi poznatost + sadržaj: idealno za krstiti neki restoran. Umjetnik je tip koji je po nečemu poznat. Kažem to, ali me ne bi čudilo da se uskoro otvori hrpa Steeve Cafea i Loana Barova.

Petak

U Sky Baru u Mondrianu, kao i u Backflipu hotela Phoe-nix u San Franciscu, ljudi puno govore

"Oh my God", da bi si potom u sobama iznad zafitiljili gode*. Praktični su ti tren-dovski hoteli: oko bazena uvijek ima otmjena svijeta, što tiprištedi izlaske. Dovoljno je sići u bar, pokupiti komade i voatermelon martinije i otplaziti do sobe. Mali napadaj tjeskobe? Frangoise mi daje tablete Ejfexora od 50 mg koje zobljem ko kikiriki.

** Gode - skraćeno od godemiche = vibrator (nap. prev.)*

Subota

San Francisco je New York na padini. Vodim Frangoise u obilazak četvrti Haight-Ashbury.

Kupujemo hipi krpice za Sophie, Ludoovu kćer. Poklanjam joj vinile Jefferson Aero-planea. Ona meni traper-sako "da se prerušim u mladića". Unajmljeni auto, krivo parkiran, dobiva kaznu. Još uvijek čuvam tu obavijest o prekršaju, u jednoj ladici. Katkad mi se dogodi da je neko vrijeme gledam, zaustavljena daha. Dat ću je uokviriti.

Ponedjeljak

Backflip, San Francisco, tri ujutro (u Parizu podne). Nisam protiv principa deejava u japankama, ali isprva to ipak ostavlja malo čudan dojam. Recimo da ga njegov look bosonoga prosjaka prisiljava da svoje mikseve izvodi tri puta bolje. Cure sve sličje Cameron Diaz. Dečki su toliko ispod, obleka sva nikakva, sirovi, loše plešu... Stvar je u tome da su u San Franciscu zgodni frajeri svi homići i da je Backflip jedan od rijetkih hetero klubova. Cure, uostalom, čak i ovdje plešu jedna s drugom.

Atmosfera Lesbian Chic kod blond cheerleadersica. Osjeća se da napaljuju baš zato da bi izbjegavale ševu. Muškarac ovdje, više nego igdje, ne djeluje kao neophodno biće.

Utorak

Ono što nedostaje Sjedinjenim Državama, to je sumnja. To je velika mana pobjedničkih zemalja. Tu se uvijek igra dobitno i pobjeda se slavi svake večeri, bez ikakva osjećaja krivice. Nakon nekoliko dana u Americi svaki Europljanin osjeća se strašno star. Meni, recimo, fali zabrinutost,

egzistencijalna pitanja, preispitivanje epikurejskog otuđenja. Previše osmijeha! Njihova vesela lica satiru moju dušu. Dobivam želju da potpirim atentate na MTV kanal. Frangoise se slaže (što je rijetko).

Srijeda

Jedino se u Americi osjećam Europljaninom.

Četvrtak

Zašto ona, a ne neka druga? Zašto se odreći tisuća i tisuća grudi zbog samo jednog para? Zašto ostaviti stotine pičuljaka zbog samo jednog? Na bazenu hotela Standard na Sunset Boulevardu, kad je Frangoise otišla u shopping, nalazim odgovor: zato jer u njezinoj odsutnosti dobivam karcinom.

U ljubavi se čovjek dragovoljno preda iz nagona za preživljavanjem.

Petak

U Fred Segalu vidio sam Wynonu Ryder kako si kupuje (plaćajući!) neku crnu haljinu s listom gandže na leđima. Na krovu Standard Downtowna je bazen u kojem se noću, između tornjeva što bliješte, pleše pod vedrim nebom; vanjski liftovi uspinju se duž fasada kao mjehuri svjetla, prazni uredi osvijetljeni su bijelim neonom, na zgradi preko puta projicira se neki kung-fu film, a deejay je jedna gracilna Azijatkinja u mini kratkim hlačama i sandalama s visokom petom, a ja konzumiram gin-Seven Up i osjećam se ko Tyler Durden (junak iz Fight Cluba koji se bori protiv samoga sebe); bazen je pun "wasted bimbos" koje prodorno vrište padajući u plavu vodu, a Frangoise neki preplanuli alkoholičar četverouglaste brade naziva "smoking hot"; plazme pokazuju surfere što klize po valu, a plesači plješču pri svakom prolasku helikoptera. Ponekad pomislim kako imam sreće što sam živ.

Subota

Sve moje nevolje proizlaze iz toga što sam previše slušao "Ljubav s tobom" Michela Polnareffa (1965.) kad sam bio u maminom trbuhu.

Ona je to slušala na repeat, zibajući moj fetus u bestežinskom stanju:

"Ima riječi koje možeš misliti Ali ne i u društvu reći Meni se fućka za društvo I za njegovo tobožnje čistunstvo Ja bih samo volio voditi ljubav s tobom."Štobi bilo od mene da je mama slušala Yvesa Duteila?

Nedjelja

"Danas je loše, i svakim će danom biti sve gore, sve dok ne dođe najgore." S vremena na vrijeme zbilja mi dođe da Schopenhaueru kažem neka začepi svoju znamenitu gubicu.

Ponedjeljak

Jean-Georges, frend koji voli drugima davati lekcije iz morala koje nikad sam ne primjenjuje, telefonira mi jutros da bi mi držao prodiku:

- Prestani pisati o sebi, to je bogu za plakat, nanosiš bol svojim, bližnjima!

Ima on možda pravo. Odlučujem ga poslušati. Prestat ću pripovijedati o svom životu.

Utorak

Zmajevi su bljuvali vatru. Robin Hood odluči da ih napadne svojim debelim kopljem. Iznenada, Kraljevna se vine s prozora dvorca (zaboravio sam reći da su joj na leđima narasla krila). No stabla je uhvatiše svojim divovskim drvenim rukama. To je trenutak koji Harry Potter bira da bi se umiješao:

- Salamalekounga! - poviče, vitlajući svojim čarobnim Odvijačem.

Na to se nebesa otvoriše i Leon Zitrone* (no to je u stvari bio Bog prerušen u njega) odgovori:

- Gospođo, gospođice, gospodine, dobra veččeeer.

** Leon Zitrone (1914.-1995.) - glasovit i omiljen radio i TV novinar, (nap. prev.)*

Za to je vrijeme Robin Hood umro, ugušivši se pod tonom tekućeg Coulommiersa. Vile i tintilinići glasno zaplakaše, on odjednom uskrsne i stigne Kraljevnju koja je bila dobro istesana, usput budi rečeno. Devet mjeseci poslije imali su mnogo djece.

Srijeda

Žao mi je, mislim da nemam dovoljno mašte (ili talenta) da bih izmišljao priče. Sorry, Jean-Georges, napravio sam što sam mogao, ali radije ću se vratiti svojoj "prospektivnoj auto-fikciji"

(tako moj rad karakterizira Michel Houellebecq, no

osobno bih ga prije nazvao "javnom autodestrukcijom").

Četvrtak

Uviđam da više ne zamjeram svom ocu, otkako sam napravio iste gluposti kao i on. Da me barem upozorio! (Zacijelo je pokušao, ali ga nisam slušao.)

Petak

Kad god se Francoise i ja pokefamo, poslije bjesomučno vodimo ljubav. Do te mjere da ja ponekad namjerno isprovociram neke umjetne scene, samo zbog užitka pomirenja.

Subota

Na poziv Jean-Baptistea Blanca i Lionela Aracila vodim Francoise u Gordes na Nagradu Sade, dodijeljenu Catherine Millet. Tijekom vrlo ugodna ručka u Mas de Tourteronu Guillaume Dustan izgovara Rečenicu Tjedna: "Uz tebe poželim biti desno." Kad je pala večer, pošli smo razgledati dvorane za torturu u dvorcu Lacoste. Ona vražja Chloe des Lysses koristi se mojim okrenutim leđima da pozira gola pred objektivom svoga muža (bar neka korist od braka). Potom, gotička večer u Mas de la Gacholle, s nekim vrlo "dark" deejayem koji se nije libio The Cure miksati s Taxi Girl.

Da rezimiramo tu feštu, reći ćemo da je sadržavala puno onoga što Jerome Begle zove "darrieussecq" (to jest cura koje se pretvaraju u krmače).

Nedjelja

Vrhunac je dosegnut u privatnom smještaju na seoskom imanju Castellas, kad je Gianni, sardinski bard, uz pratnju svojih ovaca zasvirao u harmoniku. Ja sam se taman divio zalasku sunca iznad Alpillasa. Lavanda miriše na makiju i obratno. Sve životinje dolaze večerati s Frangoise: imaš osjećaj da si u filmu Babe. Siguran sam da je Giono u jednom od svojih bukoličkih romana govorio o Siverguesu. Otkrijte sami tajni put što vodi do najljepšeg krajolika u Provansi. Jedan zeleni, iako krševit brijeg, gdje sunčeve zrake zaustavljaju preljubazna stabla maslina. Vjetar obilazi lišće i osvježava zatiljak. To je možda najgostoljubivije mjesto na kugli zemaljskoj. Trebalo bi na neko drvo pribiti ploču: "Ovdje je Oscar Dufresne bio sablažnjivo sretan."

Ponedjeljak

Otišao je u WC odmah iza nje. Tako je saznao da je za ručak jela šparoge, tvrdila mu je da je cijeli dan spavala. Nevjernica je priznala da je ručala u Ritzu s Ludoom. Izdao ju urin!

Utorak

Ekstremna slava priječi ti da živiš. Zvijezda se više ne može prošetati, otići večerati na neku terasu, ići u kupovinu, čitati na klupi, voditi ljubav na plaži, plesati ko epileptičar u Queenu, zagrliti nekog anonimca, ukratko, svaku zdravu i normalnu aktivnost slava čini nemogućom. Hvala ti Bože, ja nisam u tome. Oni što žele biti strahovito poznati zapravo su na putu samoubojstva. Eto zašto im se društvo toliko divi.

Srijeda

U Gospođicama iz Rocheforta lik Delphine (koji tumači Catherine Deneuve) prepoznaje se u

portretu što ga je naslikao neki nepoznati slikar. Slika koja nalikuje na nju nosi naslov "Ženski ideal". Okrenuvši se nekom umišljenom tipu, ona klikne:

- Ovaj slikar mora da me jako volio, kad me izmislio.

Tom sublimnom replikom Jacques Demy reformulira Stendhalovu kristalizaciju. Ljubav je u tome da izmisliš osobu koju voliš, prije nego što si je upoznao. To je upravo ono što ja osjećam kod Frangoise. Prvi sam je put primijetio prije godinu dana. Vjerovao sam da sam je poslije zaboravio, a ona se zapravo već u meni nastanila, čineći nemogućima moje veze s Claire, Penelope i svima ostalima. Kad sam je ponovno vidio, u tren oka bilo mi je jasno da je ona oduvijek bila moj ženski ideal, da zauzima sav prostor, i da sve dok budem bježao od nje, neću moći živjeti. Ona je postojala i prije mene, a ipak sam je ja izmislio. U stvari, svaka ljubav sama sebe izmišlja. Nema ničega što bi bilo tako umjetničko kao ljubav: ona je okosnica fabule u pisaca, muzičara, slikara, sineasta. I vjerojatno su zato umjetnici najbolji ljubavnici.

Četvrtak

Pariz pod kišom u kolovozu. Restorani su zatvoreni kao i lica. "Sam u Parizu?", pitaju reklame siteova za seksualne susrete. Ovo je razdoblje godišnjih prijevara: supruge se ševe s čuvarima plaže dok njihovi pariški muževi udvaraju danskim turistkinjama. Želio bih upozoriti čitateljice: s jedne strane, nema vjernih muževa; s druge,

nema muževa ženskara. Postoje samo dvije kategorije muškaraca: oni koji varaju ženu i o tome ne govore, i oni koji je varaju i o tome govore. Promislite dobro o tome kad krenete u inspekciju nekog nemarno ostavljenog mobitela. Vjernost nije moguća, osobito ljeti. Zapitajte se također tko je nemoralniji: onaj tko vas vara potajice, ili onaj tko sve priča?

Petak

Da uravnotežimo stvari, mali savjet i našim dragim čitateljima: imate li mobitel, sjetite se ući u rubriku "Dnevnik" i uključiti funkciju "Brisati zadnje pozive". To bi vam moglo prištedjeti stanovite obiteljske probleme na početku nove školske godine. Ne zaboravljajte također uništiti i eseme-siće iz digitalne memorije. Tehnološki napredak pospješuje ljudsko zbližavanje, ali i bračne neugodnosti.

Subota

Rečenica Tjedna je Jean-Jose Marchandova, iz Sanjara (Naklada Rocher): "Težim nečemu krajnje neodređenom što ne uspijevam definirati, a što je slobodan život."

Nedjelja

Čemu zabranjivati kloniranje ljudi? Logika današnjeg svijeta odavno ga dopušta: ukidanje veze između seksa i reprodukcije, nestanak fizičkih razlika zbog miješanja rasa, homogenizacija tijela posredstvom plastične kirurgije. Huxley tuče Danvina tehničkim nokautom: selekcija je danas prestala biti prirodna i postala umjetna. Čovjek je potukao majmuna koji je potukao dinosaura. Tko će potući čovjeka ako ne on sam?

Ponedjeljak

Sve što kaže Françoise erotično je. Na primjer, kad je pitam zašto stavlja čepiće Quies kad ide spavati, odgovara:

- Pa volim imati nešto što mi se nadima u uhu.

Ta je djevojka verzija "ljepota" pizze 'četiri sira': sama ljepota, pa opet ljepota, s dodatkom ljepote preko svega. čak i njezino ime, napokon se i na njega navikavam.

Utorak

Na Trgu Tien-An-Men jedan student stane i zaustavi kolonu tenkova. U Genovi ga pregazi džip.

Zaključak: com' kod komunista funkcionira bolje nego kod ultraliberala.

Srijeda

Audrey Diwan sanjala je da se majka dere na nju: - Ma ti ionako, sve što ti čovjek kaže, to tebi kroz jednu nosnicu unutra, kroz drugu van!

Četvrtak

Svi ti pisci vizionari: Jules Verne, Kafka, Onvell, Huxley... A što ako oni nisu predosjećali, nego utjecali? I ako su rakete, podmornice, nadzirana društva, totalitarizam, klonovi postojali samo zato da bi se udovoljilo tim maštovitim i ludim sanjarima? U predgovoru Slici Doriana Graya Oscar Wilde tvrdi da "Priroda oponaša Umjetnost". Nije nemoguće da i Povijest.

Petak

Hotel Il Pellicano u Porto Ercoleu* (150 kilometara sjeverozapadno od Rima), to je talijanski Eden Roc. Inaugurirao ga je Charlie Chaplin, 1969 (to mi je rekao Ricardo, barmen). Francoise se spušta nekakvim liftom usječenim u kamenu da bi se umočila u bistre vale jedne prozirne uvale. Košta to sunce puno novaca, ali nije da su nas vukli za nos budući da se regija zove Argentario**.

Lova

Njihov je dom No oni

U zatvoru su svom.

* To je u primorskom dijelu Toscane, jedan poluidiličan poluotok.

** Fr. argent = novac (nap. prev.)

Nedaleko odavde, u Tarquiniji, 1953. Marguerite Duras igrala se konjićima. Stalo mi je da zabilježim sva mjesta na kojima smo bili zaljubljeni: otisnuta u ovoj knjizi, bit će vječna. I kad naša ljubav bude mrtva, ova će knjiga još uvijek živjeti.

Subota

Bio sam popularan pa zatim smiješan u vrlo kratkom vremenu. Sad ovisi o danima: alterniram.

Nedjelja

Najdraži mi je trenutak na večerama kad smo gotovi s jelom i kad žene izuvaju cipele da bi me ogovarale milujući se nožnim prstima.

Ponedjeljak

Vidio sam na naslovnici Voicija Marie Gillain kako ljubi Vincenta Elbaza. Ma što to taj tip ima više od mene, osim svog novca, svoje

slave, svoje zgodne njuške, svog humora i svojih mišića?

Utorak

To je prilično neobično. Otkako više nije sa ženom, Ludo otkriva svoju kćer. Zar majku i dijete nije mogao voljeti istodobno?

- Sad ti mi idemo u Botanički vrt - kaže mi - i ja je branim kad joj kakvi mali balavci maznu kanticu, i hvatam je kad se spušta niz tobogan. Pa joj kupim sladoled od vanilije koji ona razmaze po obrazima. Kad se vratimo kući, pleše-mo na novu Janet Jackson: Ali foryou. Strašno voli plesati.

Sama stavi ploču, i mi se vrtimo, sa sunčanim naočalama na nosu. Nakon petnaest minuta igranja derviša u dnevnom boravku, pijana je ko bačva, tetura, praska u smijeh vukući mačku za rep, i to ti je nagrada, ko slap bistre vode nakon duge ljetne šetnje.

- Ona elektrizira tvoj talent.

- čekaj, nije gotovo. Traži me pusu, a kad je poljubim u usta, kaže mi hvala, pa mi pokaže svoje međunožje govoreći "pimpek, pimpek"!!

- Pa ne znači da tvoja kći, zato što je tvoja kći, nije žena kao sve druge! Ako sam dobro razumio, ti meni objašnjavaš kako si svojoj kćeri bolji otac otkako više nisi s njezinom majkom?

- Točno. To se ne da usporediti. Ja sam postao otac onoga dana kad sam ostavio majku!

Mogao sam deset puta zaspati slušajući taj bijedni hvalospjev ocu presložene obitelji, ali sam, pojma nemam zašto, prema Ludou osjećao nemalo divljenje. Vidjeti svog najboljeg kompića kako se zaljubljuje u svoju kćer od dvije godine, to se ipak ne događa svaki dan. A osim toga, s obzirom na to da se više ne dotičemo pitanja koje ozlovoljuje: Frangoise... Ne zamjeram mu što joj se upucava iza mojih leđa: i ja bih to isto radio da sam na njegovu mjestu. Ali kako ju je mogao zanemari tj«adt mu se predavala? Naša ljubavna priča čini je iznova privlačnom u njegovim očima: klasičan efekt trokutne žudnje. Ja odbijam biti posesivan, iako sam ljubomorani ko zvijer. Svatko za sebe, Frangoise za sve! Ona će odlučiti.

Srijeda

Postoji jedna bizarnija perverzija od incesta i pedofilije: zove se očinstvo. Sastoji se u tome da napraviš dijete, zatim ga voliš, ali nikad s njim ne spavaš.

Četvrtak

Kao hommage Pauline Reage i Les Rita Mitsouko, baš bih rado napisao roman pod naslovom "Priča o LJ".

Petak

Sve više i više primjećujem da utjelovljujem ono što kritiziram. To mi se ne smije zamjeriti: to je vjerojatno jedino što je kod mene zanimljivo. Ako sam sve ono čega se gnušam, to znači da smatram da se odveć olako kritizira nešto drugo od onog što jesi.

Subota

Ovog sam ljeta svoj život zamijenio Ludoovim. Sad je on soler, a ja osedlan. Da nisam ja možda reinkarnacija Borubona Busseta? Pokušavam zavarati, pravim se da sam slobodan, no vi jasno osjećate da ja u to više ne vjerujem, u tu točku Don Juana iz VI. arondismana. Moje je srce zarobljeno; moram kontaktirati kuću Harlequin i predložiti im da objave "Romantičnog egoista".

Nedjelja

Trik da se postane gospodar svijeta: valja govoriti što tiše. Šapat mijenja vaš odnos prema drugima.

Nečujan tanahni glasić prisiljava vaše sugovornike da od vas traže da tripot ponovite to što ste upravo rekli; malo-pomalo počnu se činiti agresivnima, štoviše, gluhima, dok vi zadržavate svoj flegma smiješak, svoju nonšalantnu ironiju, svoju prezrivu ljubaznost. Mrmorenje zvuči elegantno i indiferentno. čemu se truditi da te čuju ljudi koje ne jebeš pol posto? Ionako glazba sve prekrije, a prijatelja imamo već i previše.

- Ne čuješ ništa što ti govorim? To te stavlja u inferioran položaj.

Kako je slatko stresirati druge ostajući pritom krajnje opušten! Distancirano mumljanje i blazirano gundanje dvije su sise elitističke elokucije.

Ponedjeljak

Bio je blijed kao krpa pred svojim praznim krevetom. Where did you sleep last night? (Nirvanino pitanje, koje je preuzeo Leadbellv, nipošto nikad postavljati: stop neotesa-nostima). Meni je draže "Never explain, never complain", premda treba puno stoicizma da čovjek ne zaurla od boli kad nema pojma gdje je žena njegova života provela posljednja 24 sata.

Utorak

Rečenica Tjedna od mog je prijatelja i unatoč tomu izdavača: Manuela Carcassonnea, u Lippu (koji je upravo otkrio neka sitna zanošenja Michela Houellebecqa u časopisu Lire):

- Houellebecq, to je Rt Agde u Berchtesgartenu. Na što je Mare Lambron spremno odgovorio:

- Nipošto: Houellebecq je keltski druid. To je Panoramix kod Chrisa i Manu*!

Stavit ćemo ih ex aequo ako želite.

** Chris et Manu (1 i 2) - swingerski klub s restoranom, glasovitost duguje Michelu Houellebecqu koji ga opisuje u svom bestselleru Elementarne čestice (nap. prev.)*

Srijeda

Novele pišemo kad nemamo vremena pisati romane. Kronike pišemo kad nemamo vremena pisati novele. A kad više nemamo vremena ni za kronike, vodimo dnevnik.

Četvrtak

Pariz je vrijedan jedne Bjorkine Mise u Sainte Chapelle*. Pojavim se ja na Boulevardu du Palais bez ulaznice.

** Aluzija na legendarnu rečenicu francuskog kralja Henrija IV kojega je, kad je jahao prema Parizu na čelu hugenota, pred gradskim vratima presreo pariški biskup i ponudio predaju grada ako zauzvrat prijeđe na katoličanstvo. Henri od Navare, budući kralj, brzo je odlučio i umjesto krvoprolića izabrao miroljubivo rješenje: "Pariz je valjda vrijedan jedne mise." (nap. prev.)*

Zahvaljujući jednom čitatelju, ujedno i vlasniku diskografske kuće, uspijevam ući. Posljednji sam put došao na to mjesto da bih se razveo. Tu je i Lionel Jospin: prešao s Trockog na trolove. Tu su i Yves Simon i Stephanie Chevrier, Elizabeth Quin i Zazie, Bertrand Cantat iz Noir Desir i Alain Bashung iz Ala-in Bashunga. Bit će ovo neviđen događaj. Ja se ne prestajem zezati na račun Bjorkina panteizma i ove smiješne situacije: sva pariška krema okupljena u toj crkvi, a ta Islandđanka ne vjeruje ni u što osim u snijeg. No čim je stupila u kriptu, iz njezinog se dječjeg glasa na tom svetom mjestu vinula neka emocija. "Glazba", rekao je Malraux, "to je buka koja misli." Koješta! Nije to nikakva buka i ništa to ne misli. Glazba je čarolija koja plače. Mislim da bog nije bio neprijateljski nastrojen prema tom poganskom koncertu. Kad je mala Eskimka prošetala u visini moga reda, pjevajući a cappella "Ali is full of love", više mi nije bilo do ruganja.

Rijetko sam kad u životu imao osjećaj da sam toliko blizu čudu. Na kraju, kiša aplauza. Bjork nije glazbenica, nego vrata percepcije.

Petak

Ponovno otvorenje pariškog VIP-a. Klijentela ženskog roda ovog se ljeta znatno pomladila. Prije smo barili mlađe sestre naših frendica, sad su to njihove kćeri.

- Da nisi ti slučajno jedan mamin bivši? pitanje je koje ohlađuje strasti.

- čuj, tvoja je mama prije dvadeset godina bila jako zgodna, ali je imala istu manu kao i ti: predugi jezik.

Ionako nisam bio previše motiviran: prevariti Francoise još me ne uzbuđuje, iako sam jebeno nesposoban da se odrekнем svoje ružione od života (kako ga ona zove).

Subota

Večera u Nobuu, Ulica Marbeuf. Prvi problem: moja se rezervacija zagubila. Drugi problem: nitko me ne prepoznaje. Treći problem: svi prepoznaju Fabiena Bartheza i Lindu Evangelistu za susjednim stolom. četvrti problem: konobari donose jela jedno za drugim, nakon tri sata čekanja. Peti problem: drugi prave veću buku od nas.

Ima puno MPB-a (Mega Problemi Bogatih). Po čemu čovjek prepoznaje da je postao bogat? Non-stop se žali.

Nedjelja

Ljubav čini nepobjedivim. Zaljubljena je čovjeka nemoguće zaustaviti; i ne dao vam bog da mu se nađete na putu. Ja sam napokon postigao svoj cilj: buditi se svakoga jutra kao Kralj Nafta.

Ponedjeljak

Kad sam započinjao ovaj dnevnik, htio sam biti Oscar Wilde, no kad ga budem završavao, vjerojatno ću biti tek neka vrsta heteroseksualnog Armisteda Maupina.

Utorak

11. rujna 2001.

Srušili su se Twins Towers.

Poslijepodne bazen.

Srijeda

Marc Edouard Nabe čita na internetu ulomke iz Apokalipse prema svetom Ivanu. Kraj svijeta u izravnom prijenosu. Treba pobjeći od tog rata što počinje, ali kamo krenuti? Rimbaud je izabrao Abesiniju, ali Etiopija je danas nestabilna; Salinger je našao zavjetrinu u Cornishu, ali Vermont je ipak u Americi; Syd Barret zakopao se u Cambridgeu,

ali na teritoriju koji je u savezu sa Sjedinjenim državama; Bobby Fischer skriva se u Japanu, koji je zakužen opasnim sektama; Gauguin se nastanio na Tahitiju, ali to je mjesto danas radioaktivno; Houellebecq se preselio u Irsku, ali tamo uporno traje jedan drugi vjerski rat; dakle, kamo? Ja ne vidim drugo osim Švicarske, kao Balthus i Godard. Švicarska je jedino protuapokaliptičko utočište. Bilo bi vrijeme da se tamo otvori neki račun.

Ljude katastrofe hipnotiziraju. Neki TV novinari nekontrolirano deru po pridjevima: "izvanredno", "fantastično", "zapanjujuće", "velebno". Odaju svoju žeđ za užasom; vole smrt u slikama; to im je posao. I imaju pravo: to je lijepo kao Danteov Pakao, Vrt muka Octavea Mirbeaua ili slike Fran-cisa Bacona. Ne treba se čovjek stidjeti što je fasciniran tim košmarom. J. G. Ballard: "Nasilje je poezija 21. stoljeća."

Četvrtak

Određen će način života na Zapadu nestati. Odsad ćemo biti manje slobodni u kretanju, više nadzirani. Bit ćemo primorani birati između slobode i sigurnosti. Na što smo sve spremni da ne bismo neprekidno krepavali od straha? Jedan konkretan primjer: zašto su kokpiti u avionima bili tako lako dostupni posljednjih četrdeset godina? Budući da je svaki boeing ili airbus potencijalno oružje za masovno uništenje, trebalo je, već odavno, zaposliti čuvare koji će štiti posadu i osoblje i zabraniti svaki mogući pristup pilotskoj kabini. Jedan bodyguard po stjuardesi! Vrata koja vode u kokpit trebala bi biti blindirana; a on je često od putničke kabine odvojen tek nekakvim zastorom.

Apsurdno je i nepojmljivo da se nitko toga prije nije sjetio. Pa nije u nadležnosti glavnog pilota da se bori protiv gusara. Pitanje više nije "Ima li pilota u avionu?", nego "Ima li koga da štiti pilota?"

Petak

Uvečer na dan atentata u noćnim klubovima nije bilo nikoga. No već sutradan ružilo se posvuda.

Rasuđivanje je jednostavno: budući da ćemo ionako svi uskoro skončati, zakopani pod pilotskim kabinama u plamenu i avionskim trupovima u fuziji, što ćeš nego se još posljednji put proveseliti.

Treći svjetski rat moćan je afrodizijak. Za barenje u tim trenucima savjetujem da se zapodjene razgovor na temu:

- Ostaje nam još samo par sati života. Jedan mali cunni-lingus?
One last scream before end?

Subota

Shan Sha upravo je objavila svoj posljednji roman. Saznavši za tragediju Jedanaestog Rujna, uzvikne: - Ne mogu mi to učiniti! To je "u, jebote" tjedna.

Nedjelja

Apokalipsa Danas. Imao sam sreću da sam te sreo točno prije kraja svijeta. Moći ćemo ga gledati s naših prozora.

Atomske gljive odražavat će se u tvojim smaragdnom očima. Uskoro više neće biti zraka, ni vode, ničega osim nas dvoje.

Utorak

Često se kaže kako je ljepota za žene ono što je moć za muškarce: njihov prvi adut zavodjenja. Ne kaže se da je ljepota i barijera. Ljepota privlači proste i ružne kretene, a inteligentne i nježne stidljivce plaši. Ona vrši krivu selekciju; eto zašto su zgodne cure uvijek s glupanima. Fizičku ljepotu trebalo bi stoga, prije nego s moći, uspoređivati sa slavom: efemerna kao i ona, jednako umjetna i destruktivna ona je pri novom poznanstvu najgori mogući kriterij.

Srijeda

Urlam od smijeha čitajući Alaina Minca i njegovu "Sretnu mondijalizaciju" u Le Mondeu. Taj katastrofalni ekonomist trebao bi započeti karijeru *comique troupiera**. Podsjeća me na Panglossa, onog čoravca iz Candidea, koji neprestano ponavlja "sve je da bolje ne može biti u najboljem od mogućih svjetova". Osobno, ja sam za mondijalizaciju. Posvuda na kugli zemaljskoj osjećam se kao kod kuće, vjerujem u hegelijanskoga kozmopolitskog čovjeka, jebe mi se živo za nacionalni suverenitet, od domoljublja kod mene ni d. To me ne sprečava da konstatiram kako mondijalizacija, zasad, nikog ne čini sretnim, čak ni bogate.

** comique troupier - pjevač koji nastupa u vojničkoj uniformi, a repertoar mu se sastoji od priča iz života kasarne, često s masnim aluzijama; žanr osobito popularan oko 1900. godine (nap. prev.)*

Četvrtak

Otkako tvrdim da je moje srce osvojeno, dobivam sve više i više erotskih prijedloga. Je li to možda povezano? Naravno! Same drolje! Pa da sam znao, nikad ne bih napisao da soliram, predstavio bih se

od početka kao oženjen muškarac, moje dame, tek da vas više uzбудim!

Petak

Puno "ne loših" knjiga ove jeseni. Postoje remek-djela i debela govna, ali "ne loše" knjige uvijek se zanemaruju. Upravo je to najgore za kritičara: knjiga ni nikakva, ni genijalna, samo "ne loša", ne super dobro napisana, ne osobito uzbuđljiva... Obično je to knjižuljak koji se nosi pod miškom, o kojem bi se jednoga dana voljelo govoriti, ali uvijek ima neka bolja, hitnija knjiga, ili neka promašena koju treba žestoko napasti, pa se tako "ne loša" knjiga odgađa za sutra, pa za prekosutra, i na kraju se o "ne lošoj" knjizi nikad ne govori.

Subota

Ručak s prijateljicom Nepoznatom Fificom.

- Dobro sam pazarila sinoć.

Ta ima izraze. "Dobro sam pazarila sinoć" ne znači da je naplatila neki seksualni odnos: Nepoznata Fifica uvijek je besplatna. Ne, "dobro sam pazarila sinoć" znači samo da ju je dečko sinoć divljački bušio. Govorite li fifički (novi moderni jezik)? Na fifičkom ima različitih inačica da se opiše uspjela ljubavna noć:

- Sodomizirana, to je samo ime.
- Opako sam se razgibala sinoć.
- Kod moje smokvice danas slobodan ulaz.
- Pristojno sam dobila sinoć.
- Dao mi je sinoć moga boga.

Nedjelja

Što znači voljeti? Nedostaješ mi čak i kad si tu.

Ne zaboravi zahvaliti majci s moje strane što te rodila.

* * *

JESEN

LJUBAV ZA ČITAV ŽIVOT

Tom Ford: - Jeste li vi sretni?

Karl Lagerfeld: - Darling, nisam toliko ambiciozan.

Razgovor u 'Numerou', prosinac 2004.

Utorak

Crvenjenje je kao spolna nemoć: dovoljno je o njemu govoriti da ga aktiviraš.

Subota

Što si više ciničan, to te više privlači nevinost. Voliš one koje vjeruju u ono u što se više ne vjeruje.

Otuda draž lolita: ne želiš samo usisati njihovu mladost ko Drakula, nego i usisati njihovu prostodušnost, crpiti njihove iluzije, iznova otkrivati optimizam. Naivnost je opijum blaziranih stvorenja.

Nedjelja

U posljednjem trenutku, prije nego što sve eksplodira, netko će se zaljubiti, i svijet će biti spašen.

Ponedjeljak

Ovaj tjedan navršio sam 36 godina. Prošlo je, dakle, osamnaest godina otkad sam osamnaest. Ovaj je dnevnik i zbogom bezbrižnosti; priča o tipu koji radi gluposti, a ne može se izvlačiti na mladost.

Zaljublivanje u Frangoise, na primjer: sad sam siguran da istodobno spava sa mnom i s Ludoom (kad god govorim o njemu, ona mijenja temu: mislim da se ona ne može odlučiti između nas dvojice). Voljeti tu šizu idiotarija je, ali bi ne voljeti je bilo nemoguće. Imam potrebu da malo patim; to me pomlađuje. Kad prođe tri banke, zaljubljen je muškarac groteskan, ali voljeti je još uvijek manje mukotrpno nego ići svaku večer gimnasticirati u Ritz Health Club. A osim toga, simetrije radi, uvijek se mogu iznova malo viđati s nekom ljubavničicom, diskretno, da joj vratim milo za drago...

Utorak

Rene Girard misli da je laž romantična, a istina romaneskna. A ja mislim da je obratno: laž je romaneskna (roman je umijeće

negovorenja istine, odbijanja tiranije iskrenosti, iznuđivanja iskrenosti, diktature autentičnosti), a istina romantična (nema ništa poetičnije i lirskije od lucidnosti, ima neke neobuzdane hrabrosti u tom jednostavnom činu kad kažeš ono što zbilja misliš).

Četvrtak

Ludo se osjeća krivim što svoju djecu viđa tek svaki drugi vikend. Pokušavam ga ohrabriti.

- Očevi su stvoreni da budu odsutni. Uloga je oca da nestane prije nego što bude smijenjen.

Nisam siguran da sam ga umirio...Štose tiče Frangoise, tu temu i dalje izbjegavamo načeti. Mene je previše strah da ću ih izgubiti oboje u isti mah.

Petak

Brišem u Amsterdam na space cakes s Frangoise. U muzeju Van Gogh, izložba "Van Gogh i Gauguin" dočarava njihovo turbulentno prijateljstvo. Priču znamo: pošto su surađivali u žutoj kući u Arlesu, imali su žestoku prepirku u kojoj je Van Gogh, nakon što je Gauguinu prijetio britvom, sebi amputirao komad uha. A jedan je engleski kritičar upravo ispreo novu teoriju: navodno je u tom kefanju uho Van Goghu odsjekao Gaugin! Ko Mike Tyson Evanderu Hollyfieldu! To je udarac cijeloj našoj koncepciji prokletog umjetnika. Treba revidirati doloristički katekizam po kojem se čovjek da bi bio genijalan mora uništiti.Štoje suprotno onom što se događa: kad si genijalan, uništavaju te drugi (što je Antoine Artaud vidio već 1947.: "Van Gogh ubijeni samoubojica").

Subota

Amsterdam je prava prijestolnica lili-svijeta (liberalno-liberterskog); ovdje su, naime, kurve u izlogu, a droga u slobodnoj prodaji. Negdašnje ime New Yorka bilo je New Amsterdam. Avioni prelijeću grad na niskoj altitudi i hvatam se kako slijedim njihovu putanju nepovjerljivim okom.

Seks pod skunkom utrostručuje grčeve: cijelu noć bez spavanja u sobi hotela Ambassade, u znoju, nižemo jedan za drugim najbolje orgazme naših života. Ljubav vlažna kosa, žudnja i re-žudnja i re-re-žudnja, para na prozorima. Susjedi su čak lupali po zidu: atmosfere! Kako bi nas rado zalili kantom vode samo da taj naš krevet prestane

škripati. Znam da nikad više neću toliko uživati; nadam se da Frangoise misli isto.

Nedjelja

Sinoć, druga zaredom probdjevena noć u Yab Yumu (Singel 295), najluksuznijem europskimbordelu. Sviđa mi se gledati svoju ženu kako preda mnom daje prednost drugim ženama.

Gledam ih kako se proždrljivo ljube, kako se sapunaju u kadi, jedna drugoj mažu grudi, prebiru prstima po procjepu, i ejakuliram im po leđima. Ispuštaju hrapave krike, a onda sve iznova nekoliko puta zaredom. Iscrpljujuće je to, hedonizam. Moram se sjetiti upozoriti Houellebecqa da više ne mora ići u Pattavu; Amsterdamke su vrlo revne. Njihov kredo plagira Nike: "Tust do me".

Utorak

Frangoise: -Štomi se najviše sviđa kod tebe? To što si ti dječaćić.

Ja: - E jesam ja baksuz! S 36 godina moram naletjeti na pedofilku!

Srijeda

Konstatiram promjenu u noćnim običajima: prije ti je trebao izgovor da se drogiraš, sad ti treba alibi ako se ne drogiraš. Amsterdamski taksist vozeći je snifao koku. Ponudio mi je gram za 60 \$. Na crvenom smo pošmrkali prah, potom je on navio radio do daske, a meni je bilo jasno da će mi ovaj boravak i opet narušiti zdravlje.

Četvrtak

Ispravak: prije mjesec dana ustvrdio sam kako se posljednja mirna luka na kugli zemaljskoj zove Švicarska. No u Zougu se upravo dogodila klaonica: u nekoliko minuta 15 mrtvih (od kojih 3 ministra). Ako čak ni Švicarska više nije sigurna, situacija je vrlo jednostavna: nitko više nije zaštićen, nigdje.

Sad je svaki avion, svaki kamionet, svaki skuter, svaka kanta za smeće, svaki ljudski stvor koji nosi jaknu postao potencijalna bomba. Nije se moguće prošetati ulicama nekoga grada, a da ne živiš u kontinuiranoj paranoji. Bilo što i bilo tko može vam svakog časa eksplodirati u njušku. Za divno čudo, ta permanentna prijetnja nema u sebi ništa deprimirajuće: naprotiv, daje neko opipljivo opravdanje mom moralnom nihilizmu. Stanje duha kakvo bismo danas trebali imati: apokaliptični hedonizam. Pred izvjesnošću da će nam se nebo sručiti na glavu, najzdravija je reakcija smjesta iskoristiti život. Ima pravo Salman Rushdie: živjeti u raskoši najbolji nam je način da se

odupremo fašo-integristima. Nakon Jedanaestog ništa više ne bismo smjeli odgađati za sutra - budući da pojma nemamo hoće li ga biti.

Petak

Nagli porast kamikaza ima jedno bjelodano objašnjenje: megalomanija samoubojica. Ja osobno nikad nisam kužio depresivce koji se ubijaju potpuno sami. Ako se već ideš ukokati, pa daj onda bar odvući sa sobom koliko god možeš ljudi: to je u narcističkoj logici suicidalnosti.

Subota

Zašto ja toliko želim biti voljen? Zato što Bog ne postoji. Da vjerujem u Njega, možda bi mi njegova ljubav bila dovoljna. Neki ateisti odsutnost Boga kompenziraju postajući Don Juani. No može li se Božja ljubav nadomjestiti ljubavlju žena?

Nedjelja

Budi ti, OK, ali koji? Koliko mene ima? I koji sam ja?

Ja ne znam tko sam, ali znam što ne želim biti: jedna jedina osoba.

Jedna jedina osoba, to je nitko*.

Ponedjeljak

Ne znam tko sam, ali znam što želim biti: pisac koji ne zna tko je.

Utorak

A što ako je psihoza od atentata imala jednu neočekivanu posljedicu: kraj gradova? Uzgajivač koza, na kraju krajeva, bio on Afganistanac ili Ardešanin, ipak se čini puno manje ranjivom metom od dinamičnog vuppiea u La Defense**. Znali smo da je s novim tehnologijama (bežični kompjuter, mobitel, prijenosni e-mail) postalo totalno beskorisno zatvoriti se u neki smrdljivi ured: danas je to, povrh svega, i riskantno. Velike su aglomeracije mravinjaci koje je naročito lako smrviti, nagomilana tijela kojima bi bolje bilo da se rasprše po prirodi. Možda će se na kraju i ostvariti, Allaisova utopija: zahvaljujući teleposlu, gradovi će se uskoro smjestiti na selu.

* Igra riječi: *Une seule personne, c'est personne* (nap. prev.)

** *La Defense* - poslovna četvrt u zapadnom dijelu Pariza (nap. prev.)

Srijeda

Ono ugodno na turnejama po inozemstvu, to je infantilizacija. Brinu se o meni ko o kakvu djetetu nježne dobi. Sve je organizirano tako da opet budem petogodišnjak; moje ponašanje, dakako, trpi posljedice (hirovi, neslane šale, pro-staćenje, nezahvalnost, zakašnjavanje, nasanjavanje itd.) Krstarim po svijetu od fešte do

fešte. Diskotekizacija zemlje je totalna. Plesni hitovi zasjenjuju nacije. Niveliranje po baru. Moja opalescentna samoća slika je i prilika svjetskog čovjeka, individuuma utopljenog u votki i BPM-ovima. Kad sam daleko od kuće, ne žalim ni za čim osim za tobom. Nemam više druge domovine osim tebe. Frangoise me nije htjela pratiti u Njemačku: moje su sumnje time potvrđene. Bit ću joj nevjeran iz obaveze, kivnje, osvete.

Četvrtak

Kad smo već kod velike ugrožene prijestolnice, evo mene u Berlinu. Ovdje su ljudi navikli da ih se razara: apokalipsa je rutina. Imajući to u vidu, mogu biti prilično zadovoljan što sam sletio na pistu koja je za tu svrhu predviđena, to jest horizontalnu. Potom lutam među nepreglednim gradilištima, kao junak iz zadnjeg Robbe-Grilleta - samo što nažalost nemam posla sa sitnom adolescencijom (iako... flyer s reklamom za SM Fetish Erotic u Clubu Leger mi je strašno u stilu Novog Romana).

Petak

Prvi roman Scotta Fitzgeralda (koji je u kolovozu, pa u listopadu 1918. odbio Scribner's, te je potom dvije godine kasnije objavljen pod naslovom Drugo lice raja) zvao se The Romantic Egotist. Naravno, govorio je o meni. Ali ja sam uz to i opsjednuti sentimentalac, zaljubljeni gad. Prostak zanesen apsolutom, nježni neotesanac, maeho usamljena srca, bonvivan katolik. Hvala, Francis, za naslov ove knjige.

Subota

Sinoć sam bio deejay u berlinskom Pogo Clubu: odabir mi nije bio baš nešto jednodušno primljen, jer sam išao epromišljeno riskirati miksajući Beatlese s Donn timer, AC/DC s Jennifer Lopez, Nirvanu s Ekonom Johnom i Jasmesa Browna s grupom Bauhaus (ovaj posljednji izbor ovdje se ipak nametao, iz umjetničkih i povijesnih razloga). The clubbersi su netolerantni, mrze mješavine. Ako vole diseo, odbijaju rock; ako plešu na house, izviždat će rap. Ta takozvana "open-minded" rulja odaje zapravo veliki glazbeni rasizam. Mrtav pijan i popljuvan od gomile, nisam se krzmao počiniti jedan nesmiljeni teroristički atentat pustivši posljednjeg Michaela Jacksona: You rock my zworld. Poslije, u Bob Baru, poljski su top-modeli znali kako će me utješiti, ostajući grupirani. Uvaljivale su

jedna drugoj jezik dok sam im ja kockom leda prelazio preko grudi. Spavali smo po troje. Vrlo ugodan način da testiram svoju ljubav prema Frangoise. Ali znam ja dobro da više nisam slobodan, i nije mi žao.

Nedjelja

Pristajem uz izliku Paula Valeryja: "Objavljujem da bih prestao ispravljati."

Ponedjeljak

Par više ne vidim kao zatvor, nego kao matičnu luku. Utorak

Postaju li žene tužne u dodiru sa mnom? Frangoise je toliko tjeskobnija od mene! Moja je melankolija estetska, dok je njezina fizička. Ukratko: ja sam puno bolje od nje. Volio bih biti nekakav mračni depresivac, ali u usporedbi s njom, ja sam zbilja mala beba. Voljeti neurotičarku kazna je zavodnika.

Srijeda

Učimo na vlastitim greškama; zato nas uspjeh čini idiotima.

Četvrtak

Prva prava bračna scena s Frangoise. Takva da se na kraju rastajemo. Ona izgovara sve

nepopravljive rečenice: više me ne voli, varao sam je, "gotovo je među nama, ostavljam te". Sve to samo zato što sam pocrvenio pričajući o Berlinu. Zalupio sam vratima sugerirajući joj da se vrati Ludou. Ona je viknula da nije čekala moje dopuštenje. Spavam u hotelu K, ali ne spavam.

Petak

Bolje imati srce koje ti je slomila neka bezumnica, nego čamiti sam doma i vrijeđati televiziju.

Najgore je, međutim, što se može i jedno i drugo.

Subota

Frangoise je stvorena za mene. Je li to samo fraza? "Ona je stvorena za mene", što to znači? Treba analizirati. Ja mislim da je ona točno u sredini između seksa i tjeskobe. Definitivno je ultraseksi, to je jako važno (žena nas mora uzbuđivati, svima se mora dizati kad je gledaju, njezina usta i guzica moraju nas navoditi na užitek itd.), ali je i turobna, uznemirena, pati od nesаницe i tu se ja poljuljam (meni nje ni u jednom trenu nije dosta, a ona čak i nakon što je kriknula ostaje tajnovita, komplicirana, mučena nekim unutrašnjim

nemirima. Trebala mi je žena koja mi ga diže i koja izmiče. Jedna zadrta, depresivna fifica, neka Kylie de Beauvoir.

(Pišem ovo s velikim zakašnjenjem jer, naravno, jučer smo zakopali ratnu sjekiru, u deliriju izjava, suza, milovanja, obećanja...)

Nedjelja

Frangoise: jedna O koja je čitala Dominique Aury. Ne Mama i Kurva, nego Jntelo i Kurva. Htio sam imati orgazme i poslije svejedno patiti. Ne znam za druge, ali za mene je ljubav ovo: kad seks postane toliko fascinantno da ga više ne možeš podnijeti s nekim drugim. Kad se opsesija premješta iz guzice prema mozgu.

Ponedjeljak

Na pitanje "Zašto pišete?", Beckett odgovara: "Drugome nisam dorastao" (lažno skroman odgovor).

Garcia Marques kaže: "Jer me moji prijatelji vole" (meni draži). Ja: "Jer mi je već bilo dosta što ne pišem."

Utorak

Mi mislimo da znamo što hoćemo. Pa ipak, naše nam želje više ne pripadaju. Reklama nam izaziva želju za stvarima koje u stvari ne želimo. I na kraju počnemo živjeti neki život koji nije naš.

Srijeda

Novi problem u pariškim noćima: s opasnošću od an-traksa poraslo je nepovjerenje prema bijelom prahu. Prije se ušmrkavalo s potpunim pouzdanjem, bilo je dovoljno zaroniti nad složeni snif, žmirečki. Danas se škvadra malo informira o provenijenciji. Terorizam je, izgleda, nanio štete sve do zahoda trendovskih klubova.

Četvrtak

Upravo se otvorio Market: prvi restoran kojem je čak i ime ultraliberalno (uostalom, iznajmljuje ga Christie's, li-citacijska kuća). Teško je zamisliti Josea Bovea kako večera u objektu koji nosi takvo ime... čak je i kuhinja worlwide: Jean-Georges, jetsetovski gastromag kojeg u New Yorku i Londonu nose kao malo vode na dlanu, nudi nekakvu fuziju Azija-Perigord. S Thierryjem Ardissonom i Philippeom Fabienom degustirao sam prokleto mondijalizirane tapas, u decentnom dekoru s rasvjetom koju je prigušio Christian Lia-igre. Potom smo otpuzali do Mathis Bara gdje su nas čekali Pierre Palmade, Jean-Marie Bigard, Annie Girardot, Claude

Brasseur, Raphael Metrahi i Frederic Tadde'f. Sve to da bismo na kraju završili nagruvani u Philippeovom novom Mini Austinu, ko Braća Mara u onoj parobrodskoj kabini. Sranje, čemu nam služi što smo zvijezde ako večer moramo završiti ko čopor nacvrckanih studenata?

Vidjevši me kako odlazim k Frangoise, Palmade tužna lica promrmlja:

- Ja sam, između slobode i sreće, izabrao biti slobodan.

Petak

Bossuet tvrdi da je želja gibanje njihala od čeznuća do gađenja i od gađenja do čeznuća. Teško je vjerovati tom župniku što se odricao žena. Kao romantični egoist, ja ću gađenje zamijeniti strahom (strahom od dosade, strahom da ću te izgubiti, strahom da će me boljeti, strahom da ću završiti sam i napušten, strahom da ću biti zarobljenik). Istinska ljubav titra od čeznuća prema strahu i od straha prema čeznuću.

Subota

Idealan je ljubavnik blago opsjednut tip: njemu se diže srce.

Ponedjeljak

Sto si naroljaniji, to se više smatraš neodoljivim, a to manje to jesi. Misliš da si androgini surfer, tipa Keanu Reaves

u Point Breaku, a one vide podbuhlu crvenu bulju tipa Paul Preboist u Mom župniku kod nudista.

Utorak

Frangoise misli da izgledam deset godina mlađi nego što jesam. Negdje, zacijelo, neki portret stari umjesto mene. Ova knjiga?

Srijeda

Rečenicu Tjedna izgovorio je suzdržano, droopijevskim tonom, Pierre Louis Rozvnes sinoć u Closerie des Lilas: - Toliko se dosađujem da mislim da ću se baciti na golf.

Četvrtak

Putujem u Krakov bez Frangoise. Novi test vjernosti, uz njezin pristanak. Skužila je da sam ja bijedan glumac, definitivno nesposoban da joj lažem. U Krakowu ima 100 crkvi i 600 barova. Molit ću samo u nazočnosti svoje votke.

Petak

Nakon nekoliko desetaka "shotova" Zuborowske jače mi nedostaje. Barokna slavenska ljepota Kazimirovih popločenih uličica (židovska četvrt) u predvečerje. Srednjovjekovni podrumi osvjetljeni svijećama: Alchemia, Singer. Poljaci vole piti u tami. Teturati u takvom dekoru pravi je europski luksuz. Spavam u Sofitelu koji sličići sjedištu Francuske komunističke partije na Trgu Colonel-Fabien. U svim istočnim zemljama kapitalizam se morao useliti u stare koko-lokale.

Ecstasy umjesto Stasi! Moj je apartman narančastosmeđ (nehotice Prada dizajn) s pogledom na Vislu (otmjenije je nego Arno). Pornokanal s posebnom naplatom pravi mi društvo dok tebe nema.

Tonem u san zamišljajući te s tri njemačka hahara na leđima.

Subota

Krakov by night, to je skok u prostor-vrijeme. U Drukar-niji (apartman preuređen u diskoteku) plavuše se drmusaju na stare stvari: Belfast od Boney M-a, Rock Lobster od B52's. I ja sam to slušao kad sam bio u njihovoj dobi: 15 godina (inače, ne kužim kako tako voluminozne grudi stoje).

Koja šteta: prevjeran sam da bih doznao kako si depiliraju mačkicu. Otkrivam da vjernost, kad si zaljubljen, prestaje biti žrtva. Zaljubljen se čovjek prepoznaje po tome što je vjeran, a da to nije namjerno i da se time ne razmeće. Ljubav je ta caka koja vjernost čini prirodnom.

Nedjelja

Sretan sam što se vraćam jer mi je Françoise nedostajala, ali i zato što mi sad ide na živce što me na ulici nitko ne prepoznaje!

Ponedjeljak

Ovjenčavši V. S. Naipaula nakon Gaoa Xingjiana, Šveđani za Nobela biraju još jednog egzilanta, apatrida, isko-rjenjenika. Znak vremena? Najveći su romanopisci oni koji se usude maknuti od kuće: Trinidađanin u London, Kinez u Bagnolet. Ali ni Naipaul, ni Xingjian ne mijenjaju jezik: Nabokov, Kundera, Joseph Conrad otišli su puno dalje. Odrekavši se svog materinskog idioma, uselili su u jednu novu domovinu: Književnost.

Utorak

Govoriti loše o sebi znak je veće umišljenosti nego govoriti o sebi dobro. Nadaš se da ćeš biti demantiran ili, ako ništa drugo, razoružati kritičare. Meni su draži hvastavci s lica nego s naličja.

Srijeda

Aerodrom Roissy, odlazak u Tursku; ovaj put Frangoise se udostojila poći sa mnom (voli jedino sunčane zemlje). Jedna od dobrih strana atentata na World Trade Center: kraj overbookinga. Prije Jedanaestog svaki je putnik imao šanse 1:2 da ne bude primljen u avion u kojem je rezervirao sjedalo i platio kartu.

Sada, mjesta ko u priči. Nisi siguran da ćeš stići živ, ali barem imaš svoju fotelju. Ako su islamisti htjeli uništiti glupost divljeg kapitalizma, u ovom su konkretnom pogledu pobjednici, a i putnici.

Četvrtak

Istanbul je San Francisco u sirotinjskoj varijanti; sad uzbrdo, sad nizbrdo, a uokolo voda. Na terasi Pera Palasa dobivam želju da zaplješćem. Taj krajolik zaslužuje jedan standing ovation, ma što, jednu ola! Sunce je crveni disk što stidljivo tone u more, kao da mu je voda prehladna da bi u nju uronio.

Petak

Bando rasista: mislite da su Turci mali debeli brkonje, ko u Midnight Expressu? To znači zaboravljati na sjaj Bizanta, koji je postao Konstantinopolis, pa potom Istanbul. Budući da je New York down, treba ići u muslimanske zemlje da se pošteno zabaviš (u Dubai kao Osama, ili u Tursku kao Oscar). Turci su nalik Talijanima, visoki su, bolje odjeveni od vas. Žene su im sublimne (Monice Belluci bez Vincenta Cassela!). Sedamdeset posto stanovništva ima manje od 35 godina.

Istanbulski in-disko upravo se otvorio, u četvrti Nišan tasi: zove se Buz. Takva koncentracija atomskih bombi nije se vidjela od izgradnje platforme Albion. (Govorim pod nadzorom Frangoise, što je ipak vrlo teško.)

Subota

Sto se tiče minareta, uperili su se u nebo ko dezaktivirane rakete zemlja-zrak. Dokaz da ova zemlja nije opasna? Moji se romani tu vrlo dobro prodaju. Priče o night-clubovima, drogi, nabijanju rogova i dekadenciji! 50 reizdanja!

Nedjelja

Mjesec je pun nad praznim morem. Želim zahvaliti svojoj tjeskobi. Bez nje ništa ne bih napravio; sve joj dugujem. Ja se danas želim boriti za frivolnost, umrijeti zbog jednog aforizma, živjeti za najobičniji

šarm. Ne smatrati se korisnim, nego jednostavno jedinstvenim. I budući da me se naziva sibiritom, bolje mi je da tu etiketu prigrlim. Odlučio sam da odsad više nitko moj život neće sprečavati da bude ugodan.

Ponedjeljak

čemu pisati o sebi? Autobiografija je toliko opasna, a narcizam toliko bolan za bližnje, toliko opscen i megalomaničan... Postoji jedan razlog epidemiji "bestidnih ispovijedi" (kako je govorio Tanizaki), ima jedno objašnjenje koje kritika nikad ne iznosi: taj fenomen dolazi od televizije. Budući da su pisci "medijalizirani", ne može ih se čitati kao nekad. čak i ne htijući, čitatelj obavezno traži autora iza njegovih likova, još više nego svojedobno Saint-Beuve. Uzalud se mi silno naprežemo ne bismo li vjerovali da čitamo fikciju, svako čitanje danas je postalo vježbanje voajerizma. Iz romana želimo iscijediti pisca "viđenog na TV-u", ili čiju smo sliku opazili u novinama. Svi se pisci možda ne kriju kao Salinger, ali su redovito prisiljeni izlagati se u svojim djelima, ili im (protiv svoje volje) praviti sjenu. Eto zašto ja dok čitam, čak i kad pokušavam postupati drukčije, biti otvoren prema mašti, protiv svoje volje sve teže i teže podnosim knjige u kojima junak nije autor. I a fortiori dok pišem.

Kako nemam hrabrosti da nestanem, moram se eksponirati, dok ne eksplodiram.

Utorak

Telefonira mi Michel Houellebecq. Kad ga pitam je li dobro, odgovara mi (nakon jedne ili dvije minute muka):

- Globalno, ne.

Srijeda

VSD večer u VIP-u (ili je bilo obratno?) I opet sam ja najbolji deejay na svijetu, ali publika se žali:

- Dam ti 10.000 eura ako prestaneš puštati Michaela Jacksona! Miksam Michaela s Jacksonom: Don't stop tilyou get enough, Black or white, Billy Jean, The way you make me feel, Bad, IVanna be startin'something, Beat it (naglašavam da je riječi svih tih klasika sastavio glavom Michael Jackson). Plesači se batrgaju, no na kraju podliježu pred kmečanjem Frankensteina R&B. Virtualne manekenke ekshibiraju svoju plastiku na plazma-ekranima. Vidim frajere koji u

potaji drkaju, s rukom u 501. Kad me tancplac izviždao, Aziz du Loft hrabro je stao u moju obranu:

-Ja ti pušim!

Istina je da sam ja kompetentniji od Jean-Edouarda. Dopuštam sebi da podsjetim Jean-Rocha da se VIP nekad zvao "78" i da se u to doba Oscar Dufresne zvao Alain Pacadis. Poznajete puno deejaveva koji nakon Ceronne puštaju AC/ DC? Joey Starr čak mi nije razbio zube! (valja reći da sam imao predsjednika Dieudonnea kao bodyguard.)

Četvrtak

Život je duga filmska sekvenca koja ide od rođenja do smrti. S vremena na vrijeme čovjek bi volio izrezati neke scene i napraviti montažu.

Petak

Frangoise je toliko dobro građena da bi čovjek rekao da je retuširana u paint boxu. Ja sad imam jedan cilj u životu: učiniti tu ženu sretnom. Ima tu dosta posla. Ali ide: prekinula je s Lexomilom i reducirala potrošnju tableta za spavanje na 1/2 Stilnoxa na noć. Ponekad je čak zateknem kako se smiješi bez razloga, gledajući u strop. Živim za te trenutke u kojima si mogu reći: dobar posao, Oscar.

Subota

Predlažu mi da vodim jednu radio-TV-emisiju. Ali čemu? Poznat sam i bez toga.

Nedjelja

Moj je život pantomima kojoj je pisanje jedini izlaz. Ponedjeljak

Jupi, rat je završen, poslovi opet kreću. U Parizu by night razvija se nova upotreba Viagre: plava kapsula cirkulira po feštama kako bi umornim noćobdijama vratila srčanost na djelu. Imam čak jednog kompića (čije ću ime prešutjeti da mu ne pravim predobru reputaciju) koji ih je uzeo kad je išao u Chandelles i koji je, nakon što je pod sobom iscrpio pola ženske klijentele slavnog svingerskog kluba, večer završio kod kurvi jer mu još nije bilo dosta! To me podsjeća na bicikliste koji u noći između dvije etape Tour de Francea nastave pedalirati.

Četvrtak

Prije nego što sam postao (malo) poznat, bio sam prilično ružan. Poznatost me poljepšala.

Petak

A ja mislio da želim biti jedinstven! Ne želim biti jedinstven; to su svi živi. Želim biti superioran.

Moram to prihvatiti iako je patetično. Sam sam sebi na teret, nadima me moje naduto Ja, ali ja sam uobraženko. Treba priznati: svaki je pisac smiješan od umišljenosti, čak i kad ne govori o sebi.

Subota

Papir, olovka i eto Književnosti. Nikad se neću prestati diviti činjenici da se s tako malo sredstava mogu napraviti tako velike stvari. Posve suprotno od televizije.

Nedjelja

OK, zajedljiv sam, ali u dubini moje duše plače jedna kurva.

Ponedjeljak

Pregledavam imena ljudi u mobitelu kao jela na meniju nekog restorana na autoputu, s istom mučninom, istom anoreksijom.

Utorak

Ludou se strašno sviđao Tanguy Etiennea Chatlieza. Premda neujednačen, filmu valja upisati u zaslugu što gazi jedan od posljednjih tabua: konačno roditelji koji se usuđuju govoriti ružno o svojoj djeci! Tanguy je suprotnost Kuruzi, antipod Zmije u šaci. Velika stvar! Prestanimo kritizirati naše pretke, vrijeme je da se okomimo na naše potomstvo. Zamislite si jedan psihoanalitičarski kauč na koji liježe neki otac obitelji da bi klevetao svoju djecu. Freud potučen od Chatilieza.

Srijeda

Telefonira mi Michel Houellebecq. Kad ga pitam je 1' dobro, odvraća mi (i opet nakon dvije duge nijeme minute): - Za divno čudo, da. (Da se nije stavio na Prozac?)

Četvrtak

Milano je jedini talijanski grad koji nije muzej. Paše mi blagi zrak. Hodam među mobitelima.

Talijani imaju drugog posla od mene. Trg Katedrale jedna je od rijetkih riznica koja je izbjegla američka bombardiranja u Drugom svjetskom ratu. Bazaš između Scale i Verdijeva kipa da bi na kraju izbio pred nevjerojatan neogotički šok: osvijetljena noću, katedrala je

divovski jež čije bodlje škakljaju nebeski svod. Jedina katedrala koja nalikuje na ježinca, ili na virus side. To sveto mjesto podsjeća me na plavu mošeju u Istam-bulu. Ma koja bila vaša religija, vjera vam daje želju da šiljke uspravite prema nebu. Kao televizijske antene? To samo potvrđuje ono što svi znamo: televizija je zamijenila Crkvu, a mjesto Madonnine zauzela Madonna.

Petak

Diskotekizacija svijeta, n-ti put. U Plasticu, milanskom trendv diskaču, klijentela se ne pojavljuje prije tri ujutro, a ja sam prestar da bih je čekao. Nižem votka-tonice grickajući čips da mi izazove žeđ. Nekoliko seljačina popute mene pleše u tami čekajući da se stvori atmosfera. Traže buku, gužvu, mrak, dok je ono što im treba tišina, osama, svjetlost. Sve je okruglo na tom mjestu: bar, vinili kojima deejav maše iznad glave, naslonjači iz sedamdesetih, svjetiljke i ja.

Subota

Kao svake godine, Dan bez kupovanja ne poštuje nitko. A sve što treba jest jednom godišnje kod naših vlada simbolički osvijestiti moć nas potrošača. Osim toga, ako vas žena zamoli da pođete s njom u shopping, "Buy Nothing Day" pruža vam idealan izgovor da jedne subote poslijepodne ništa ne potrošite.

- Ne, draga, nisam ja škrtica, ja samo sudjelujem u pobuni protiv potrošačkog društva!

Nedjelja

Nakon Silvija Berlusconija i Michaela Bloomberga, zašto ne Arnold Schwarzeneger guverner Kalifornije? Zahvaljujući reklami, bogati danas mogu kupiti moć. Sva sreća da je Bernard Tapie upropašten!

Utorak

S Guillaumeom Dustanom jedem enormni goveđi krmenadl. Čudim se:

- Ti nisi vegetarijanac? On me pogleda ravno u oči:

- Ne. Ja sam peder, ali vegetarijanac nisam.

Srijeda

Postoji i diskotekizacija vanjštine. U Fashion Clubu u Rigi djevojke obavezno moraju imati šiške, a dečki pektoral-ne mišiče. To je klub u kojem nitko nema pravo biti ružan. Postoje dvije vrste klubova koji te tjeraju u bed: oni gdje su svi živi ružnjikavi i oni gdje su svi živi lijepi. Ja sam dobro upoznao turobnost diskača u kojima same tune

plivaju. Ali to nije ništa u usporedbi s nesrećom diskača u kojima su oko vas sami manekeni. Sve djevojke imaju isto savršeno lice, istu satensku kožu, jogunaste gležnjeve, nestašan pupak, bi li mi mogao netko skratiti muke, molim vas?

Četvrtak

U Moskvi ima 99% gladnih i 1% milijardera. Cijeli svoj vikend proveo sam sa spomenutih 1%. Čudno, ha? Moskva se u devedesetima totalno preobrazila. U Rusiji će godine '00 biti ekvivalent dvadesetima u Francuskoj i osamdesetima u New Yorku. Sinonimi naših "nouveaux riches", "Novi Rusi", prepoznatljivi po svojim mobitelima i Mercedesima 600 metaliziranih stakala, nikad ne spavaju. Život im je jedna beskonačna fešta koja ide od noćnih klubova do barova sa striptizetama, od blindiranih limuzina do kokainiranih kazina. Moskva je jedan od najskupljih gradova na svijetu (barem što se tiče mog srca). Volim sedam gotičko-staljinističkih nebodera (kao Sedam svjetskih čuda), zlataste kupole katedrale Navještenja i Crveni trg pod snijegom: šarlota od jagoda posuta šećerom u prahu. Dakako, mljekarnica koja se zvala "Sirevi" zamijenjena je velikom robnom kućom "Danone": lenjinistički košmar zamijenio je klimatizirani. Moskovljani nisu zlopamtila: ostavili su si jedan Marxov kip pred Boljšojem i Lenjinov mauzolej na Crvenom trgu, gdje ovo pišem. Ne zaboravljam da bi mi, prije dvadeset godina, ovakav ulomak priskrbio bosonogu deportaciju u Sibir.

Petak

Ruski gigantizam: nepregledne šume breza i milijuni mrtvih o kojima nitko ne govori u Firstu, noćnom klubu s pogledom na osvjetljeni Kremlj. Hotel Metropol podsjeća me na onaj iz Shininga, s tim da Jacka Nicholsona i njegovu sjekiru zamjenjuju kurve sa svojim halterima.

Francoise: - Slažem se da poljubiš tu curu preda mnom, ali ne predugo!

Ja: - Neću je poljubiti, nego usrkati... Nisam ja kriv što ona ima 17 godina... Ne brini se, poslije ti je posudim...

U restoranu Petrovič, Emmanuel Carrere stavlja na stol bocu votke. Strašno mu zamjeram zbog tog poteza koji mi je sutradan priskrbio glavobolju. S Mauriceom G. Dantecom davimo se u lososovoj ikri

zarolanoj u blinis. Normalno da se autor Babylon Babies osjeća dobro u Sodomi i Gomori.

Antoine Gallimard uči me ruski: "zahod" znači "račun", a "sračka" znači "odmah".

- Zahod sračka! - viče, a zatim časti cijeli stol, na čemu sam mu zahvalan.

Olivier Rubinstein objašnjava mi kako se Moskvu može razgledavati slijedeći itinerer iz Bulgakovljeva Majstora i Margarite, pomalo kao što se Dublin razgledava po Jovceovu Uliksu. Kad više ne budu služili ničemu (na što neće trebati dugo čekati), romani će se još uvijek moći koristiti kao turistički vodiči: bolje išta, nego ništa. Neću ispričati što je bilo dalje da ne bih nekoga prokazao, ali kako imam samilosti prema vama, signaliziram svejedno postojanje kafića Puškin, Karma Bara, Safari Lodgea i Night Flighta (to je na Tverskajki, moskovskoj Champs-Élysées, nikad vidio toliko gracilnih plaćenica: "Francuzi kažu da nalikujem na Carole Bouquet, to jest ona na mene, ali tko je to, Carole Bouquet?")

Subota

Duž Moskove, blatne i rezignirane rijeke, stežem tvoju ruku u svojoj. Dok se ljubimo na minus dvanaest, riskiramo da ostanemo zalijepljeni jedno za drugo zauvijek. Nije da mi se ne sviđa ta ideja. Bljedilo osvjetljenih fasada u pijanoj noći - svaka sekunda u mom je pamćenju utisnuta za vijeke vjekova. "Volio bih živjeti i umrijeti u Parizu, kad ne bi bilo Moskve", napisao je Majakovski. Sa mnom je obratno. Moskovljani zarađuju u prosjeku 400 \$ mjesečno: kako si uspijevaju platiti jedan GSM? Jednostavno: svi se bave noćnim taksiranjem. Šećemo obalom Patrijarhova ribnjaka. Na početku Majstora i Margarite, ovdje Berlioz, debeli glavni urednik, susreće Vraga koji mu najavljuje kako će ga u budućnosti dekapitirati tramvaj. No nas na ovoj cičoj zimi nikakav demon neće pitati za zdravlje. Jasno mi je zašto Bulgakov radnju svog romana smješta u ljetno doba. Po povratku u hotel, seks postaje pitanje biološkog preživljavanja.

Nedjelja

Ruska je zima pobijedila Bonaparteu i Hitlera, ali ne i nas! Kako sam na povratku u avionu čitao dnevnik Hervea Guiberta, u jednom trenu prekidam to remek-djelo i kažem Dantecu:

- Treba umrijeti da bi se knjiga prodavala.
- Radim na tome - odvrati on mirno.

ZIMA

TKO PLAĆA RAČUN?

"Razumijevanje svijeta prva je etapa na putu njegove promjene."
Karl MARX

Ponedjeljak

"Eto što se događa kod romana: čitatelji više ne žele čitati potpuno izmišljenu priču. Oni tragaju za modelom, za originalom. Žele da ono što je napisano bude povezano s nekim stvarnim događajem."

V. S. Naipaul, u intervjuu za Le Monde. Obožavam kad neki nobelovac ponavlja ono što ja govorim.

Utorak

Kad puši travu, Ludo postaje mudrac. Kad god mu postavim neko esencijalno pitanje, lati se pripremanja jointa.

- Žena me vara s tobom.
- Idem ja zarolat još jedan.
- Bog ne postoji.
- Idem ja zarolat još jedan.
- Koji je smisao života?
- Idem ja zarolat još jedan.
- Francuska je nula u nogometu.
- Idem ja zarolat još jedan.

To je rečenica-koja-rješava-sve-probleme.

Četvrtak

Moj cilj: naći utopiju koja neće biti smiješna.

Petak

Paris Match (novine) govori pohvalno o "Match TV" (filijala). Smrtna me frka hvata kad vidim kako se televizija demokratizira. Svaki dan osvane neki novi kanal s 20 emisija i svaki zapošljava 10 kroničara, što iznosi 200 novootvo-renih radnih mjesta za mlade kretene briljantnije od mene. Koja šteta što sam na televiziju došao točno u doba kad je ona prestajala biti privatni klub. Ne preostaje mi drugo nego da se prebacim na megahertze, koji su prema katodnoj cijevi ono što je 1. divizija prema nogometu.

Subota

Dobro pitanje postavio je Pilot le Hot u La Coupole:

- Kruh je tijelo Kristovo, vino je krv Kristova, a što je boursin*?

Nedjelja

Sanjam o tome da postanem bumerang. Tip kojeg bacite i koji vam se vraća u njušku.

Ponedjeljak

Frangoise: - Ja sam tako dobra, poželim se poševiti. Nitko se tome ne protivi. Kaže još:

- S mojim izgledom i tvojom glasovitošću odbijati ćemo ljude.

Utorak

Ateriram u Barcelonu u vrijeme priprema za proslavu 150. godišnjice rođenja Antonija Gaudija.

Osjećam da će Barcelonce s tom komemoracijom gnjaviti jednako kao nas s Hugoom. Ali Gaudi je vredniji truda: taj katalonski poštar Cheval, taj predak H. R. Gigeri uspio je nagovoriti bogate Španjolce da financiraju njegove delirije. Grad vrvi zgradama u obliku zmajeva, koji kao da dišu.

Nije to ni lijepo ni ružno, samo neobično. Mora da je izvanredno stanovati u snu jednog luđaka.

Zašto se današnji arhitekti pokraj njega čine tako dosadni? Dosta mi je ravnih zidova, želim živjeti u kući u obliku medenjaka.

** Boursin - normandijski sir, priprema se s dodatkom češnjaka i aromatičnog bilja (nap. prev.)*

Srijeda

U Španjolskoj mi se uvijek teško naviknuti da kažem "hola" umjesto "hello". Napravim pošten kompromis i svojim zbunjenim sugovornicima kažem "hela" ili "hollo". Oni pak imaju i tu maniju da "v" izgovaraju kao "b". Što katkad stvara razne pjesničke zbrke: "s onim svojim naglaskom Iberi kažu "libre" kad hoće reći "livre"* - zgodan simbol. A "baš da i to vidim" postaje "baš da i to popijem", što je gostoljubivije.

Četvrtak

Barrio Chino bivša je zloglasna zona pretvorena u klopku za belgijske turiste. Dno visoke buržoazije danas se zove Born. Tu večeramo u Cocotte (passeig del Born), prije nego što ćemo popiti 36 gin-Kasa u Borneu, Gimletu, Subornu i Miramelindu. Ako ste od početka ove knjige bilježili sve moje adrese, bit ćete jednako in kao i

ja. Samo eto: vama je draže proslaviti Božić s vašom neuglednom ženom i vašom bubuljičavom djecom, a onda u nekom F2, iznajmljenom na tjedan dana, krenuti u La Plagne. Poštujem vaš izbor.

** Fr. livre - knjiga; libre - slobodan (nap. prev.)*

Petak

Samo samoća omogućuje da u sebi osjetiš pulsiranje nekoga grada. Barcelona je uvela policijski sat u 22 sata za starije od 22 godine. Ustiju punih Pata Negre (svinjska šunka s crnom nogom bolja je ovdje nego u Parizu, ja sam ipak snob), spuštam se niz Las Ramblas pod ovješanim stablima. Las Ramblas su jedna Croisette okomita na more. Umjesto da šećeš obalom Sredozemlja, hodaš ravno prema njemu, gledaš ga u lice, s osjećajem da ti od bara do bara prema onoj tamnoj vodi raste polet, ravno dolje sve do posljednjeg poto-nuća. U uličicama oko Plaze Reial, sve nešto uzbrdo-nizbrdo, grad mi počinje vibrirati pod nogama, zidovi se primiču jedan drugom, a pločnici mi iskreću gležnjeve. Brojim boce nanizane iza barmena u Shillingu (carrer de Ferran 23) kako bih izgledao prisebno. Pravim se hiperzaokupljen onim što se događa na zidu. "Ludnica; upravo je sletjela jedna muha! Nevjerojatno, odletjela je!" Nisam znao da će mi jednog dana biti tako silno uzbudljivo slušati neki Mobvjev remiks.

Subota

Iznad određene razine alkohola, sve je živo poželjno, uključujući i tabure. Barcelona će, dakle, biti grad u kojem sam se zaljubio u jedan tabure. Tko bi drugi toliko dugo podnosio moju težinu? Tko bi me drugi pustio da dva sata na njemu spavam, a da i ne zastenje?

Nedjelja

Toster Dilinger sriče New York: "A night, a fork, a bottle and a cork." Barcelona, to je šest bolničarki, jedna kurva u korzetu i jedan bilder u crvenom slipu (u Rowu u 2 ujutro). Jesam li ja star ili jednostavno lud za tobom? Sad se uvijek vraćam doma u krevet u vrijeme kad život tek počinje.

Ponedjeljak

Nikad neću biti veliki playboy, dok me god ljubav bude uzbuđivala.

Utorak

Kao sve opernaćene seljačine, i mi sjedamo u avion da bismo Novu godinu dočekali na Mauricijusu. Air Liberte, ma daj! Prince Maurice je Rezervat za Bogate (kratica RZB*) što se ugnijezdio na obali Indijskog oceana: tek na takvim mjestima čovjek uvidi do koje je mjere lova zatvor.

** Fr. RPR - aluzija na Rassemblement pour la Republique, francusku političku stranku koja se poziva na degolizam (nap. prev.)*

Tu možeš provjeriti Droopvjevo načelo: putuješ na drugi kraj svijeta, sjedneš u taksi, pa na avion, pa u jedan klimatizirani 4x4, sve ne bi li pobjegao od ljudi koje onda susrećeš na bazenu, bijele ko pločice Lexomila pod suncem s razglednice. Tek što sam se uvukao u svoje kupaće gaćice i svoju curu (mislim, ne tim redom), nađem se licem u lice s frendicom Babette Djian, zvijezdom među modnim urednicama (radi samo s ljudima čija imena završavaju na "o": Numero, Kenzo, Mondino...). njezina me prisutnost umiruje u pogledu moje hypiness: ako je ona tu, to znači da je ovo in-hotel, dakle ja također. Iskreno se nadam da si ona misli isto.

Četvrtak

Pada kiša. Ne kažem to da bih vam pružio zadovoljstvo, nego jer je istina. Kiša pada po pijesku.

Kiša pada po Benjaminu Castaldiju, koji je upravo stigao (klinci na bazenu pjevaju "Lofters up and down" ne bi li ga raspizdili, no on je profi, ostaje cool. Ja bih ih utopio.) Prince Maurice smješten je na istočnoj obali otoka. To bolje: sjever se zove Kobni rt i iskreno, pod kišom, to bi bilo malo too much. Jedina je prednost tog trulog vremena da nemaš što drugo raditi osim voditi ljubav.

Petak

Svaki put kad dođem na Mauricijus sjetim se svoje mauricijske dadilje Olge, prekrštene u Tiga.

Gdje li je ona danas, s onim svojim pjesmama, svojim zubatim smijehom, dobrim raspoloženjem, razdraganim ljubavnicima, začinjenom klopom? Je 1' se vratila u domovinu? Ne, ona se udala za nekog Francuza i živi u predgrađu Pariza. Odgaja tamo vlastitu djecu, nakon što je odgojila mene.

Subota

Bit će golemi izazov izdržati više od tjedan dana bez slušanja Everything in its right place Radioheada. Ako ikada u

tome uspijem, moći ću to zahvaliti izvrsnim južnoafričkim vinima kojih ukus malo podsjeća na madiran*. Od tih silnih putovanja postao sam eminentno jet-set (hoću reći jednako jet-set kao i pjevač Eminem). Sudjelujem u svemu onom što ne mogu smisliti. Kritiziram vlastiti život ne čineći ništa da ga promijenim. Mrzim ono što volim. Jasno formulirati neki problem ne pomaže ti da ga riješiš.

* *Madiran* - vrsta jakog crvenog vina, porijeklom iz doline rijeke Adfour na jugozapadu Francuske (nap. prev.)

Nedjelja

S vremena na vrijeme potkožene kupače dolazi posjetiti jedan mali morski pas. To je maskota hotela: direktor mu je čak nadjenulo ime Johnn. "Uvjeravam vas da je vegetarijanac koliko i vi", biser izrečen jednoj manekenki kojoj, bjelodano, nije bilo ni u peti da ide provjeriti.

Ponedjeljak

Oscar Dufresne is a dirty job, but somebody's got to do it.

Utorak

Pod mauricijskim potopom nisam se prestajao pitati što bi na mom mjestu učinili avanturisti Koh-Lante. Ja sam našao samo dvije opcije: ili njonjaš ili trošiš rupije". Pa sam onda radio i jedno i drugo. A i plesao sam segu (vidio sam u jednoj reklami da je "sega jača od tebe"). Na bazenu pak, čim bih ugledao nekoga sličnog Claudiji Schiffer, TO JE BILA Claudia Schiffer. Tako vam je to, na otoku Mauricijusu.

Čuj, ne čini ti se da slični malo na Danielu Lombroso, ona tamo?

Da, uostalom to je ona.

A si vidio dvojnicu Karin Viard, na ručku s djecom?

** *roupiller* = žargonski izraz za "spavati" - "Soit tu roupille, soit tu depense des roupies" (nap. prev.)

Pa naravno da joj je slična kad je to ona.

Gala život raspoznaje se po tome što ljudi koji su nalik na zvijezde te zvijezde i jesu: suprotno natječaju za dvojnike. Napokon opet sunce: spektakl zvuka i svjetla što ga je režirao neki Bog na acidu koji plagira Gauguina.

Srijeda

Ma što mi tu zapravo radimo? Ajmo mi natrag u Pariz. "Postoje samo dvije vrste pisaca: prasci bez talenta i prasci s talentom." Marcel Reich-Ranicki bio je njemački Bernard Pivot (koji se također nedavno povukao u mirovinu).

Četvrtak

"Obično nikom ne govorim vi

Al' s vama je drukčije

Drugima govorim ti

Al' vi bolje od ti je."

(Skica pjesme za Marca Lavoina.)

Petak

Ono što me smiruje: gledati krave koje me gledaju kako prolazim u nekom vlaku. (Krave koje gledaju vlakove kako prolaze ne znaju da je stvar uzajamna.) Francuska, to su zelene livade, okruglo drveće, bež krave i telegrafski stupovi sa svake strane željezničke pruge. Slažem se s Amerikancima: Francuska bi bila toliko bolje bez Francuza!

Subota

Autobiografska književnost nije neka razbibriga, osim ako nisi adept sadomazohizma. To je body-art: svaka rečenica jedan je dodatni piercing, svaki paragraf kao tetovaža na ramenu.

Nedjelja

U Parizu kiša, kao na Mauricijusu, samo uz 30 stupnjeva manje. Ne možeš ne požaliti za onim tropskim Božićem, za šumom kišnih kapi na krovu, kreketom krastače nad barom, pirjanim jastozima, facom Gerarda de Roquemaurela, vlasnika grupe Hachette, kad u ovoj knjizi otkrije da je bio prepoznat na plaži, i za ljubavlju, vječ'ta'ljub, koja sve uvijek nadjača, jer nam omogućuje da kad je god to moguće odjebemo društvo.

Ponedjeljak

Sreću sam našao točno u onom trenu kad sam odustao od traženja.

Utorak

Sinoć inauguracija Pink Platinuma, showgirls-kluba Cathy i Davida Guette. Nacrtali smo se točno u 21 sat, da ne propustimo nijednu голу ženu. U to doba, nažalost, klub još nije bio otvoren: neka ljudeskara s usisivačem u ruci sugerira nam da navratimo kasnije. S nekoliko kompića za ružionu povučem se u Bindi, gdje Nepoznata Fifica izmišlja novi glagol, prijeteći svom komadu nanom* sa sirom u desnoj ruci:

- Sad ću te nananat!

** Nan - vrsta tople lepinje, specijalitet indijske kuhinje (nap. prev.)*

Kad smo se vratili u Pink Platinum, bio je dupkom pun, slobodnog stola ni od korova. U sat vremena to se mjesto od zatvorenog pretvorilo u popunjeno. Ali postoji jedan Bog za VIP-ovce: David Guetta odjednom se sjeti kako smo 1991. zajedno napravili svoju prvu fotku za Vogue homme. Tako se mi napokon uvukosmo u rajsku jazbinu. Raj, što je to? Tipovi u kravatama što sjede i gledaju cure koje su gole i stoje. Svi živi rade da bi doživjeli tu vrstu iskustva. Ima čak i degenerika koji zafitiljuju boeinge u zgrade nadajući se da će taj spektakl gledati nakon smrti!

Bacam jedan kružni pogled, taman koliko treba da prepoznam Elodie Bouchez s truhom do zuba, Jean-Edouarda du Lofta (čija slava blijedi iz minute u minutu), Bettinu Rheims koja fotografira, Romaina Durisa, Fabiena Bartheza, Claudea Challea prerušena u Kazimira, i Gerarda Millera, i Lindu Hardy. Pitali smo se što je s Lindom Hardy: pa eto je u Pink Platinumu, ali ne na pozornici. Engleske showgirls defiliraju uokolo i skidaju gornji dio (najdraža mi je Sarah), ali tangu ipak zadržavaju, kako bi se u nju mogle utaknuti novčanice od 20 eura. Godine 2002. vuk Texa Averyja nosi Armanijevo odijelo i pije votku mašući novčanicama od 20 eura jer ne zna da to predstavlja 131 franak i 20 santima. U jednom trenu Francoise moli nekog sublimnog komada za jedan lap-dance, no cura joj objašnjava da ona tu ne šljaka. Gaf, eto, ali nije ona kriva što se gošće odijevaju kao profesionalke!

Srijeda

Nepoznata Fifica našla je komada koji nikad nije zadovoljan i koji sve žive odjebava. Ime mu je Valery i misli da je Scarface. Otuda nadimak koji sam mu izmislio "Val Paci-no". Mislio sam da će me upucati, no na kraju smo postali prijatelji.

Četvrtak

Neku večer, večeram u Dominiqueu, odličnom ruskom u Ulici Brea, kad iznenada skužim da sam ja jedan grozni prehrambeni pedofil, budući da jedem jajašca od mladih riba.

Petak

Aforizam Claudea Chabrola u jednom intervjuu: "Draže mi je biti tusti parazit nego žgoljavi buntovnik." Ipak, zanemaruje jednu socioprofesionalnu kategoriju kojoj pripadam ja: žgoljave parazite.

Subota

Moja nova stanarina toliko je visoka da sam mislio da je u francima.

Nedjelja

Jutros je sunce probilo zastorsku barijeru i spustilo zlatni poljubac na tvoje grudi, pa sam ga ja onda imitirao.

Ponedjeljak

Na internetu je upravo postavljen jedan novi site: www.myposterity.com. Nudi vam da tu pohranite kroniku svog života, svoj dnevnik, pjesme, priče, romane, fotografije, uspomene iz djetinjstva, kuhinjske recepte, u obliku tekstova, fotki, videosnimaka, unutar jednog prostorvremenog modula koji može trajati do 125 godina. Počelo se s demokratizacijom slave ("Loft Story" i "Star Academy"); sad pak treba svima obećati besmrtnost. Besmrtnost je slava koja živi nakon smrti.

Autobiografski žanr, rođen sa Sokratom: "Upoznaj samoga sebe" sada, s "myposterity.com", dovodi do maksime koja najbolje rezimira naše doba: "Upoznajte me, vi drugi". Hoće li uskoro biti šest milijardi Christine Angot?

Srijeda

Dijalog s Thierryjem Ardissonom:

- Si rezervirao u Kući Kavijara?
- Da, u 9.
- Pokupiš me s tutačem? -Da.
- Zvrcneš kad si pred kućom pa siđem?
- No problem.
- Jebote, pa prokleta je dobro organizirana, ta večera. Četvrtak
- Još malo pa ću imati dvadeset godina, grozno! Lolita Pille mala je drznica koja će postati još nesnosnija kad njezin prvi roman napravi bum.

Petak

Ručak s Robertom Hueom. Face ljudi u Lippu kad su nas vidjeli zajedno! Ja, germanopratski revolucionar, nazdravljam s vrtnim patuljkom koji minimalac hoće dovesti na 1500 € i učetverostručiti porez na imovinu! Iznenada, prijatna zadobije jasne obrise: "Mislili smo da ti kapitalizam kritiziraš iz zajebancije." Na kraju jela okrenem se prema svojim susjedima za stolom s nožem za maslac u zubima. Vincent Lindon je smeten, ali Bruno Cremer prasne u smijeh.

Imenovan sam reklamerom predsjedničke kampanje Roberta Huea. Opet preuzimam dužnost u svom negdašnjem zanimanju, ali to ima svoj dobar razlog: zajebrati Jacquesa Sequelu (koji podupire Jospina).

Subota

Skijanje je moderna verzija mita o Sizifu.

Nedjelja

Gallimard objavljuje Montherlantove zapise. Mnogo je velikih knjiga sastavljeno od razbacanih i nedovršenih fragmenata (objavljenih često posthumno): Pascalove Misli, Dnevnik Julesa Renarda i Kafke, Perrosovi Slijepljeni papiri, Pessoaina Knjiga nemira, Schopenhauerov Svijet kao volja i kao predodžba. Veliki autori često su bolji kad na brzinu nabacuju bilješke, nego kad se pretrgavaju da ispričaju nekakvu priču. Ne kažem to da bih sebe umirio. Iako.

Ponedjeljak

Kad Victoire de Castellane priređuje "Bal vampirove zaručnice" u Ritzu, što se radi? Stavlja se na usne crni ruž. Sjećamo se kako je Karl Lagerfeld to ekscentrično stvorenje, dok još nije radilo kod Diora, prozvaao "Vicky Surbonne". Razglaba se u beskraj o povlačenju Yvesa Saint Laurenta.

- U Francuskoj se obožava pokapati ljude, naročito kad nisu mrtvi. Umjetnike se ne cijeni sve dok ne prestanu šljakati ili živjeti.

- Više se tinte prolilo o odlasku Yves Saint Laurenta, nego o smrti Pierrea Bourdieua!

Saint Laurent je modni Bernard Pivot: vidjet ćeš da će se za tri mjeseca vratiti.

- Tko je to, taj Pierre Bourdieu? Je 1' on radi za LVMH ili PPR*?

** LVMH - Moët Hennessy-Louis Vuitton; PPR - Pinault-Printemps-Redoute (nap. prev.)*

Malo se uzvanika prerušilo u vampire, ali svejedno svi živi piju krv svima živima. Večer je bila prilično uspjeta, no ostali smo deset minuta. Draže mi je ševiti se u Costesu, nego oslobađati Ritz.

Meni je ime Oscar Dufresne, ne Ernest Hemingway.

Utorak

Test slave: otidite u restoran hotela Costes oko 23 h, a da niste rezervirali. Udite s izrazom kao da vam je svega dosta. Nasmiješite se Emmi, hostesi koja će vas dočekati, i recite: "Dobra večer, pet nas

je." Ako vam odgovori: "Žao mi je, popunjeni smo za večeras", znači da ste opskurni anonimac.

Ako kaže: "Imate li rezervaciju?", znači da je vaša poznatost još u povojima. Ako odgovori: "ćao, Oscar, 'si dobro? Evo sad ću ti pokazati tvoj stol", znači da ste ja. Tko vam je kriv.

Srijeda

Neki dan vidim s leđa Ceronnea, približim se, on se okrene, to je bila Catherine Lara. Zbilja moram na lasersku korekciju vida.

Četvrtak

Caroline, 22 godine.

- S 18 godina po cijele sam dane sanjala o ljubavi. Sa 22 je po cijele noći vodim. Znam da sam droca, budući da mi se ovo sad više sviđa.

Petak

Čudno je to, taj osjećaj da ste vi, koji niste bili ovdje za vrijeme ovih malih anegdota koje pripovijedam, ipak tu bili. Vi mene posvuda pratite. Ja te stvari doživljavam samo zato da bih ih vama ispričao. Da vi ovo ne čitate, ja ih ne bih doživljavao. Pišem da ne bih izgubio pamćenje; vi mi pomažete da se svega sjećam. Moj bi život bez vas bio još uzaludniji.

Subota

Ništa lakše nego postati pisac: dovoljno je odgovoriti "pisac" ljudima koji vas pitaju što je vaše zanimanje. (Kad bolje promislim, treba tu svejedno hrabrosti.)

Nedjelja

Ja sam peder koji spava samo s curama. Volim ironiju bez cinizma, lucidnost bez nihilizma, ružionu bez osjećaja krivnje, pristojnost bez licemjerja, sramežljivost bez prenemaganja, velikodušnost bez milosrđa, noć bez samoće, ulice bez tutača, sreću bez dosade i suze bez razloga.

Ponedjeljak

Ludo mi priča o svom novom razuzdanom životu:

- Uskoro ću imati 40, što znači da više ne mogu sedam puta zaredom, moram se nakon petog odmoriti.

(Primijetiti ćete da u ovom dnevniku manje govorim o Frangoise. Je li to zato što se ljubav ne može ispričati? Ili se strast gasi?)

Utorak

Evodie, Frangoiseina prijateljica, dala je povijesnu košaricu jednom gostu u Cabaretu. Taj tip što je već neko vrijeme pred njom plesao, napokon joj se nagnuo nad lijevo uho:

- Mogu te poljubiti?

- Ne, hvala.

- Ma daj...

- Ne budi uporan: ionako imam bronhitis.

- Nikakav problem! Ja imam hiperrazvijen imunološki sustav, na mene ti nijedna bolest neće!

- Imam sidu i gingivitis!

Nije baš morala, istini za volju, nositi majicu "Real Men Eat Pussy".

Srijeda

Loto uzme nasumce nekog Francuza i od njega učini bogataša.

Reality show uzme nasumce nekog Francuza i od njega učini facu.

To me podsjeća na Mariju-Antoanetu: "Ponestalo im je kruha? Pa nek' jedu brioše!" Pod pritiskom svjetine treba napraviti poneki ustupak, čim ona zapazi neku malo prekričavu nepravdu. Pa se tako seljačini dodijeli plemićka titula. Gestapo je radio obratno, ždrijebom odabirući koga će za primjer strijeljati. Cilj je uvijek isti: da se obuzdaju strasti mase, tu je ili mrkva, ili batina. Ali mrkva ili batina koje moraju biti dobro medijatizirane (jer investicija brzo mora biti amortizirana, kao i pobuna).

Četvrtak

Ludo, opet on, sve razulareniji i razulareniji (od lancem vezanog izravno je uskočio u ulogu s lanca puštenog):

- Više ne ševim nego analno. I skroz sam izašao iz štosu, i ne znam više da žene imaju nekakvu vaginu.

Ja: - Ako ništa drugo, tako ćeš se barem prestati reproducirati...

Petak

Smrt što je odnijela Jean-Frangoisa Jonvella bila je trenutačna kao i fotografije koje je snimao. Cijeli je život posvetio samo ukradenim trenucima; smrt ga je imitirala, pokosivši ga u trenu. Tumor otkriven početkom siječnja; dva tjedna poslije zbogom. Nestanak iznenadan kao fleš. Listam posljednji album svog kompića i pogled mi se muti. Suze Jonvellov rad čine nekako sličnim Davidu Hamilto-nu. Misliš da plačem za prijateljem? Ni govora: cmizdrim od frke.

Subota

Imam sreće: moja lijenost razrjeđuje moju produkciju. Objavljujem po jedan roman svake tri godine. A ta rijetkost potiče znatiželju. U književnosti se lijenčine često nagrađuje (J. D. Salinger, Antoine Blondin, Bernard Frank, Albert Cossery...). Kritičari im zahvaljuju što ih ne zatrpavaju poslom.

Nedjelja

Jednog ću dana ja biti taj što će ga netko skinuti onako, treninga radi. Kad budem situirani starac (Goncourt 2012., Academie Française 2024.), naći će se neki mladac koji će mi slomiti križa svojim surovim talentom. Toga će mi dana valjati skupiti snage i suzdržati se da mu ne bacam klipove pod noge jer to će ipak biti moj duhovni sin.

Ponedjeljak

Jedan profesor sa Sveučilišta u Grenobleu objavljuje književni pamflet u kojem šiba sve uspješne autore: "Književnost bez petlje"*. Angot, Darrieussecq, Bobin, Rolin, Toussaint, Delerm, svi su došli na red, uključujući i vašeg slugu pokornog! Jedini pošteđeni: Houellebecq. Vražji Michel! Houellebecq, to je književni McGyver: što god se dogodi, taj se uvijek izvuče.

* Orig. "La litterature sans estomac", dosl. "književnost bez želuca". Kolokvijalni izraz "avoir de l'estomac" koji znači "imati hrabrosti, smjelosti", ovdje je iskorišten za aluziju na pamflet francuskog pisca Juliena Gracqa iz 1950. godine pod naslovom "La Litterature a l'estomac" (Književnost u želucu), u kojem napada merkantilizam i mondenost što vladaju u "književnoj republici" (nap. prev.)

Utorak

Jednoga dana sretne Jean Cau svog idola Paula Leautauda. Smjesta pokušava ugovoriti sastanak:

- Bih li mogao doći k vama sljedećag četvrtka?
- Joj, nikako! U Četvrtak ću biti mrtav.

Cau je došao k njemu u srijedu, a Leautaud je sutradan umro.

Dvije su pouke ove autentične anegdote:

- 1) geniji uvijek održe riječ
- 2) ne treba imati prebukirani rokovnik.

Srijeda

Kulise Rive droite, rive gauche u Asnieresu. Thierry Ardisson (obraćajući se Elizabeth Quin):

- Obožavam tvoje male grudi.

Elizabeth: - Evo, točno je onako kako sam i mislila: ti si peder.

Četvrtak

Bruno Gaccio koji kritizira World Compañvemenis radi za Universal. Gerard Miller otpušten je za manje od toga: čuo sam kako mu je Michel Drucker kod Daphne Rouliera predbacio da "pljuje u juhu koja ga obilato hrani". Pa kako možeš kritizirati ono gdje jesi? "Pljuvotina u juhi", "kao i "zahvalnost želuca" ili "ne grizi ruku koja te hrani" izrazi su koje su izmislili šefovi da bi svoje uposlenike spriječili da im se protive. No nije u životu neki kunst kritizirati druge, nego usuditi se kritizirati mjesto na kojem se nalaziš, to jest sebe i one odozgo. Eto zašto ja, ovdje i sada, ne oklijevam jasno i glasno dreknuti: "Dolje Grasset! Fuck grupu Hachette! Jebeš Arnauda Lagarderea!" Wow, jebote, baš paše malo biti pravi buntovnik!

Petak

Nakon kavijar-ljevice, odlučio sam lansirati ekstremnu Prada-ljevicu.

Subota

Mislio sam da me probudila sunčeva zraka, ali bilo je 4 ujutro, noćna mi je lampica ostala upaljena, ti nisi bila u mom krevetu, a u televizoru je sniježilo. Obuzet nekom sumnjom, nazvao sam Ludoov broj i naletio na tebe. Poklopio sam prije nego što sam progovorio: nisam htio da znaš kako sad imam dokaz. Ne dolazi u obzir da izgubim svog najboljeg prijatelja i svoju ženu pod izgovorom da spavaju zajedno.

Nedjelja

Na početku sam, kao Victor Hugo, htio biti Chateaubri-and ili ništa. No kako sam stario, tako sam revidirao svoje pretenzije. Govorio sam sebi: "Antoine Blondin ili ništa." Sljedeće godine pak

"Frederic Dard ili ništa." Zatim, "Charles Bukowski ili ništa", potom "Philippe Djian ili ništa", a sad "Oscar Dufresne ili ništa". Bolje itko nego ništa.

Ponedjeljak

Naš vikend u Amsterdamu? Siđemo s vlaka, pojedemo jedan space bombon i iznenada se

probudimo u vlaku za natrag. Jedino sjećanje: pobjednička trava na Cannabis Cupu ima zgodno ime (MORNING GLORY).

Ne žrtvujem se da ti budem vjeran, a ni od tebe to ne tražim.

Utorak

Tri mi se rečenice tjedna nadmeću, pa izaberite vi. Nominirane su:

- Eno mi tamo komada, moram ga ić ostavit. (Evodie, Suresnes)
- Ljubiš ko vešmašina. (Evodien komad, Pariz VI.)
- Sutra je Valentinovo, ne zaboravi oprati zube. (Nepoznata Fifica, Pariz VI.)

Četvrtak

Oh ma evo je ulazi i traži me pogledom u tom restiću krcatom kretenima, uznemirena, kasni, ljutio sam se na nju što me pustila da čekam, samog za stolom na tom zadimljenom mjestu, s wannabe's uokolo što se cerekaju pitajući se kako to da je Oscar sasvim sam za svojim stolom, jadnika je neka zajebala, čemu služi pisati knjige ako se moraš ovako poniža-vati, ali čim je ušla oprošteno joj je, i ja uživam produžujući taj trenutak u kojem je mogu gledati, a da ona to ne zna, tako znači izgleda njezino lice kad nije sa mnom, izgubljeno i koncentrirano, ozbiljno i zabrinuto, čekao bih te satima bez krzmanja, volim te i zbog toga: ti si prva žena koja me navela da upotrijebim glagol "krzmati se". Kako biti ljubomoran na nekog tako ljupkog? Svi oni koji te žele normalni su. Ja ne zaslužujem ekskluzivu. Lišiti druge uživanja u tvojoj ljepoti bio bi krajnji egoizam. čudesa se ne stavljaju pod ključ. Usrdno te molim da uvijek ostaneš tako lijepa kako bih te mogao voljeti sve dok smrt nas ne rastavi.

Petak

Spajam ručak s Jean-Rochom u Avenue i čvenk s Ro-bertom Hueom u sjedištu Francuske komunističke partije. Skraćena verzija mog burnog života. Neke logike u tome sigurno ima, ali koje? Da se može biti nekakav socijalni people? (Aktualizacija stare etikete "socijal-izdajice".) Zgrada Oscara Niemevera jako mi se sviđa (među nama Oscarima ruka ruku mije). Robert Hue objašnjava mi kako je čovjek koji je stvorio Brasiliu (još je uvijek živ: 94 godine) tu zgradu nacrtao na Copacabani "gratis!" u obliku srpa i čekića. U Jeu de Paume posvećena mu je retrospektiva, na Trgu Concorde. Svi su arhitekti opičeni megalomani: Gaudi, Le Corbusier, Nouvel, Niemever. Stvar je u tome da oni, za razliku od političara, brzo odmjere posljedice svojih čina.

Subota

Kafka je sve proigrao (ljubavi, posao, obitelj) kako bi bio uspješan u svom djelu. Ja osjećam da za to neću imati hrabrosti. Ne želim biti

tužan da bih bio velik. Odbijam biti nesretan da bih pisao duboke stvari. Patim od deficita depresije. To je prilično ironično: moji prijatelji, braneći me, često kažu da ja nisam onakav kakvim me smatraju, da se netko drugi krije iza maske mondenog klauna.

Neka samoća, neka bol, neki poziv u pomoć... Zahvalan sam im, ali se ponekad pitam: a što ako iza maske nema ničega? A što ako ja jesam taj razmahani night-clubber, taj šuplji histrion, taj šaljivi pajac, i to je to? Ja možda i nisam pisac, s obzirom da mi ne leži žrtva. Kako bilo da bilo, sve dok ja ne budem vjerovao da sam pisac, ni nitko drugi to neće vjerovati.

Nedjelja

Ann Scott javlja mi telefonom za smrt Sex Toy, od "srčanog udara uzrokovanog nekom mješavinom lijekova", u dobi od 33 godine. Eto, sad je napokon SUPERSTAR.

Ponedjeljak

Uspjeh nije drugo do promašeni neuspjeh.

Utorak

Christine Orban objavljuje roman pod naslovom Krpice (Albin Michel). Priznajmo joj dovitljivost kad mi kaže: - Opet ćete mi skrojiti šore?

(Već sam imao u glavi naslov članka: Pucaljka.)*.

** Autor koristi sličnost riječi fringues (žarg. odjeća) i flingue (žarg. vatreno oružje). Nap. prev.*

Srijeda

S kinom je obratno nego s kazalištem: filmove treba gledati odmah čim počnu igrati, jer se poslije razočarate (svi su vam pričali, znate napamet glavne scene, mediji su vas nakljukali foršpanima i promocijom glumaca, Patrick Bes-son vam je ispričao kraj), dok predstave treba gledati što je moguće kasnije, nikad na početku (pretpremijere su obično užasne, glumci su tad najslabiji, treba im pustiti vremena da se uigraju, eventualno i autoru da ispravi pokoju repliku). Film je stvoren za instant-konzumaciju, dok je kazalištu potrebno vrijeme da postane bolje, kao vinu. Film je svježiji proizvod koji se brzo kvari, dok je kazalište jelo koje se jede hladno. Treba gledati nove filmove i stare predstave. To je bio Gisbert-Beigbederov teorem postavljen za vrijeme jedne večere kod Jean-Luca Lagardierea. Jebote, sramota da je netko kao ja već na vlasti.

Četvrtak

Recimo koju i o toj večeri. Okupi tako nas u Georgesu V. neki trgovac oružjem u čast bestselera jednog intelektualca, protivnika rata. Opet teorija crva koji istruli plod kojim se hrani? Pascal Bruckner izruguje se takvom stilu u Bijedi blagostanja (Grasset), ali što on drugo radi? Pobuna unutar sistema je smiješna, ali jedina u kojoj možeš besplatno jesti škampe s kavijarom, dok je Jose Bove osuđen na šest mjeseci zatvora jer je porušio jedan McDo. Christine Ockrent sjedila je pokraj Laurenta Fabiusa, kolege iz ureda njezina muža, kojeg je sljedeće nedjelje intervjuirala na France 3.

Karl Zero pušta da ga se dugo moli da oponaša Duras i Godarda. Chevenementove sondaže uplašile su DSK*. Regis Debrav nije bio pozvan (Regis Debrav, jedini pisac koji nikad nije skrenuo s puta: ima već najmanje četrdeset godina kako podržava Chea, zar ne?).

* *Strauss-Kahn, Dominique, francuski političar, najpoznatiji po dvogodišnjoj funkciji "superministra" gospodarstva, financija i industrije (1997-1999) u vladi Lionela Jospina (nap. prev.)*

Ja si pak sve više i više mislim kako je bolje biti coco**, nego bobo.

Petak

Bordel izokreće odnos snaga: tu su muškarci ti koji šibaju košare.

Subota

Hoćeš li ti preživjeti moju midlife crisis? Nedjelja

Izlazim tražiti nesreću, sreće imam doma uvrh glave.

Ponedjeljak

Evodie nasmijava Frangoise:

- Ne, ne, ja večeras ne idem u nikakvu swingersku rupu; nisam depilirana.

** *coco - podrugljiv žargonski izraz za člana ili simpatizera Komunističke partije (nap. prev.)*

Utorak

U ultraliberalnom društvu ljudi više ne pitaju jedan drugog kako su, nego:

- Koliko si?

Srijeda

Prolazim pokraj jedne nadstrešnice s L'Orealovom reklamom. Za neki novi šampon: "Raščupana frizura, efekt skok iz kreveta". Nisam znao da je potrošačko društvo dotle doguralo: prodavati nam preparat za čupavu kosu. Svakog jutra kad se probudite imate moderan friz, a to uopće niste znali, nešto kao Jordan od kose. Ne,

nesretnici, ni slučajno da se niste češljali! uništili biste to remek-djelo! EOreal je tu da sačuva to čudo: taj predivni čuperak, tog nehотиčnog punk ježa, tu noćnu kukmicu, kakva svježina, kakva spontanost! Vaš je jastuk daleko jači od Zouarija, Biguinea i Dessangesa zajedno! Svakoga jutra besplatno ste nalik na Edouarda Baera. Predlažem EOrealu da ode još dalje: nek' lansira kolekciju make-upa za očuvanje etikete posteljine na obrazu, pa zubnu pastu s "bljuvo-zadahom", i pjenu za nebrijanje. Jer mi to zaslužujemo, jebote!

Četvrtak

S Bertrandom Suchetom, Brunom Richardom i Voutc-hom čije se pravo ime drži u tajnosti odlučujem osnovati "Number One Club de France", "udrugu successful frajera" koja će organizirati debljajuće večere i vulgarne svetkovine u društvu atomskih nimfomanki. Tražimo baseline (signatura na francuskom) za taj vrlo privatni serkl. Dajem vam nekoliko sugestija iz naših glava: slobodno mi pišite ako smislite nešto bolje, unaprijed zahvaljujem, mi smo zainteresirani.

Number one club de France. Niste član, i još zadugo.

Number one club de France. Oni imaju winning stav.

Number one club de France. Mogao je ovo biti klub Curda Jurgensa, ali on je nažalost preminuo.

Number one club de France. Ja jako volim lov, ti ne?

Number one club de France. Niste na visini? Oni jesu.

Number one club de France. Kakav glumac, taj Bel-mondo.

Number one club de France. U slučaju rata, bit će vam drago što ih poznajete.

Number one club de France. Još bolje od Nuit de la Glisse.

Number one club de France. Prestani svršavati, ne čujem više Dicka Riversa.

Number one club de France. Aaaah, aaaah, daaaaaa, jooj! Moram ići, krivo sam parkirao.

Number one club de France. They are. Not you?

Number one club de France. Mediokritet nije sudbina.

Petak

Glupani vole kad im se laska, pametni vole kad ih se kritizira.

Subota

Sinoć je Canal Jimmy davao neku specijalnu emisiju o Nirvani. Patrick Eudeline bio je grandiozan: kao i obično, ništa što je rekao nije se razumljelo, ali upravo je imao pravo. Na kraju, kad su rock kritičari evocirali samoubojstvo Kurta Cobaina, Laurence Romance i Philippe Manoeuvre suzdržavali su se da ne procimzdre. Bilo je teško dokučiti oplakuju li oni smrt Velikog songwritera, nestanak rock'n'rolla ili svoju izgublenu mladost.

Mene pak kod Kurta Cobaina čudi to što je rođen 1967. Uvijek mi je čudno kako se neki tip mogao roditi poslije mene, a umrijeti prije.

Nedjelja

Ponekad gledam gradove usred bijela dana. Oduvijek tražim neko mjesto gdje ću se osjećati kao kod kuće. Gdje ćemo jednog dana otići živjeti. Pa tako putujem da razgledam planet, kao kakav stan što se iznajmljuje. Neka mjesta mogu biti ciljevi, gotovo razlozi da se živi, koji bude povjerenje u neku moguću budućnost.

Jedan park u Wiesbadenu, gdje sam gledao djecu kako igraju nogać; bilo je vruće sjediti u travi.

Jedna crkva u Krakovu, osvjetljena noću, koju sam fotografirao.

Jedan divlji brežuljak u Siverguesu, gdje ovce bijelim mrljama osipaju duboko zelenilo.

Mali trg u Piranu, slovenskoj Veneciji s ružičastim i bijelim kućama, odakle promatraš prelijevajući odsjaj brodova na Jadranskom moru.

Jedan drugi park, Cismigiu u Bukureštu, gdje sam imao pijani razgovor s jednim rumunjskim mačorom.

Ili pak ljetni vrt Petra Velikog u Petrogradu, pivo na kamenoj klupi, među baroknim pročeljima zgrada, obojenih u žuto kako bi se stvarao dojam da je lijepo vrijeme, i preveliki trgovi, i zaleđena Neva koja se prelazi pješice.

Jedan TGV prema jugu u kojem mi je neka djevojčica, mrgodeći se, nabranih obrva, zaspala na ramenu, glodajući palac.

Pun mjesec usred bijela dana, nasaden na šiljak televizijskog tornja, na širokom nebu u Rigi.

Europu volim samo novu. Tako je neobično susretati ljude koji su ponosni što su Europljani.

Rodinov muzej.

Večera u Rusiji na kojoj je netko rekao: "Zbilja, tko plaća račun?", a konzul mrtav pijan odgovorio:

"Francuska." Svi ti Gralovi što mi daju hrabrost.

Ponedjeljak

Ko neki imbecil, pojavim se ja na svečanom otvorenju Nirvana Loungea (Avenija Matignon) dva dana unaprijed i naletim na Claudea Challea s kršem oko očiju; radnici u mandurama buše zidove u zahodima; stolice su okrenute na stolove, ukratko, nije baš fešta stoljeća. Srećom, gazda se nada mnom sažali i povede me u obilazak kluba u podrumu: divota post-seventies, obložena kao kuća Lennvja Kravitz, s equalizerima po zidovima i divovskim vinilom kao dancefloorom. Okrugle fotelje okružuju plesni podij kao u finskim deco-časopisima. Ugodno svjetlo budi želju da se baciš na jastuke i vraćaš po drogiranim manekenkama. Napuštam to mjesto ko Terminator, obećavajući sebi: "I'll be back." (Zapravo se nikad nisam vratio.)

Utorak

Večera Alaina Chabata u Les Bains: on namjerno dolazi kasnije, s Ophelie. Da ga kaznimo, Kad i ja se pravimo da ga ne prepoznamo, no njemu se za to živo jebe, s njegovih četrnaest milijuna novih prijatelja. Otkako ima normalne zube, Joey Starr je odličan deejay: pušta Michaela Jacksona larmajući u mikrofon (skoro ko ja u VIP Roomu). Vičem: "Michael!", ali Françoise me preklinje da prestanem jer bi on mogao čuti "Začepi!"* i razbiti mi zube. Jamel Debouze nosi neki idiotski šešir, koji ne odbija visoku brinetu njemu zdesna. Mislim da bi joj se sviđao i s gnječilicom za krumpir na glavi. Štose tiče Farrugie, on nije došao, jer mu gori pod petama od posla pa ne bi bilo razumno dolijevati votku na vatru.

** Zbog istih pozicija vokala i konsonanata, pomicanje usana pri izgovoru Michael i "Ta gueule!" (Začepi!) vrlo je slično (nap. prev.)*

Srijeda

Zašto sam škartirao tulum Elle? Zato što sam prestar da izlazim tri večeri zaredom, hoćete moju smrt ili što? Radije sam čitao To je slava, Pierre-François!, zbirku Matzneffovih članaka u izdanju Table Ronde. Iskopao sam tu svoju devizu: "Sto je neki umjetnik veći, to je više zarobljenik svojih opsesija."

Četvrtak

I eto, opet ispočetka! Koji bjesomučni tjedan: večeras se otvara WAGG (ex Whisky a Go Go), kompletno preuređen, s novim ulazom koji više nije iz Ulice Seine, nego Mazarine, ispod Alcazara.

Pomalo kao neki provincijski gay klub (za-svođeni podrumi, plavo svjetlo koje licima daje loš izgled, "simpa" klijentela, "dobročudna" atmosfera). Nije baš nešto "people". Po čemu ćemo prepoznati da neka večer nije baš nešto "people"? Po tome što sam ja najpoznatiji frajer.

Petak

Našao sam rješenje kako živjeti u društvu kad si kratkovidan: cijelo vrijeme se smiješiti. Izgledaš ko idiot, ali si barem ne stvaraš neprijatelje.

Subota

Svi bogataši trebali bi glasati za komuniste da se riješe osjećaja krivice. Crvene milijardere smatra se grotesknima, ali meni su oni manje opsceni od milijardera koji se žale što plaćaju prevelik porez.

Nedjelja

"Ostvariti svoje fantazije znači ubiti nadu", kaže Françoise. A Françoise uvijek ima pravo. Ja sam se htio opet igrati Julesa i Jima, organizirajući "bračni trokut" s Ludoom i njom. Ali treba si čovjek neke fantazme sačuvati nezadovoljenima, kako na kraju ne bi postao svega sit i blaziran.

Blagoslovimo svoje neutoljene žudnje, volimo svoje nedostižne snove: želja nas održava na životu.

Ponedjeljak

Večera u restoranu Oliviera Castela*: Comperes (Ulica Leopold-Robert, Pariš XVI). Pitam ga za njegova brata Guillaumea.

- Euh... On je u onoj zemlji između Indije i Pakistana, tamo... K vragu, zaboravio sam ime... Ma ono nešto što se puši...

- Afgan? Iran?

- Ne! U Kašmiru!

- Pa ti pušiš svoje pulovere?

- Pa hm da, kad više nemaš što drugo pušiti...

** Olivier Castel - savjetnik u uredu dopredsjednika 16. arondismana u Parizu; njegov brat Guillaume poznati je kipar (nap. prev.)*

Utorak

Tulum Stephanea Maraisa*, u Ulici Princesse. Previše izlazimo, to postaje zabrinjavajuće. Ali ja ne želim propustiti nijednu priliku da se bavim svojim omiljenim sportom: praviti se da nisam prepoznao ljude koje sam prepoznao. Osim kad mi Dominique Isserman predstavlja Lindu Evangelistu. Pitam je nije li joj već dosta fleševa u facu, od

šesnaeste godine. Ne smije se mom pitanju: možda zato što ga nije čula? Agresivan sam večeras, jer mislim na Jean-Francoisa Jonvella koji je sjedio u ovoj fotelji na posljednjem tulumu Stephanea Maraisa. A sad sjedi gdje? Desno od Sieffa? Više mu želim da leži pod nekim Anđelom Provokatorom, s dupetom na nekom mekom oblaku, jako zumiran na hiper-kontrastnoj crno-bijeloj fotki. Victoire de Castellane otvara moju Eric Bergere košulju i na moja prsa bez dlaka lijepi minjone, a ja se prepuštam. Gerald Marie traži me broj telefona: da mi se možda ne otvara karijera manekena? Jednog ću dana postići svoj cilj: biti slika. Frederic Sanchez pušta Rock it Herbieja Hancocka, i tri me čovjeka moraju držati da ne zabrejkam u posudi za led.

** Stephane Marais - profesionalni šminker, (nap. prev.)*

Srijeda

Blic-info iz nighta: "Ma jako mi se sviđa ona cura, al nije jela od 1997." "Hoćeš surfat na mojoj spermi?" "You're so you!" "Ne znam jesi li upućena, ali upravo sam zbog tebe izgubio deset sekundi života." "Moja jedina religija, to sam ja."

PROLJEĆE

ZBOGOM, STVARI OVOZEMALJSKE

"Jedno od velikih pravila u umjetnosti: ne zaostati!"

Andre Gide, 'Dnevnik' (8. lipnja, 1927.)

Četvrtak

Inauguracija Stringfellowsa na mjestu Niel'sa: isto je kao i prije, samo bez odjeće. S Pink Platinumom, Hustlerom i Stringfellowsom, Pariz vraća svoju predratnu reputaciju: grad golih komada što dižu noge. Svi smo mi fellows of string! Drogiram se blještećim tijelima, usiljenim grudima, glatkim pipicama, ružičastim usnama, izvijenim leđima s brazdom u sredini kojom cure kapi znoja i J'adore Dior. Selim se u neki spot R&B-a. Varati očima najugodniji je način bivanja vjernim.

Subota

"Ja sam stvaralac što se upleo u trgovačku strategiju." Najcool tip na svijetu zove se Tom Ford. Da bi svaki trenutak vašega života bio savršen, pomislite što bi na vašem mjestu učinio Tom Ford. Ne, on ne bi bio odjeven kao vi. Ne, on ne bi pozdravio onog monstruma. Ne, on se nikad ne bi osmjehnuo nikom drugom osim Karlu Lagerfeldu. Ne, on ne bi čitao ovaj članak, jer bi bio u pustinji Novog Meksika i zijevajući prelistavao Wall Paper, sav u crnom, naslonjen na bijeli zid svoje vile u kojoj će napraviti privatni party na kojem će si ljudi koje obično vidamo u knjigama Brucea Webera međusobno jako, jako, jako ugađati.

Nedjelja

Problem mojih sljedećih četrdeset godina života? Pokušati biti sretan, a da nisam Tom Ford.

Ponedjeljak

Gadno buđenje: Françoise opet nije spavala kod kuće, a meni još uvijek sasvim ne uspijeva da me za to baš boli. Ručam s Jean-Paulom Enthovenom, mojim izdavačem i unatoč tomu prijateljem.

- Ste dobro? Izgledate zbilja ono...

- Pa zapravo... Imam priličnu želju da se ubijem.

- To će biti odlično za vaše tiraže. Vaši će zapisi postati kult, ko Brautiganovi ili Svlvije Plath.

- Hvala...

- Problem je sa samoubojstvom to što čovjek više nije tu da se njime okoristi.

I eto kako me izliječio od te ideje. Moglo bi se, dakle, reći da mi je toga dana, i ne znajući, Jean-Paul Enthoven spasio život.

Utorak

Val Pacino nudi mi da kušam nekakav novi koktel, što ga je nazvao "Tekuća koka". Jedna trećina votke, jedna trećina Geta 27, jedna trećina Perriera. Get 27 uklanja gorkost votke, mjehurići Perriera ubrzavaju ulazak alkohola u krv. Tri čaše, lakomo iskapljene, učine od vas ljudski stroboskop.

Srijeda

Kako sam na tulumu VSD-a iskonzumirao litre i litre tekuće koke, prilično mi vam ga je teško ovdje prepričati. Kao i obično, taj je časopis imao žalosnu ideju da me zamoli da napravim jedan "warm up", to jest da puštam ploče od 23 do ponoći kako bih sabotirao stupanje na scenu u VIP Roomu velike Eve Gardner. Dosadno miksam Supremes sa Stoogesima bljujući u mikrofon prostote: "Naguzite me u pizdu!" mi je favorit (seksualan sam večeras, otkako me Mare Dorcel upoznao s Melanie Coste i otkako se Patrick Besson ubacuje mojoj ženi). Plazma-ekrani prikazuju slike s jednog foto-sessiona Estelle Desanges u bikiniju, okružene lobotomiziranim Mađaricama. Draže mi je to što se događa na tom ekranu nego ono u dvorani. Publika zviždi na moje rupe između ploča, a one su zapravo moj trademark; Dufre-sne's touch, što. Taj moj poseban način da opalim set koji neće isprazniti podij.

Moja tajna? Lako: mogu ja stavljati bilo što, ljudi se neće vraćati doma sve dok je bar open. Neki munjeni tip poklanja mi novu igru: "Libertin's Art" (neka vrsta Trivial Pursuita za svingere). Jedva čekam da se vratim kući i počnem jednu partiju: "Vaš partner i vi zavežete jedan drugome oči i uzajamno krenete u potragu za raznoraznim mirisima što ih isparavaju vaša tijela", kaže kartica broj 46. Scrabble bi mogao postati malo isfuran.

Petak

Na primanju Jean-Noa u Pulpu, pitam ja njega kako se zove ona sjajna punk grupa što pjeva neku transmetal verziju Nicolettine La Musique:

- Ko ih jebe - odvrati mi on.

Preporučujem vam tu odličnu grupu: Ko ih jebe.

Nedjelja

Najbizarnije je u inozemstvu ozbiljnost s kojom me novinari ispituju o smislu mog života. Pobrkaju me s Eric-Emmanuelom Schmidtom ili što?

Ponedjeljak

Trenuci kad se osjećam dobro: kad slušam glazbu promatrajući oblake kroz okno nekog aviona, ili kad sam kompletno naroljan, a svlači me neka cura koju ne poznajem, ili kad plivam u nekom bazenu na suncu, ili kad Françoise i ja napravimo jedan 69, ili kad čitam Barnaboothov dnevnik iz biblioteke "L'Imaginaire" pijući vanilijum iz Madoudoua.

Utorak

Nešto što u ovom trenu nikako ne mogu podnijeti, to su ljudi koji slušaju soundtrack iz Amelie. Ta harmonika meni evocira večeri u kojima se pije samo trpki crnjak koji ostavlja mrlje, gdje svi imaju sasušeno vino oko usana i prljavu kosu i gdje nema jedne jedine jebljive cure. I uvijek se nađe neki staromodni priljepak koji ti dođe pričati o knjizi koju upravo piše i šalje ti svoj zadah iz usta u nos.

Postajem manijak: ne podnosim više naporna druženja od tri dana, "a da mi odemo u neki birc i ćakulamo do fajrunta slušajući Les Negresses Vertes", od toga mi se fakat riga, nema druge riječi.

To me podsjeća na sve one noći što sam ih izgubio htijući srediti svijet, a zapravo se sređivalo mene.

Srijeda

U Barceloni sam nekih četvrt sata, a već pijem prvi gin-lemon kibicirajući osamnaestogodišnje Katalonke. Obožavam vršiti selekciju u glavi: ona tamo bilo bi moguće, ona tamo ne, ona tamo da, moguće, nemoguće, izvedivo, neizvedivo, jako jako slatka, jako jako bezveze... Žene ne kuže da muškarci život provode uspoređujući ih. Onu tamo mislim da bih mogao, za ovu tu nisam tako siguran... Je li to uvredljivo za njih? Možda. Ali ništa nije tako ponižavajuće kao muški položaj.

Konačno, stiže jedna krasotica s malim dupetom i velikim podrugljivim grudima, problem je što me podsjeća na Frangoise, sranje, zbilja joj je slična, sve žene koje mi se sviđaju tvoji su plagijati.

Nema većeg rasista od zaljubljena muškarca: zanima se samo za jednu jedinu osobu, a sve druge mogu crknuti. Varati svoju ženu znači jednostavno varati se.

Srijeda

Genijalno je to što se više ne mora mijenjati novac. S eurom se u toj stranoj zemlji osjećate kao kod kuće. Ne govorite španjolski, ali ste odjeveni kao ovdašnje pučanstvo. Mondijalizacija, to je osjećati se posvuda kao kod kuće i u isto vrijeme otuđeno. Putovanja su divna pod globalizira-nim režimom, pod uvjetom, naravno, da sereš eure i da si totalno površan. Ja putujem po svijetu, ali ne vidim ništa, jer se i nema što vidjeti. Sve su zemlje kao moja. Letim iz istog u jednako. Ljudi nose istu odjeću jer dolaze u iste dućane. Jedina pozitivna posljedica te uniformnosti: cijeli mi je svijet dom, i budući da otići dolazi na isto kao ostati, bolje otići.

Četvrtak

Bravo za Choke, novi roman Chucka Palahniuka (autora Fight Cluba), u kojem piše:

- I najgora felacija uvijek će biti bolja od mirisanja najljepše ruže ili gledanja najljepšeg zalaska sunca.

Kako bilo da bilo, ja više nemam libida. Ne ševi mi se više, draži mi je flert. U najboljem slučaju, pristajem da mi se drka ili puši. Penetracija, ne hvala, prestao sam: s kurtonom, totalno bez veze; bez kurtona, pretjeskobno (u oba slučaja mi se spusti). Ne kužim tu debilnu hijerarhiju u glavama frajera: kao da je voditi ljubav superiornije od flerta. Po mom je ukusu suprotno: ševiti se je manje seksi nego plesati neki slow. Pusa u vrat draža mi je od vaginalnog naprijed-natrag. Ruka u kosi ljepša je od istovara u neki Durex balon. Usna na vjeđi, prst u ustima ili jezik na prstu ugodniji su od glavića u uhu, šake u guzici ili čmara na nosu. Iskreno, je ili nije tako?

Petak

Večera u Barrio Chinu, u časa Leopoldo, glasovitoj prčvarnici koju Andre Pievre de Mandiargues spominje u

Margini. Vasquez Montalban, Juan Carlos i Jose Luis de Villalonga stalni su gosti. Jabugo je izuzetan, kljukam se masnim pomfritom koliko mi srce želi, i izmišljamo novi trend: "Poiling" (look Demis Roussos vratit će se u modu, po mišljenju mojih muževnih prijatelja: svakako treba pustiti bradu i dlake na grudima, imati šumu između brade i spolovila, ako govore istinu, moje će ljeto kompletno otići k vragu, na što ću ja na plažama ličiti sa svojim potpuno glatkim tijelom bez ijedne maljice?). Zatim me vode na neki rave u barcelonskom Muzeju suvremene umjetnosti (ona veličanstvena MACBA* što ju je projektirao Richard Meier):

- Vidjet ćeš, to ti je tipičan barcelonski tulum: nitko ne pleše, svi samo gledaju tko je došao.

- A je l'? - kažem ja. Isti princip kao na tipičnim pariškim tulumima.

Subota

Radiotelevizija mi dobacuje umilne poglede: nazivaju me me Lescure i Farrugia. Ardisson mi savjetuje da odbijem. Ako prihvatim, bit ću još morskiji, dakle omrznut. Prihvaćam iz mazohističke znatiželje i lova na lovu.

Nedjelja

Da biste stekli moć, pravite se da ste slabi.

Ponedjeljak

Ja sam pobornik uvođenja "Kartice Siromaha" koja bi se tražila na ulazu u dućane Zara, Mango, H&M, Kookai, Naf Naf, Gap itd. Jedino posjednice te kartice (koja bi se odobravalala samo osobama koje dokažu da zarađuju manje od 1500 eura brutto mjesečno) imale bi pravo ulaziti u dućane s jeftinim krpicama. Tako bi bogate bile prisiljene svoje bikinije kupovati u Chanelu za 2000 eura komad (čime bi se 3% PDV-a prelilo u bolnice, jaslice...) Također sam sklon zabrani popusta Christine Orban i Pariš Hilton.

** izv. Museo de Arte Contemporanea de Barcelona (nap. prev.)*

Utorak

Večeras sam upalivši svoju sedmu petardu već znao da je to ona prekobrojna, ali bilo je prekasno, a ja predrven da bih prikočio. Otuda napadaj neke užasne tjeskobe koja me nagnala da u svoj notes Muji zabilježim ovo: "Jebote, gdje sam ja to? Odrazi neona na bitumenu. Mora da se nalazim u nekom gradu. Ali kojem? I u kojoj državi? Hoću natrag u svoju domovinu, ako je uopće imam."

Zaključak: čuvajte se sedme petarde. Od nje se postaje suverenist.

Srijeda

Alain Finkelkraut ne podnosi glazbu u barovima, tu neprekidnu buku koja sprečava da se priča, da se misli, da se postoji. Ima on pravo, ali može se razumjeti od kakva je interesa takva kakofonija: glazba je toliko glasna (na primjer u Fabrique ili Sanz Šansu) da nitko ne čuje svojega susjeda. Što znači da jedina šansa da vas ljupka žena pokraj vas razumije nije da joj urlate u uho, nego da je izravno poljubite u rame, ugrizete za vrat, kričite joj u usta. Gromoglasna glazba u bistroima omogućuje da se preskoči etapa upucava-nja i direktno prijeđe na tjelesna zbližavanja, drugi stupanj komunikacije.

Četvrtak

Bolje je neprijatelj dobrog. Gore je neprijatelj boljeg. Ništavno je neprijatelj genijalnog. Debilno je neprijatelj od super. Sranje je neprijatelj od top. Waow. Svašta čovjek nauči čim malo mozga.

Petak

Zašto su moj život i moje djelo usko povezani? Zato što ja, prije nego nešto iznesem napismeno, radim pokuse na sebi, ko kakav ljudi učenjak. Ja sam svoj vlastiti zamorac.

Subota

Nova Francoiseina ljubomorna scena. Da sam ja zbilja ciničan, ne bih tako često crvenio. Ona niječe bilo kakvu dvostruku igru s Ludoom. Ne vjerujem joj, iako bolje glumi od mene. Zamjeram ljubavnim pričama što su tako predvidljive.

Nedjelja

Bila je gužva na plesnom podiju, pa sam se sklonio u VIP-salon. No VIP-salon je bio krcat, pa su mi našli jedan još privatniji kutak na katu, no privatni je kutak vrlo brzo bio prezagušen, pa me gazda odvuкао u svoj ultraselect ured. Nakon toga sam se jedino mogao vratiti kući. Ishod VIP rezoniranja (sve manje i manje ljudi, sve više i više prebiranja) - posljednje mjesto klimatiziranog snobizma bit će samostan. Idealni VIP salon neka je ćelija u pustinji.

Ponedjeljak

Inauguracija restorana Bon n°2 kojeg je projektirao Phi-lippe Starck (Ulica 4-Septembre, Pariš Ile).

Iznad bara defiliraju burzovne kotacije. Barmen, neki drogirani ćelavac po imenu Xavier, služi nam bourbon s aromom vanilije i meksičku votku s dudovim svilcem i kanabisom. Nakon nekoliko shotova, Guillaume Rappeneau podrigne:

- Radi mi što hoćeš!

Zahodi su u bijelim pločicama. Na stubama se mimoilazim s Nepoznatom Fificom. Kaže mi:

- Ljubim te tamo gdje jako smrdi.

Laurent Tai'eb je Big Bon. Obećava da će uskoro otvoriti jedan Starck Hotel kao Mondrian u Parizu. Ja ću u njemu imati apartman cijele godine. Živjet ću u jednom zaleđenom snu, iluziji jednog drugog. U 2005. mrzit ćete me još više.

Utorak

Ljudi mi često kažu: "Ti si prokleta simpatičniji u zbilji nego na TV-u" i slične bljezgarije. To nije točno; to ostavljam Jacquesu Chiracu. Ja sam posvuda ljubazan. Ja se jednostavno pravim da sam opak kako me se ne bi smetalo. U meni se namćor svađa s romantičarom, i uvijek drugi (bluna, sentiš, pristojni naivac i optimist) na kraju prevlada.

Srijeda

Gledam dokumentarac o Hughu Hefneru. Tvorac Playboya živi sa šest žena u Hollywoodu.

Krajnosti se sjedinjuju: kad netko simbolizira seksualno oslobađanje, najviši stupanj dekadencije, totalnu pornografiju, naposljetku završi s haremom - dakle postane musliman. Idealno bi bilo imati Hefnerov život do pedesete, ali onda prekinuti (pa se ili oženiti ili ubiti, što izlazi na isto). Ima li, naime, što depresivnije od 75-godišnjeg playboya? Hugh Hefner namješta svoju periku i uzima svoju Viagru. I eto zašto je Alah velik.

Četvrtak

Masturbacija, to je biti homoseksualan sa samim sobom.

Petak

Svingerstvo nije komunizam, nego seksualni ultraliberalizam. Eto zašto je Frangoise protiv. Ideš u neki klub da bi ženu od jučer zamijenio za onu od sutra. Uskoro će svi diskači biti svingerski i trampa će zamijeniti ljubav. Ja ću u ovom dnevniku pisati: "Ponedjeljak. Zamijenio sam Pauline za Gisele. Utorak. Zamijenio

sam Gisele za Noemie. Srijeda. Zamijenio sam Noemie za Penelope."

Izvjestit će se (kao u Bonu n^o2) seksualne kotacije djevojaka. "Večeras, Penelope u usponu za tri boda: stavila je ruž na usne. Noemie pala za šest bodova otkako je dobila šest kila. Gisele, sa svojim prevelikim stopalima, stagnira." Seksualno oslobađanje nije bilo libertersko, nego liberalno: u tom se pogledu pridružujem autoru Platforme.

Subota

Putovanje u Casablancu s Françoise po kiši. Nema više Saint-Exuperyja u hotelu Excelsior, Humphreva Bogarta koji zavodi udane žene u hotelima Art Deco. Samo nekakva anarhična i bučna metropola u kojoj se trubi pod bijelim nebom. Ima bazen pod krovom Sheratona. Tu je planinska autocesta, njezini barovi, restić, djevojke bijelih zubi. Tu je Mala stijena, neka vrsta marokanskog Buddha bara, u kojem potkožena mladež sanja o Americi istodobno mrzeći Izrael. Tu su preseratori u BMW-ima koji su gledali na telki "Loft 2". Nemoguće je izbjeći napalm-komada Marlene: ona je već star by satellite. U bodegi na glavnoj tržnici govori se samo o njoj: nymphowoman je dobila deset minuta nakon pristupanja u Big Brother. Za to vrijeme bombardiranja se nastavljaju.

Nedjelja

U Zurichu jedan obožavatelj prepozna u nekom kafiću Jamesa Joycea.

- Mogu li poljubiti ruku koja je napisala Uliksa? A Joyce odgovori:

- Ne, ona je napravila i puno drugih stvari. onedjeljak

Richard Durn* uopće nije originalan: kopira Herostra-ta, koji je zapalio Artemidin hram u Efezu kako bi postao

besmrtan (to je bilo jedno od Sedam Svjetskih čuda, a dogodilo se 365. godine prije Krista). Kao i on, Richard Durn ubijao je ljude da bi izašao iz anonimnosti. Njegov dnevnik, što ga je objavio Le Monde, nalik je onom kakav bih ja pisao kad bi moju njušku svi ignorirali. "A što ako ja ne postojim?", mogao je pjevati kao Joe Dassin da je bio narcisoidan. To je jedan od prvih puta da u Francuskoj želja za slavom ubija ljude. Podsjetimo da je Herostrat bio osuđen na lomaču i da je svako spominjanje njegova imena bilo zabranjeno pod

prijetnjom smrtno kazne. Predlažem da se više nikad ne navodi ime... kako se on ono zvao?

** Richard Durn počinio je 2002. godine pokolj u gradskoj vijećnici pariškog predgrađa Nanterre, ubivši osam i ranivši dvadesetak zastupnika. Dan nakon uhićenja počinio je samoubojstvo, (nap.prev.)*

Utorak

Bolestan, dekontiran, kad mi na Aveniji Jean-Jaures kaže doviđenja, Guillaume Dustan digne ruku i složi V za victory.

Srijeda

"Ja sam čovjek koji krstari ulicama grada, noću, u potrazi za curama, moleći krunicu da ih ne nađem." Intimni dnevnik Achibalda Olsona Barnabootha* pripovijeda o životu jednog mladog bogataša, u Europi, prije točno jednog stoljeća. Apstrahiramo li stil, usporedba s mojim zapisima doista je uzbudljiva: sve se toliko promijenilo (uniformiza-cija kultura, tehničko smanjivanje udaljenosti, popuštanje moralnih stega...), a istovremeno i nije toliko (još uvijek su tu iste nepravde i društvene neravnoteže, ista djela izložena u istim muzejima, iste crkve, ista ljepota, iste "koke", još pokoji nenagrđeni krajolik...). Barnabooth je prvih godina 20. stoljeća putovao u Italiju, Njemačku, Rusiju i Englesku. Oscar Dufresne slijedi ga po tragu, tri svjetska rata kasnije, i ponaša se jednako neozbiljno, i osjeća istu zadivljenu tugu, ista ljubavna proturječja... a ako vrijeme ne postoji?

** Riječ je o romanu Valerija Larbauda A O. Barnabooth: Journal d'un milliardaire (A.O.B.: Dnevnik jednog milijardera) iz 1913. (nap. prev.)*

Četvrtak

Dok vi ovo čitate, Hugh Hefner živi u pidžami okružen ispeglanim i kolageniranim pušačicama koje troše njegovo perje i nadaju se da će tu i tamo napabirčiti mrvice njegove glasovitosti. Dok vi ovo čitate, on lunja među svojim praznim bazenima i mlakim jacuzziima. Dok vi ovo čitate, on poziva u goste povučene zvijezde na privatne projekcije u jednoj staromodnoj kinodvorani. Na ekranu plovi njihova mladost. Tako bih volio imati dokaz da Hugh Hefner i Tom Ford nisu sretni.

Petak

Billy Wilder: "Kad sam bio deprimiran, radio sam komedije. Kad sam bio jako sretan, radio sam tragedije."

Subota

Prednost je kritičara (u odnosu na umjetnika) to što možeš pobjeći u stvarnost drugih. Film nekog drugog, emisija nekog drugog, knjiga nekog drugog, ploča nekog drugog, sve su to bjegovi da bi se izbjeglo misliti o sebi. Kritičar ne voli živjeti. Kritičar nema osobnih sjećanja: zamjenjuju ih ona umjetnikova. Tuđa ga djela štite od postojanja. Umjetnost zamjenjuje život koji nema. Sve više i više stanovnika na planetu živi tako u čudesnom svijetu kritičara: svijetu u kojem problemi nestaju, svijetu u kojem tuga dolazi od neke ljubavne pjesme, svijetu u kojem likovi, elegantni koliko i fiktivni, pate umjesto nas.

Nedjelja

Ne bi trebalo upoznavati ljude koje mrzimo jer ih na kraju zavoliš.

Ponedjeljak

Prihvaćam poraz kampanje Roberta Huea i povlačim se iz političkog života. Dobro da sam se toga riješio! Demo-kracija je postala optička iluzija, natjecanje u demagogiji. Angažman kod renoviranih komunista bio je moj posljednji trzaj neobuzdanog romantizma. Gotovo je, neće me više nitko nasanjkati: politika je nemoguća. Bolje se osjećam u nihilizmu, koji je puno udobniji. Ne vjerujem više ni u što i ni u koga. Gadi mi se ishod prvog kruga predsjedničkih izbora. Odričem se svake nade, svake želje za promjenom, svakog sna o revoluciji, svake potrebe za utopijom. Kajem se što sam vjerovao u napredak. Odsad se smatram individualistom. Glasat ću isključivo za Francusku Egoističku Partiju.

Bit ću hedonist i dekadent kako ne bih više bio smiješan i razočaran. Sad ću se zadovoljiti time da čekam kraj svijeta uživajući svoje povlastice umjesto da ih dijelim s drugima. čemu gubiti vrijeme zanimajući se za tuđu patnju? Nesreća isključenih ostavlja me ravnodušnim. Bit će mi dovoljno da mislim na nešto drugo: Francoise, umjetnost, sunce, dupe, moj račun u banci, neke stihove, more, drogu. Ostalo me se više ne tiče. Nek' se preda mnom više ne izgovara riječ "optimizam". Što se tiče peticija, pošaljite ih papcima. Ovo je bilo zadnje zauzimanje političkog stava u mom životu.

Srijeda

Novi striptiz-klubovi toliko su frustrirajući da im ja predlažem da se udruže s barovima s hostesama i slože neki paket-aranžman: to bi bilo nešto kao Hippo-cine formula za seks: Stringfellows + Baron,

Pink Platinum + Japan Bar... Prvi dio večeri: neka bomba baci ti udicu. Drugi dio večeri: neka prostikurva dokrajči te ručno u nekoj ložnici. Zelja je u bordelima drukčija: čovjek zna da sve cure pristaju, pa je potpuno objektivan. Odlučuje isključivo privlačnost koju osjećam, ne objekt moje žudnje. Zaključak: jedine prilike u mom životu da zadovoljim svoju želju (hoću reći kao mušterija koja izabire neki plod sa štanda na tržnici) bili su moji posjeti bordelu. Jedine prilike kad sam imao izbora. Jedino sam tada upoznao moć koju su muškarci imali prije feminizma.

U ovo posljednje vrijeme kući se kasnije vraćam ja. Frangoise se otuđuje, a s njom i moja posljednja šansa. Moja joj se mlitavost gadi. Meni je pak ponestalo snage da se borim. Volim je, ali ne činim ništa da je ohrabrim. Znam da je ona ta koja vlada, njezini prigovori samo su način da me zamoli da joj pružim sigurnost. Na krivog se namjerila, prevarila se u mom pogledu. Varamo se oboje, jer se od samog početka varamo. Uskoro će me ostaviti, osjećam to. To je za nju jedini način da ubije strah da ću ja ostaviti nju: preuzeti inicijativu prekida.

Četvrtak

Jacques Braustein, a propos romana Anne Gavalde Kako sam je volio:

- Bolje proživjeti tužne stvari nego ne proživjeti vesele. Petak

Odlazimo se pokazivati kod Grka. U Ateni sve počinje u ponoć, no mi smo preumorni da odemo u Bee (na Trgu Mo-nastiras) ili Gouronakiju (u Ulici Skoufa). Ja se zavaljujem u nekakav balon-naslonjač što visi sa stropa u Frameu (Ulica Kleomenous) i odustajem, za jedanput, od inspiciranja klubizacije svijeta.

Subota

Britney Spears progoni me i na Hydri. Njezin posljednji hit ne možeš izbjeći ni u najzabitijem kutku neke male uvale, nakon jednog sata "fliving dolphina" (aerogliser na grčkom). Opraštam joj: zapravo je sasvim pozitivno što ši-parice u cijelom svijetu kopiraju njezine prekratke majice.

Krajolik je time samo ugodniji.

Nedjelja

U to je vrijeme, naime, pupak postao jedina utopija. Jedini problem: bio je sa svih strana izbušen.

Ponedjeljak

U jednom sam periodu postao takav buržuj da sam se gnušao svih knjiga u kojima se nisu pojavljivale riječi "pederčina", "kurac", "LSD", "u pičku materinu", "dobaci mi špricu" itd. Sad kad sam pravi trash-hardcore-neopunk buntovnik, sad sam kao Virginie Despentes - draže su mi riječi "sreća", "dijete", "ljubav", "iskrenost".

Utorak

Demonstracije jet-seta na Trocaderu: okupile se iza barijera sve francuske zvijezde i pjevaju Marseljezu. Prije nego što sam stigao, bojao sam se najgoreg: nekakve people revolucije u kojoj bi privilegirani još jednom, nehotice, donijeli glasove Le Penu hrabro proklamirajući svoju podršku pozitivcima protiv negativaca. No Edouard Baer i Atmen Khelif ne daju za pravo mojim paranoičnim predrasudama: "Francuska zastava bijeli-plavi-crven pripada svima nama, Marseljeza je naša, budimo ponosni na te simbole nad kojima je ekstremna desnica predugo imala ekskluzivu."

Bilo bi dobro kad bi u klubovima nova in-fora bila zapjevati državnu himnu. Bilo bi dobro kad bi deejay mogao dreknuti "Živjela Francuska!", a da ne ispadne zatucan ili fašo. K vragu, opet govorim o politici, a obećao sam si da ću prestati.

Srijeda

Vratili se s Hydre crni ko Cigani i opet zatelebani. Frangoise primjećuje kako mi tamo ništa nismo slikali. Nije to tako strašno; to nas prisiljava da sve slike čuvamo u svojim glavama: magarce koji zamjenjuju aute, restorančice u luci u kojima se kruh služi topao, golemu australsku jahtu koju su krstili Proteci me from what I zvant, praznu kuću Leonarda Cohena, sobu Kennedvjevih u Hotelu Orloff, sunce, maslinovo ulje, kremu za sunčanje na tvojim grudima, grčko vino, nebo stopljeno s morem. Divovske plastične pčele obješene o strop u baru, kojima se pola sata nismo prestajali smijati (pod space cakeom). Po povratku u Pirej, orada na žaru kod Jimmvja and the Fish (u Mikrolimanu). I vječno s tim mučnim strahom u želucu da ću biti sretan, tim pa-ralizirajućim strahom da bi tome jednoga dana mogao doći kraj. Naš najbolji fotoaparatus zove se pamćenje.

Četvrtak

Gustave Flaubert, kad više nije uspijevaopisati, u studenom 1862: "Tup sam i prazan ko krigla bez pive."

Petak

To je ono čemu slični pisac koji ne piše: krigla bez pive, olovka bez tinte, auto bez goriva.

Beskoristan predmet koji samo zauzima prostor, alat koji ne služi ničemu, a koji, usprkos svemu, treba održavati. Nema ničeg depresivnijeg od pisca u defektu. To je mlitavo i uobraženo, to spava na svojim lovorikama, to se konjugira u imperfektu. Gary i Nou-rissier napisali su o tome potresnih stvari. Kad smo već kod Nourissiera, mijenjam temu. čitao sam u Nova magazineu da se

Parkinsonova bolest može liječiti pomoću MDMA! Ako se ta info potvrdi, to nam obećava lijepa okupljanja kod Drouanta*! Uz Nourissiera pod ecstasvjem, možda i ja imam neke šanse na Goncourtu.

** Drouant - restoran na Trgu Gaillon u srcu Pariza, mjesto na kojem se tradicionalno od 1914. godine, svakog prvog utorka u mjesecu, na zajedničkom ručku okupljaju članovi Akademije Goncourt (nap. prev.)*

Subota

Moj se život dijeli na dva razdoblja: do dvadesete se ničega ne sjećam; poslije dolazi period koji bih najradije zaboravio.

Nedjelja

Ovo je prvi put da moje srce više ne muči tjeskoba zbog vremena. Imam dojam da ovaj put ljubav s vremenom jača. Jedino me odsutnost tjeskobe ispunja tjeskobom.

Ponedjeljak

Almodovarov Pričaj s njom} Neka patetika u kojem dva potisnuta homića vode ljubav posredstvom jedne klonule plesačice. Ludo i ja? Sviđa mi se scena total-bodv-fuckinga u nijemoj crno-bijeloj tehnici: muškarac visok deset centimetara ulazi u spolovilo žene koja spava. To se ni Fellini nije usudio!Štose ostalog tiče, Almodovar mi se čini umoran. Osjećam da će svi boboi kupiti originalni soundtrack s unplugged verzijom Cucurucucu Paloma s potpisom Caetana Velosa. U svakom slučaju, uvijek kad idem u kino s Frangoise draže mi je gledati njezin profil, nego ekran. Zavrtjela si mi glavom - prema tebi. Dobivam tortikolise: film mora biti zbilja jako uspio da bude na tvojoj visini. Gledam te kako ga gledaš. Ako se smiješ, zabavan mi je. Ako plačeš, dirljiv mi je. A ako zijevaš, zaspim.

Utorak

Večera u Avenue s Thierryjem Ardissonom: zbilja je od-marajuće kad cijela dvorana nadgleda nekog drugog, a ne mene. čovjek u crnom priča:

- Marie-France Briere mi je to predskazala: "Thierry, ti ćeš na telki biti dobar onoga dana kad na njoj budeš ko u restoranu." Petnaest godina kasnije, ja sam dobar na telki, ali nikakav u restoranu!

Srijeda

A ja mislio da sam originalan sa svojim "fotoaparatom koji se zove pamćenje"! Proust je istu stvar rekao (mrvicu bolje) prije jednog stoljeća: "Ima užitaka koji su kao fotografije. Ono što uhvatiš u društvu voljenoga bića samo je negativ, poslije ga razviješ, kad dođeš kući, kad ti je napokon dostupna ona unutrašnja tamna komora u koju je ulaz "zabranjen" dok god je oko tebe svijeta" (Usjeni rascvjetalih djevojaka). Ti boga, kad La Bruvère kaže da je "sve rečeno", ja sam siguran da je to već netko prije njega rekao.

Četvrtak

Što je život? Jedan dugi brainstorming da bi se odgovorilo na to pitanje.

Petak

Amsterdam je pod šokom od ubojstva Pima Fortuyna, gaya ekstremnog desničara. Bio je za eutanaziju, ali i za zatvaranje granica i ukidanje eura. Taj ćelavac što se sa svoja dva psa furao u jaguaru vojnički je salutirao uzvikujući: "At your service!" Smrt će ga učiniti kultom, a bio je zapravo samo opasan. Le Pen bi morao organizirati vlastito ubojstvo ako želi da Nacionalna fronta napravi repetišku na zastupničkim izborima. Nakon predavanja koje sam tamo održao večeram opružen na nekakvom madracu u Supper Clubu. Poslije ću sići u podrum (diskoteku): najprije jedeš, poslije te jedu. Obožavam reklamni slogan Soul Kitchena (amsterdam-ski R&B klub): "Mi puštamo glazbu iz doba kad je Michael Jackson još bio crn." Pretpostavljam da Pim Fortuyn nije zalazio u Soul Kitchen. Kako bilo da bilo, više i neće.

Subota

U avionu koji me vraća u Pariz prepoznala me jedna stjuardesa Air Francea:

- Vi ste pisac, je l' tako?
- Da... (crven od zadovoljstva)

- Oprostite, ali... zovete se, kako ono?
- Oscar Dufresne... (bijel od razočaranja)
- Znam! Vidjela sam vas kod Fogiela*

* *Marc-Olivier Fogiel - voditelj TV-emisije On ne peut pas plaire a tout le monde (Ne možeš se sviđati svima), (nap. prev.)*

- Da, bio sam kod njega jednom davno... (zelen od bijesa)
- Žao mi je, ništa od vas nisam čitala.

I eto kako se jedan mali umišljenko može naći ponižen, kako ga se može prizemljiti, kao da se tu htio kurčiti, a zapravo ovaj put zbilja nikoga nije davio.

Nedjelja

Prigovaraju mi da sam vjetropir, prevrtljivac, Bask koji poskoči na najmanju novinu, žrtva efemernog. Sve je to točno. Ali ja ništa ne bih napisao da nisam takav. Jer pišem da bih skužio što mislim.

Ponedjeljak

Strah od samoće i strah od smrti dva su razloga što me nagone da uvečer izlazim. čudno je, međutim, da me Ludo uvjerava da su to također dvije jedine motivacije zbog kojih je imao djecu.

Dakle, night-clubbing i reprodukcija imaju isti izvor: radije život u društvu nego samotnička smrt.

Utorak

Otvoriš novine i počinješ osjećati kako ti Oscar Dufresne izmiče. Piše se manje-više svašta na njegov račun, a ti nemaš vremena ispravljati krive drine jer si preplavljen riječima "Oscar" i "Dufresne". Sveprisutne su i pripadaju svima: ljudima je prijeko potrebno da ih izvlače u svakoj božjoj prilici. Citiran si i sam si tome kriv. Ti si primjer, protupri-mjer, zrenda, žrtveni jarac, simptom, simbol, bolest, mana, komet, proizvod, marka, ukratko, sve samo ne čovjek. Ti si pobjednik: ljudi s kojima apsolutno ništa nemaš govore laži o nekome tko nosi tvoje ime, ali tko nije ti. Jupi! Poznaju te nepoznati.

Srijeda

Kad sam sa 33 godine patio od depresije, nikome o tome nisam govorio: napisao sam knjigu, što znači da sam ispričao svima.

Četvrtak

U Parizu brzi auti idu sporije od mog sporog skutera.

Petak

Simpatičan dijalog među prijateljima:

- Dugo je već kako mi se V. ne javlja.
- Da? Misliš da je umrla?
- Ne, to bismo pročitali u Le Figarou...

Subota

Provodimo vikend u hotelu Costes kako bismo ignorirali Festival u Cannesu. Ja baš volim ostati u Parizu, a maknuti se od kuće. Na šanku recepcije prodaju toaletnu vodu Costes, šampon Costes, svijeće Costes, kompilacije Costes (Stephanea Pompougnaca), sapun Costes, pjenu za kupanje Costes, to više nije hotel, nego nekakav megastore! Dolazi mi da im kažem: "Pa i niste baš nešto opskrbljeni, mlada braćo!" čekamo "Costes magazine" (mjesečnik sa svim hotelskim tračevima: s kim je Jamel ručao, je l' Palmade pozdravila Patriciu Kaas, kako se zove ona drolja kraj kamina, kako Emmi u restoranu izmamiti osmijeh, treba li naručiti pjenu od šparoga ili vinaigrette, u koje vrijeme dolazi Dominique Farrugia, u koje vrijeme odlazi Arno Klarsfeld itd.), "Costes TV" (kabelski kanal koji od 0 do 24 uživo prenosi sve što se događa u sobama kao i na bazenu u podrumu, naročito u hamamu, hamam je vrlo važan, sa svojim golim i oznojenim manekenkama), "Costes roman" (ja ću rado poslužiti kao crnac ako se plaća u apartmanima), "Costes film" (s oznakom X, naravno), "Costes Car" (prvi Napoleon III cabrio, ograničena serija designed by Garcia), kako to da to nikom prije nije palo na pamet? Na posao, dečki! Treba deklinirati prije nego deklinira.

Nedjelja

Jerome Begle sastavio je još idiotskiji hit od Bratisla Boysa: "The Final Condom" (koji se pjeva na glazbu grupe Europa: "The Final Countdovra"). Ideja pjesme koja evocira "finalni prezervativ" morala bi privući milijune mladih ovog ljeta. Za sada nijedna diskografska kuća ne izgleda oduševljena tim projektom. Kako to, "za dlaku smo se izvukli"?

Ponedjeljak

Toliko već dugo bježim da se više i ne sjećam od čega.

Utorak

Vrijeme je da priznam nešto jako strašno. Kad sam imao 10 godina, bio sam pedofil od glave do pete. Bio sam lud za curicama s malim grudima u razvoju pod majicama marke Fruit of the Loom.

Strahovito me uzbuđivalo njihovo nevino lice i njihov bikinić na plaži u Guetharyju. Zaljubljuvao sam se u njihovo ružičasto dupe, koje me poticalo na fantazije. Živio sam u nekoj fotki Larryja Clarka i koristio svaku sekundu. Koja divota, beach-volley! Puno sam se njime koristio kako bih šlatario njihove ravne trbuhe i grizao im minijaturne guze. Volio sam plivati uz njihova nedovršena tijela. Hvatao bih ih za ruku da skačemo po pijesku, opsjednut njihovim koljenima s ljubičastim ogrebotinama i lako preplanulim jamicama uz ključnu kost. Kad sam imao 10 godina bio sam Mare Dutroux sasvim u okviru zakona, budući da su lolite bile mojih godina. Dragi čitatelji od manje od 12 godina, vi ne znate koliko ste sretni! Požurite se biti Humbert Humbert dok još imate pravo!

Srijeda

Želio bih do te mjere raspršiti svoje aktivnosti da ljudi na kraju pomisle da imam imenjaka. Moja shizofrenija ne dolazi od diletantizma, nego od sna o ubikvitetu.

Četvrtak

Upravo sam proveo jedno prekrasno poslijepodne u ženskom zatvoru u Fleurv-Merogisu. Bio sam jedini frajer među svim tim zatočenicama! Na moje veliko razočaranje, nijedna me nije silovala, a navečer sam bio vraćen svojoj slobodi. Zamišljao sam kako će me zatvoriti, uzeti me kao taoca, prisiliti me da zadovoljavam apetite stotina nimfo-manki, kako će me naprasno gang-bangirati! Kad ono, bio sam dočekan s najvećom ljubaznošću: primile su me spikerice Radija Meuf (interni radio kaznionice). Aude, Nawel, Youstra, Gilda, Zabou i sve "lofterice iz Fleurvja" kojima sam zaboravio imena, hvala vam za te trenutke bijega od stvarnosti (ako tako mogu reći). Obećajem vam da ću se prestati žaliti na svoju slobodu. Kunem vam se da nikad više neću reći da sam zarobljenik sistema.

Dok god nisi zatvoren u ćeliji od šest kvadratnih metara, ne znaš što to znači biti zarobljenik sistema.

Petak

Danas sam pobrojio sve što mi svijet nudi. Nije bilo bogzna što. Ali svijet mi je bio dovoljan.

Subota

Neku noć sanjao sam da sam u Stringfellowsu i bilo je bolje nego u zbilji iz tri razloga:

- 1) ples nije koštao 20 eura;
- 2) plesačica je rado pristala da je cijelu ližem
- 3) kosa mi nije smrdjela po pljugama kad sam se probudio

Nedjelja

You must eat or you must die, kaže Jim Harrison. A što da radiš ako nikad nisi gladan?

Ponedjeljak

Često sam znao reći kako ne možeš skrenuti avion ako u njega nisi ušao. Problem je u tome što, jednom kad si unutra, možeš i promijeniti mišljenje pa se smjestiti u First. čaša šampanjca što ga donese stjuardesa i zračni se gusari brzo pretvore u valjane trbušaste biznismene.

Utorak

Emisija koja je neočekivani bum na američkoj telki zove se "The Osbournes", na MTV-u. Spada u jedan novi žanr: "Reality Celebrity Show". Gledamo tu Ozzyja Osbournea, pjevača grupe Black Sabbath, u krugu obitelji, od 0 do 24 praćenog kamerama. Špijunira ga se kako kuha sa ženom ili kako bosonog zagazi u pseću hranu. Na sceni, za vrijeme koncerata, bili smo ga više naviknuti vidjeti kako zubima dekapitira živoga šišmiša. Primirio se: jedino nasilje sad mu je normalnost.

Zašto ta emisija ima toliko uspjeha? Zato što publika želi vidjeti kulise, ali i dosadu. Većina se zvijezda preferira skrivati, da se ne bi znalo do koje im je mjere život usran. Srećom, naći će se uvijek nekih ekshibicionista koji će pristati da svoj život pretvore u emisiju. Uskoro će, možda, svaki celebret postati televizijski kanal. San mi je zapirati između Chirac TV, Ben Laden Channel, Canal Zidane, De Niro Tivi, Clara Morgane XXX, i naravno, Oscar Dufresne Live. Ovaj će dnevnik jednoga dana biti vaš omiljeni TV program. Već imam propagandni slogan: "Ja živim za vas."

Srijeda

Roland Garros počeo je u sveopćoj ravnodušnosti. Imena igrača ne znam već nekih petnaestak godina. Ostao sam na Vilasu, Borgu, Mc Enroeu, Wilanderu i Noahu. Kako bilo da bilo, na Central više ne zalazim; u najboljem slučaju zaletim se na neki gratis ručak u Villageu. To je kao i Festival u Cannesu: nitko tu više ne ide gledati filmove. Na Roland Garrosu, s vremena na vrijeme, padne s neba

neki pasionirani mladać zainteresiran za meč. Zabavno je to, ti mali novaci. Prepoznaješ ih po tome što traže rezultate. Unesu malo svježine, tu i tamo.

Četvrtak

Nemaš više kamo otputovati. Cijeli svijet krcat je turistima. Krajolici su ljepši na TV-u nego uživo.

S tim je kao s Roland Garrosom ili Mundialom: emitiranje ima više odjeka nego zbilja. Sva putovanja ispadaju razočaravajuća, osim onih na koja ideš sjedeći doma.

Petak

Znate onaj vic: po čemu se prepoznaje Belgijanca na grupnjaku? Jedini je koji ševi vlastitu ženu. E pa, budući da sam stvar testirao, moram reći da ja imam prilično belgijski pristup svingerstvu. A što ja mogu kad je Françoise uvijek najbolja u klubu.

Subota

"Ljudska egzistencija postaje istinskom patnjom, paklom, jedino kad dvije epohe, dvije kulture, dvije religije, interferiraju jedna s drugom. (...) Ponekad se čitava jedna generacija zatekne uhvaćena između dviju epoha, između dvaju stilova života; do te mjere da izgubi svako poimanje bjelodanog, svako umijeće življenja, svaki osjećaj za sigurnost i nevinost." Kad je Herman Hesse to napisao u Stepskom vuku, 1927., nije još znao da će mu Drugi svjetski rat dati za pravo. Nije također imao pojma ni da opisuje početak 21. stoljeća. čudno je to, osjećam hladnoću na leđima.

Mora da je kod mene propuh.

Nedjelja

Humor Nepoznate Fifice:

- Moj je komad toliko kurat da s njim pristajem voditi ljubav jedino pod periduralnom!

Ponedjeljak

Slijećem u Vilnius (Litva), na jednak aerodrom kao posvuda na kugli zemaljskoj. Svijet je identičan. Prelaziš ga pravocrtno, na eskalatorima osvjetljenim cvrčavim neonom. Putovati je kao slušati ogrebanu ploču. Živjeti? Svaki je dan nalik na prethodni. Upoznali smo "već viđeno": starjeti znači ulaziti u "već-proživljeno". To je virtualni dnevnik u kojem ćemo uvijek čitati isti ulomak.

Utorak

Slijećem u Helsinki (Finska), na jednak aerodrom kao posvuda na kugli zemaljskoj. Svijet je identičan. Prelaziš ga pravocrtno, na eskalatorima osvijetljenim cvrčavim neonom. Putovati je kao slušati ogrebanu ploču. Živjeti? Svaki je dan nalik na prethodni. Upoznali smo "već viđeno": stariti znači ulaziti u "već-proživljeno". To je virtualni dnevnik u kojem ćemo uvijek čitati isti ulomak.

Srijeda

Slijećem u London (Ujedinjeno kraljevstvo), na jednak aerodrom kao posvuda na kugli zemaljskoj.

Svijet je identičan. Prelaziš ga pravocrtno, na eskalatorima osvijetljenim cvrčavim neonom.

Putovati je kao slušati ogrebanu ploču. Živjeti? Svaki je dan nalik na prethodni. Upoznali smo "već viđeno": stari ti znači ulaziti u "već-proživljeno". To je virtualni dnevnik u kojem ćemo uvijek čitati isti ulomak.

Četvrtak

Moj Bože, u posljednja tri dana postao sam Jack Nicholson u Shiningu, kad ono u beskraj prepisuje jednu te istu rečenicu. A u Kubrickovo doba, k tome, tipka "copy-paste" još nije postojala. Kakav preteča! Pisac koji bi vječno ponavljao isti ulomak bio bi mudrac: Sve naše nevolje proizlaze iz toga što se odbijamo ponavljati. Kao da ima više istina.

Subota

Večera s Vincentom McDoomom uvijek je izvanzemaljsko iskustvo, osobito kad vam Motorola

pokloni mobitel nalik na laserski pištolj. Vincent McDoom priča mi o svojoj mački, po imenu Charlie, koja razumije samo engleski. To me podsjeća na Françoise Lacroix koja je non-stop govorila "moja mačkica je ćorava!". Večera u Nobuu strahovito je New Aristocracy. Cijeli francuski show-biz došao je dobiti besplatno novi mobač (koji je jako zgodan, ali se non-stop kvvari): Michel Blanc, Mare Lavoine, Nicole Garcia, Clotilde Courau, Laurent Ruquier, Jean-Charles de Castelbajac... Nekoliko dana kasnije u Korovi su mi dali novi ručni sat Raymond Weil, pa onda nove sunčane naočale u Castelu. Prije sam bio čankoliz; sad me čanak preklinje da poziram za fotku dok ga ližem. Po čemu se prepoznaje da je netko ušao u Kastu DJKP (Do Jaja Korumpiranih

People)? Božić je cijele godine, sponzoriran si ko vozač FI, uz isti rizik: završiti živ spaljen.

Nedjelja

Svi oni talenti koje sam imao kad sam bio dijete: pocrvenjeti na zapovijed, zadržati dah pod vodom deset minuta, bez problema krvariti iz nosa, razroko gledati samo jednim okom... Jako me zanima taj članak, budući da sam mu vjeran autor, glavni lik, i jedini čitatelj.

Ponedjeljak

Da bi me spriječio da pišem, sistem je pronašao djelotvoran obrambeni mehanizam: promicati me na televiziji. Ideja je bila jednostavna: postići moju literarnu šutnju zamjenjujući je medijskom bukom. Dati mi riječ bio je najbolji način da me se ušutka. Bravo, pokoravam se (u tišini).

Utorak

Lolita Pille je dokaz da akontacija ne čeka broj godina.

Srijeda

Frangoise mi ne prestaje ponavljati da je ne volim. Logično: kad ih nisam volio, one su mislile da ih volim. Sad se situacija preokrenula.

Četvrtak

Obožavam refren nove Eminemove pjesme: Now this looks like a job for me / So everybody just follozu me / Cause we need a little controversy / Cause it feels so empty without me.

Eminem, američki Oscar Dufresne? Volim poštenje tog pljuvača u tanjur iz kojeg jede, koji se usuđuje napraviti hit analizirajući zbog čega radi hit. Ugrubo, sve nas naziva kretenima, objašnjava nam kako bi nam bez njega bilo usrano dosadno, kako mu se za nas živo jebe i kako ga zbog toga obožavamo. Nekad su rock-zvijezde bile revoltirane iskreno, danas su to cinički. Lucidnost je zamijenila bijes. Lucidnost je novi oblik pobune. Nepomična mržnja, razbijeno zrcalo.

Petak

Nastavimo o lucidnosti, budući da je ona, izgleda, postala supremna odlika moje generacije, najviša vrijednost. Lucidnost zapravo, predraga moja braćo, ne štiti od stvarnosti. Teoretiziranje vlastite nesreće nju ne sprečava da se dogodi. Jedan iskusan čovjek vrijedi koliko i svaki drugi. Na primjer, meni moj ljubavni pesimizam ne pomaže da se manje bojim da ću patiti. Znati zbog čega si tužan

čini te možda manje glupim, ali ne i manje tužnim. I tako se mi probijamo kroz taj život, nakrcani svojim neriješenim problemima.

Smatramo se genijalima zato što znamo da to nismo. Nikad nijedna generacija nije s tolikim ponosom denuncirala vlastitu glupost, toliko se razmetala svojim porazima i svojom taštinom, niti, naposljetku, bila toliko zadovoljna sobom. Kult lucidnosti vodi u nemoć; to je beskorisna inteligencija. Nikad zemlja nije nosila toliko rezigniranu mladež. Ja provodim svoje vrijeme teoretizirajući o svojim političkim i sentimentalnim katastrofama. Od kakve mi je koristi što sam svjestan svoje nemoći? Lucidnost me ne mijenja.

Subota

Svim kritičarima što ih razočaravam, želio bih, jednom zauvijek, reći da se slažem s njima. Ni ja ne bih imao ništa protiv da su moje knjige bolje.

Nedjelja

Ardisson je na rođendanu Michele Laroque kod Regine plesao s Muriel Robin. Eto informacije. U pogledu neke people razine, rođendan Michele Laroque bio je kao Motorola-večer, samo što je tu dar trebalo dati, a ne dobiti.

Ponedjeljak

Sve u svemu, zapravo bismo trebali biti ponosni na francusku reprezentaciju. Danas genijalna, sutra nikakva, ona točno utjelovljuje našu zemlju. Mi smo jednako veliki u uspjehu i u neuspjehu. Nešto između nije naš stil.

Utorak

Frangoise rivalizira s Eminemom. Sinoć mi je, konster-nirana mojom ciklotimijom, opalila ovo:

"Znaš što bi tebi dobro činilo? Ništa."

Srijeda

Zašto ja tu ženu volim? Zato što je full options.

Četvrtak

Jedna zbilja glupa uzrečica? "Ne mijenja se ekipu koja pobjeđuje." Upravo je ta poslovice upropastila francusku nogometnu repku. Roger Lemerre vjerojatno je, gledajući svoju selekciju negdašnjih boraca kako se srozava, sebi u glavi ponavljao baš tu budalaštinu. Život je u neprestanom gibanju. Sve se mijenja; svijet evoluira punom parom. Treba neprestano sve revidirati, sve modificirati, sve

prilagođavati. Preživjet će kameleoni, Fregoliji, Barbapape, darvinisti! Ekipa koja pobjeđuje dolazi u iskušenje da zaspri na svojim lovorikama umjesto da se pretvori u ekipu koja opet pobjeđuje. Predlažem da se lijena poslovice poništi i zamijeni ovom: "Raspustite mi ekipu koja pobjeđuje."

Subota

S televizijom se postaje međunarodna zvijezda, s best-sellerom međunarodni anonimac. Evo mene opet kao gosta u zemlji tisuću i jednog brka: Turska koja se kvalificirala za četvrtfinale ne prestaje prevoditi moja djela. Na samom kraju Europe, na rubovima Istanbula, promatram Aziju koja blista, s druge strane vode, iza brineta crnih očiju i bijelih zubi. Na Bagdadskoj aveniji (azijskoj Champs-Elyse-es), Turkinje se znaju odjenuti seksi, iako u hotelu Ciragan ipak nema X-rated channela.

Svejedno, ne bi trebale jesti previše kefte, inače će se raširiti jednako brzo kao Marmar-ski tjesnac.

Nedjelja

Na azijskoj obali fasade drvenih kuća cijelog su dana ružičaste; ovdje se od jutra do večeri kupaš u svjetlu sutona; život je neki permanentni zalazak sunca. Konstantinopol? Freska naših nestašluka.

Laila, Reina, Angelique-Buz: diskoteke na otvorenom redaju se duž Bospora. Može se, dakle, plesati gledajući kargoe i jahte. Njihove svjetiljke služe kao laserske zrake što ih more šalje prema žutom mjesecu, disko-kugla koju je postavio Bog. Ja sam božično drvce, a Françoise moj vijenac.

(Ulomak iznjedren u pijanom stanju.)

Ponedjeljak

Ljubav je kao vlak smrti: najprije se penje, pa se onda iznenada spušta, pa se opet penje, pa opet spušta, i na kraju povraćaš po sebi!

Utorak

Prije utakmice Turska-Senegal slušali smo pjesmu mujezina: susret je također suprotstavljao marabute i imame. Nakon zlatnoga gola grad se preobrazio u crvenu operu, razdragano ljudsko more na pozadini inflacijske katastrofe. Pod jasnim nebom razlijevaju se osmijesi i sport, dakle, nečemu služi: opet postati sultan na jednu

noć bez kraja. Mjesečev srp i bijela zvijezda na pozadini purpurnog svoda: te je večeri čak i nebo oponašalo tursku zastavu.

Srijeda

Nagrada Sade za 2002. dodijeljena je u Castelas de Siver-guesu Alainu Robbe-Grilletu, u obliku sugestivnog bilboqu-eta što ga je izradio Fabrice Hvbort. Odojak na ražnju bio je nezaobilazan, a Marie Morel topila se slušajući Schonbergov Pierrot lunaire. Prije toga, žiriju u sastavu Pierre Bourgeade, Guillaume Dustan, Catherine Millet, Emmanuel Pierrat, Chantal Thomas i moja malenkost bio je odbijen pristup u dvorac Lacoste od strane njegova vlasnika Pierrea Cardina, iako je Jeanne de Berg* obećala da nikoga neće kazniti. Tko mu je kriv, tom bijedniku! U zamjenu, pokrajinsko vijeće Vauclusea dopustilo nam je da posjetimo dvorac Saumane, gdje je Božanski Markiz proveo djetinjstvo. Javno je zdanje bilo poželjnije od privatne ruševine.

** Catherine Robbe-Grillet, Alainova supruga, kazališna i filmska glumica i fotograf, objavljuje pod pseudonimima Jeanne de Berg i Jean de Berg (nap. prev.)*

Petak

Večera u Londonu s Fredom i Faridom, najboljim reklamnim kreativcima na svijetu (Zlatni lav u Cannesu ove godine za film o Xboxu koji sažima život od rođenja do groba u trideset sekundi).

Pričamo o skandalu kao mediju: kako se njime poslužiti kao oružjem, naciljati ga, organizirati ga? Oni su u jednom spotu raskomadali Robbieja Williamsa. Ja sam se na TV-u skinuo gol. Što treba napraviti sljedeći put? Obložiti kamencem Elizabetu II.? Grupa Prodigy daje nam neki početak odgovora: dovoljno je zapjevati hvalospjev Rohypnolu. Njihov posljednji single, Baby's got a temper, BBC je upravo cenzurirao. Žešće i od Eminema! Ali svima nama učitelj ostaje Salman Rushdie: izabrali mulahe kao PR (Public relations), za to je zbilja trebalo petlje.

Subota

Aksiomu Brune Masurea: "Televizija izluđuje, ali ja se liječim", dodao bih jednu malu modifikaciju: televizija izluđuje pod uvjetom da ništa drugo ne radiš. Jedan je dobar način liječenja svaštarenje. Moja je disperznost pitanje preživljavanja.

Nedjelja

Ono što najviše mrzim u Engleza njihova je pretjerana uljudnost: to su europski Japanci. Umjesto da jasno kažu "odjebite", oni namjeste

ožalošćenu facu i uzviknu: "I'm awfully sorry Sir but I'm afraid it's not going to be possible at the moment". Uvijek postoji neki trenutak kad se krajnja ljubaznost sjedini s totalnim prezirom. Ja bih radije da mi kažu: "I'm awfully sorry Sir but I'm afraid you're going to have to go fuck your mother, indeed."

Ponedjeljak

Napisati knjigu u kojoj ne bi bilo ni riječi neutemeljenog. I jako je skupo prodati.

Četvrtak

Kažu mi: Angot ima ritma. Dakle, napisati jednom neku glupost znači napisati neku glupost.

Napisati je dvaput, to je ponavljanje. A napisati je dvanaest puta, to znači imati ritma.

Petak

Prijateljstvo među muškarcima: je li to borba pijetlova? ljubomorna fasciniranost? pritajeno suparništvo? ekipna samoća? platonska homoseksualnost? natjecanje kuraca? Ili pak nešto tajnovito što se pojavi, pa nestane, samo od sebe, bez razloga?

Subota

Glavna zanimljivost "Lofta 2" semantičkog je karaktera. Treba li reći "koova" ili "ovaok"? U Grevisseu rasprava nije riješena, a Akademija se još nije očitovala o tom pitanju. Zašto se ne kaže "okova", ni "kovao"? Kako bi na šatri izgledao incipit Putovanja na kraj noći} "To je počelo "koova"? Ili: "To je čelopo ovako?" Ili "Ot je lopoče kovao"? Ti boga, "Loft 2" je kompliciraniji nego Oulipo! Eto zašto emisija nije imala gledanost: odveć mi je literarna.

Nedjelja

U Francuskoj, u ljeto, odjednom, klak: dva se mjeseca ništa više ne događa. Ponosan sam što živim u zemlji koja je sposobna od 1. srpnja do 31. kolovoza prestati živjeti. U ostatku godine, isto se tako ne događa ništa, ali se pravimo da se nešto događa.

Ponedjeljak

Po čemu prepoznaješ da si na Korzici? Na kraju ručka, bilo da si u Cabanon bleu (Saint-Cyprien) ili Maora Beachu (Santa

Manza), posluže vam mirtu. To je lokalni digestiv, očito, pije ga se bez prenemaganja i neumjesnih opaski tipa "ah da, ovo je zbilja mirta". Kako se sunce ne miče, bolje ga je imitirati.

Utorak

Sinoć je bio rođendan Vie Notte, vrhunskog noćnog kluba blizu Porto Vecchia. Vrhunac ove dvije godine mondijalizirane klubizacije. Cijeloga života čekao sam ovu feštu. Šest tisuća ljudi na nekakvoj meksičkoj haciendi, kao Villa-ge de Juan-les-Pins, ali pod vedrim nebom, i Philippe Corti koji stiže viseći na nekom konopcu, helikopterom, pa one najade što se dodiruju u smaragdnom bazenu, same Cerile Simeone u fosforescentnim tangama, Letitie Caste koje nisu imale djecu, što trepćući vjeđama skidaju brusthaltere, i tuširanje caipiroskom, bila je to noćobdijska apoteoza, svečani slavljenički Graal, pizdinska Walhalla... Mogu konačno prestati izlaziti.

Srijeda

Pierre-Louis Rozvnes ima pravo: Rečenica Tjedna neosporno je ona Paul-Loupa Sulitzera.

"Nalazim se u nekakvom lošem romanu kakav sam mogao napisati." Nenadmašno.

Četvrtak

Jučer je neki neonaci imbecil pucao na Jacquesa Chiraca kako bi postao slavni neonaci imbecil. Još jedna žrtva He-rostratova sindroma. Maxime Taj i Taj u jednom mailu piše "gledajte sutra telku, ja ću biti zvijezda". Naša je dužnost ne priuštiti mu to zadovoljstvo: ne bi trebalo pisati njegovo ime.

Herve Bijeda izvukao je svoju 22 long rifle. Jean-Pier-re Kreten oslonio je oružje o rame. "Hura, napokon će se o meni pričati!", kliknuo je Serge Friška Figa. Karabinka Philippea Bolesnika opalila je u prazno.

Petak

Nalazim u Camusovu Padu jednu rečenicu koja govori o Marcu Bidonu: "Da bi bio poznat, dovoljno je, sve u svemu, samo ubiti svoju pazikuću. A fortiori, pazikuću u Elizeju.

Subota

Ručak u Speroneu kod dobro potkoženih reklamera čija se kuća od kanadske cedrovine uzdiže nad tirkiznim zaljevom. Beskorisno im je slati razglednicu: oni u njoj žive. Korzika nudi čudesno očuvane krajolike, ako ništa drugo kod bogataša: nikakvih betonskih hotela koji bi nagrđivali obalu, ni plakata "Bricorama" po makiji. Zato

reklameri obožavaju Sperone: to je jedino mjesto koje nisu uspjeli uništiti. Ovdašnja ljepota odmara im oči od sve one ružnoće koju proizvode u ostatku godine.

Nedjelja

Invazija bria u Dvadeset godina prije, zbirci kronika Bernarda Franka (Grasset). Tijekom ljeta 2002. Rečenice Tjedna datirale su iz jeseni 1981: "Pišćeva molitva, to je sjećanje"; pa iz proljeća 1982: "Nije svaki dan Chateaubriand"; iz jeseni 1982: "Naša intima odveć je dragocjena da je ne bismo učinili poznatom većem broju ljudi" (divljenja vrijedno opravdanje ovog dnevnika); iz proljeća 1984: "Paradoks televizije: upoznaje vas s vašim susjedima i istodobno vas čini smiješnima u njihovim očima".

Ponedjeljak

U Via Notte bar je open, ni ja. Koja smola! Konačno sam našao apoteozu noći, i eto me sad izbačenog iz stroja. Frangoise se pitala:

- Zašto ne postoji neki alkohol s nula kalorija?

Philippe Corti predstavio nam je svog prijatelja Canrel-ija koji je organizirao naše "ugrijavanje": tri metra votke--lubenica (tri puta deset "shots" ispiti u cugu). Jerome Begle digao se na izazov, potom se više nije digao uopće. Florence Godfernaux ubijala je ose golim rukama. Štose mene tiče, ja sam plesao s jednom muhom visokom tri metra. Izjedalo me samo jedno pitanje: skriva li se Yvan Colonna u VIP-salonu?

Utorak

Pad burze odlična je vijest. On kažnjava škrtrice koje su svoje šuške htjele staviti na stranu. On nagrađuje cvrčke i upropaštava mrave. Spičkajte brzo svoju lovu, odmah! Jer čak i štetiše prestaju biti pošteđeni.

Srijeda

Red Buli jedino je predosjećajno piće: on već smrdi na bljuvotinu. Vidio sam jučer mlade frajljice kako se uništavaju Chivas-Red Bullom: Bog zna da sam ja za mišunge, ali ovo, što je previše ni s kruhom nije dobro. Red Buli u toj poslastici! Razlog više da se ostane doma: ne želim gledati kako se ruši svijet u koji sam vjerovao.

Četvrtak

Svaki put kad klopam jastoga pomislim kako bi, nekim pravednim obratom stvari, ljuskar mogao na roštilju napisati: "Oscar me ubiti".

Petak

Svi živi obožavaju predsjednikovo "A jel!" Saznavši da je upravo izbjegao atentat, Jacques Chirac je uskliknuo: "A jel!" Pitam se što bi politički kroničari napisali da je Chirac rekao: "Ulala!", ili "Boli me ona stvar", ili "Jebote!", ili "Vruće za moj life!", ili "Ideš!" Mene to "A jel!" podsjeća više na Mac-Mahonovo* "Kolika voda, kolika voda!"

** Mac-Mahon, Marie Edme Patrice Maurice, comte de (1808. - 18-93.), maršal Francuske, predsjednik Francuske republike od 1873. do 1879. Tu legendarnu rečenicu, vrlo eksploatiranu u suvremenom jeziku, Mac-Mahon, tada predsjednik Republike, izgovorio je prilikom posjeta jednom poplavljenom gradu u okolici Toulousea, 1875. (nap. prev.)*

Subota

Kad neka adolescentica kaže da je nešto smrtno, to znači da je to dobro. Kad neka žena iznad tridesete kaže da je nešto smrtno, znači da je to ubi-bože. Dakle, riječ "smrtno" omogućuje da doznamo dob djevojke koja s nama razgovara. Riječ "smrtno" je ugljik 14 suvremene žene.

Nedjelja

Emmanuel Carrere upravo se okušao u jednom izvanrednom eksperimentu "performativne književnosti". Poslao je u Le Monde tekst, koji bi trebao izaći sutra, a riječ je u stvari o pismu njegovoj curi u kojem od nje traži da izvede nekoliko erotskih gesta u vlaku Pariš - La-Rochelle.

Koristi jedan veliki dnevni list kako bi svoju curu potaknuo na fantazije. Osobno, prilično me usređuje spoznaja da se ja ovdje već dvije godine bavim "performativnom književnošću". Jedva čekam da vidim hoće li mu fora funkcionirati.

Ponedjeljak

Pripovijetka Emmanuela Carrerea, naslovljena L'usage du Monde, zbilja je remek-djelo. U mojoj korzikanskoj kući, sve su ga cure pokorno poslušale, kud on okom tu im prsti skokom (ovo je tu zbilja leglo). Na nesreću, Sophie nije putovala

TGV-om Pariš - La Rochelle! Nadam se da taj propali ran devu neće biti uzrokom bračne scene:

- Zašto nisi išla vlakom?
- Pa otkud sam mogla znati!
- Sveca mu, sve sam predvidio, samo ne to!

- A ti baš moraš našu pornjavu po novinama prepričavat, sranje?
- Glupačo! To je bila performativna književnost!
- Metnem si ja znaš gdje tvoju performativnu književnost!

Utorak

Sve je u redu, ali pakao je popločen autofikcijom. Pripovijedati svoj privatni život izravno u tisku najžešće je iskustvo koje postoji. Frangoise je pun kufer što je ovdje svako malo spomenuta.

Kefamo se oko toga neprestano. Ja sam kratak s argumentima za obranu ovih zapisa. Da su malo blistaviji, sami bi se branili...

Srijeda

Povratak u Pariz kako bismo se pravili da radimo. Umjesto da tonemo u san uljuljkani razbijanjem valova, bude nas sirene limuzina. Ja nosim otvorenu košulju uz tijelo, kroj Toma Forda za YSL.

Moja je slava sad jednako integralna kao i moja preplanulost: koja šteta što sam vjeran! Koje profučkavanje blonduša! Treba se samo sagnuti da ih pokupiš, te svježije šiparice, s očima košute, što trepću kopcima pred mojim perjem! Na ovoj vrućini misli se vraćaju iz hlača u mozak: kad se čovjek već znoji, nek' to bar nečemu posluži, na primjer za punjenje usta! Namećem sebi dijetu u trenutku kad se svi živi prežderavaju. Ljeto je pogubno za sreću, zato se svi parovi rastaju u kolovozu. Ljeto je godišnji grupnjak u Božjoj organizaciji! A Pariz je u ovo doba Otok iskušenja.

Ma lako za to: ja prezirem laku robu. Vjerni muškarci daruju svojoj ženi divan poklon: svoje odbijanje svih drugih. Vjernost je obredna žrtva: ja žrvujem rakete, avione i topove na oltar naše atomske ljubavi. (To me podsjeća na ono što je Prince de Ligne odgovorio svojoj ženi: "Jeste li mi bili vjerni? - Da, često.")

Četvrtak

Bertrand Delanoë* stavio pijesak i tri palme na kejeve i ljudi ostali paf. Bravo! To je pariška plaža.

Sad se tu možemo ispružiti na ligeštule i udisati najzagađeniji zrak u Europi, na obali jedne toksične rijeke. Kad samo pomislim kako je Chirac obećao da će se u njoj okupati! Kad bi morao održati samo jedno jedino svoje obećanje, ja bih volio da to bude ovo: daleko je najoriginalnije. Zamišljam si predsjednika onako mokrog i radioaktivnog, s upotrijebljenim prezervativom na nosu. Podsjećam

da je nekoć postojao jedan otvoreni bazen, po imenu Deligny, i još jedan u XVI. arondismanu, bazen Molitor, i da su oba ta kupališta uništena, a da gradska uprava uopće nije reagirala. Štose može, meni je dovoljan i Polo, koji je plaža pariške kreme. Eh da, gospodine gradonačelnice, ono što fali vašoj plaži, to vam je VIP-salon...

Petak

Poziram za naslovnicu jednog časopisa. Sve to silno vrijeme koje ne provodim pišući. Kad te objektivni uzmu kao metu, uzmu te kao taoca.

Subota

Prednost je praznika, za jednog književnog kritičara, to što ima vremena čitati stare stvari i u njima otkrivati briljante koji mu podižu nivo: "Bio sam zarobljen u sadašnjosti, kao junaci, kao pijanice; trenutačno zasjenjena, moja prošlost nije više bacala preda me tu sjenu sebe same koju mi zovemo budućnost." To je Proust, naravno. "Proust, naravno." Ko neki slogan Vivagela! Samo što on ne prodaje duboko smrznute proizvode.

** Bertrand Delanoë - gradonačelnik Pariza, (nap. prev.)*

Nedjelja

Neki je dan France 2 emitirao Pronađeno vrijeme Raoula Ruiza. Taj je film bio ono što mi je probudilo želju da opet malo posegnem za Proustom. Svima podozrivima on pokazuje da su 'Proust' bogataši koji povaljuju kurve i mondeni pederi koji traže da ih se bičuje. Proust odjednom nije više uopće gnjavator! Ima čak i jedan lik (Saint-Loup) koji se ruga onima što za kokain kažu "coco".

Uzalud si razbijam glavu, ne kužim zašto me non-stop uspoređuju s Bretom Eastonom Ellisom.

Modu trash noktambulizma lansirao je Proust!

Ponedjeljak

Nešto se čudno događa s Françoise: ovo je prvi put da nekoga volim sve više i više.

Utorak

Sa svojim preplanulim tenom svake se večeri odričem društvenog života. Rado bih ja prevario Françoise, ali mana je drugih žena to što nisu ona.

Srijeda

Povratak u Pelicano; u Porto Ercoleu (primorska Toscana) Mathilde i Roberto Agostinelli djetinjaju u vodi s Victoire de Castellane i Thomasom Lenthalom. Lee Radziwill mi kaže: "Nice to meet you", a već me poznaje. Opaska, to je bolje nego "Disgusted to meet you". More je ljubičasto kao jednodijelni badić sestre Jackie O. Patrick Bruel na bazenu ponavlja Njuškala* bez svojega verigleca. U moru se Frangoise, nehotice, popiškila na Patricea Chereaua: rizici dvorskog života...

** Riječ je kazališnom komadu britanskog autora Anthonvja Shaf-fera. (nap. prev.)*

Četvrtak

Mučan dojam da je objavljivanje knjiga sve više nalik nekakvoj točki stepa, nekoj sajamskoj predstavi, tri kratka dira i ćao đaci.

Petak

Osjetio sam da postajem malo prevelik materijalist kad sam se uhvatio u nekom početku erekcije listajući The World of Interiors.

Subota

Koja strahota, propustio sam festival Sonar u Barceloni. Izgleda da se tamo pojavila neka nova droga: "liquid acid". Za razliku od prljavih bugaćica s početka devedesetih, uzbuđenje koje izaziva tekući LSD lagano je i blago. "Imao sam osjećaj da mi je mozak ispran od svog smeća", priča mi Emilio na telefon. Ko na demosima reklama za deterdžente u 3D! Na koncu konca, možda je i bolje da sam propustio Sonar: previše bih trebao deterdžent za mozak.

Nedjelja

čitam romane mjeseca: brdo neizbrojivih sranja. To me podsjeća na ono što je Pietro Citati rekao u "Bouillon de culture" fiksirajući me sažalnim pogledom: "Književnost je umorna, pa se odmara." A ako se ta Trnoružica nikad ne probudi?

Ponedjeljak

Razumije se samo po sebi da ja bez oklijevanja podržavam prijedlog Frangoise de Panafieu za ponovno otvaranje javnih kuća. Kad neki problem nismo u stanju riješiti, bolje onda od njega napraviti industriju. Ionako su svi kurve u tom svijetu profita: "Lots of money? Love story. Got no money? I am sorry." (Mudra izreka s Night Flighta u Moskvi.)

Utorak

To me navodi na jednu ideju. Postoje prostituirane žene, prostituirani muškarci, zašto ne bi bilo i prostituiranih parova? Iznajmiš si lijepo jedan par za vikend ili na tjedan! Heureka! Kako se toga ranije nisam sjetio? Evo tko će financirati moj godišnji s Frangoise!

Srijeda

"Ovo je kraj svijeta i ja se osjećam dobro", pjeva grupa REM, i trenutna je situacija rezimirana.

Klima se remeti, nad Aziju se nadvio neki smeđi oblak, na svakom koraku suša se izmjenjuje s poplavama, ljeto je nalik na dugu zimu, oluje pustoše gradove. I svima živima kao da je to normalno, poduzeća nastavljaju proizvoditi, tvornice zadimljivati planet, ekspanzija vladati, zagađenje rasti. "It's the end of the world and I feel fiiiiine": Michael Stipe najveći je suvremeni filozof. Mi svoje vlastito uništenje promatramo s guštom. Prosječan čovjek 21. stoljeća jedan je stoički dandy, vrlo ponosan na svoje nihilističke pothvate. Prije je taj otmjeni stav bio rezerviran samo za elitu pesimističnih pisaca (Leopardi, Schopenhauer, Amiel, Benjamin, Cioran, Jaccard, Rosset...). Sad pak masa traži pravo na vlastitu anihilaciju uzimajući repete desert. Kolektivno samoubojstvo, to otvara apetit.

Četvrtak

Jednoga će dana možda neki nepromišljeni izdavač skupiti ove kronike. Pa će se ti zapisi uvezati s popustljivošću rezerviranom za velike duševne bolesnike. Ili pak sa strogo-šću razmjernom mojoj lijenosti.

Petak

Dominique Farrugia inzistira da je opet ovdje spomenem. Na kraju krajeva, tu želju uopće nije teško uslišiti. Da bi ušla u moj dnevnik, bilo je dovoljno da mi povjeri jednu emisiju na Canal+, a da me pritom ne obveze na krevet.

Primjećujem, kad smo već kod toga, da sam i ja sve više citiran u djelima mojih kolega: u Zašto Brazil? Christine Angot, u One Man Showu Nicolasa Farguesa, u Dnevniku jednog dokoličara

Rolanda Jaccarda, u Autogamiji Thomasa Bouvatiera, u Tvrdoj koži Elizabet Quin. Pa kad već nisam pisac, barem sam uspio postati lik iz romana.

Nedjelja

U nedostatku revolucija bunimo se i na najbeznačajnije pojedinosti. Ja, primjerice, odbijam svezati sigurnosni pojas u autu, vozim se na skuteru bez kacige, pušim travu u avionu, pišam u bazene svojih prijatelja (moj način da dodam vode u njihovo vino), vozim se u busu bez karte, čekam se čim vidim neku fotku Jean-Pierrea Raffarina itd. Uskoro će vrhunac subverzije biti prelaženje ceste tamo gdje nema zebre. Ljudi misle da "bobo" samo gomila prednosti građanskog komfora i boemskog looka, dok on zapravo samo zbraja dvije rezignacije: stid što je bogat pridružuje se smiješnosti pobune.

Ponedjeljak

Iskoristimo modernu pornografiju dok je nisu zabranili. Ja sam sinoć vodio ljubav s japanskim i njemačkim DVD-ima ljupke ljigavosti. Kad pomislim da se Dominique Baudis žali da naša mladost svoj seksualni odgoj dobiva gledajući to... Pa k vragu, nadam se da točno kaže...

Utorak

Moj seksualni odgoj u Gimnaziji Montaigne: neki truli dijaći, neka shema prošarana strelicama, pristava profačica u bijeloj kuti koja izgovara opake riječi poput "penis", "muški ud", "uterus", "maternica" i "jajovodi". Bilo bi mi draže da sam učio kao prethodna generacija (u bordelu) ili naredna (na videu).

Srijeda

Između 1935. i 1957., dakle tijekom 22 posljednje godine života, Valery Larbaud izgovorio je samo jednu jedinu istu rečenicu: "Zbogom, stvari ovozemaljske". Skršen teškim moždanim udarom u Ulici Cardinal-Lemoine u studenom 1935, ostao je napola paraliziran. Sjedeći u svom naslonjaču, svojim je rijetkim posjetiocima neumorno ponavljao "Zbogom, stvari ovozemaljske". (Njegovi biografi moždani udar pripisuju sifilisu što ga je zaradio prilikom učestalih posjeta javnim kućama, u društvu, najčešće, Leon-Paula Farguea.)

Četvrtak

"Zbogom, stvari ovozemaljske"? Ja imam o tome svoju malu teoriju. Ja mislim da se Larbaud samo pravio bolestan. Zapravo nije vidio što bi još drugo zanimljivo mogao reći. Napisao je najljepše pjesme, najveličanstvenije romane o mladim ženama, o Rimu, o ljubavi i o

milijarderima, putovao je, bio je umoran, pa je ostao sjediti doma. Nije on uopće bulazio: jednostavno, "Zbogom, stvari ovozemaljske" izgledalo mu je kao posljednja rečenica, ona koja rezimira sve, život, smrt, ljepotu svijeta, ptice, cvijeće i šume, pornja-vu, lov, prolaženje vremena, radosti i boli, i to da će nam jednoga dana sve to biti oduzeto. Ja životni put Valervja Larbauda gledam kao životni put savršenog pisca: mnogo je stranica potrebno iscrniti u potrazi za jednom jedinom rečenicom, a onoga dana kad si je našao nikad više ne treba izgovoriti nijednu drugu (kao Nicholson u Shiningu). "Zbogom, stvari ovozemaljske" nije, dakle, rečenica tjedna: to je rečenica jednog života.

Subota

Konobarice u restoranima sve su bolji komadi: to postaje problem s kojim se teško nositi. Neku večer večeramo mi s frendovima i žene za našim stolom mrze raskošnu. Pardon: mrze konobaricu, ali već ste vi to sami ispravili. Kad sam na-ručivao, došlo mi je da zatražim stvari koje nisu na jelovniku: jednu felaciju, tri cunnilingusa, dva ejakulosa, jednu kavu i račun molim hvala unaprijed bok vidimo se molim vas ma razumije se na usluzi sam vam nema na čemu. Ah, kad bih barem u životu imao toliko hrabrosti kao u dnevniku...

Nedjelja

Strogost kritičara na moj račun objašnjava se zacijelo činjenicom da nemaju volje darivati jedno razmaženo dijete.

Ponedjeljak

Ništa od spavanja cijelu noć, užasna scena, definitivni prekid... Ovaj je put Françoise otišla za ozbiljno, izgubio sam je. Slomljen sam. Zaljubila se u jednu djevojku kojoj smo se skupa upucavali.

Mjesecima se već u tajnosti viđaju i žele početi živjeti zajedno. A ja sumnjičio Ludoa! Rekla mi je to s jezovitom hladnoćom, kao da sam ja već neka bivša priča. "Odustajem od tebe i od svih pripadnika tvogajega spola." Cijelu noć pokušavao sam je smekšati, dobiti neku odgodu, još jednu šansu. Molila me da joj oprostim telefonom, SMS-om i na internetu, ali ne u lice. Bila mi je strana.

Teško mi je disati. Je li moguće da smo cijelu ovu godinu prolazili jedno pokraj drugog? Kao da smo živjeli u dva paralelna svijeta? Dva trenutka u kojima se zaljubljeni guše: kad vole i kad ih se više ne voli.

Utorak

U svijetu koji promiče egocentričnost kao kardinalnu vrlinu, homoseksualnost je logična norma budućnosti. Hetero-seksualnost je ono što je u ovo naše doba protiv prirode. Treba voljeti one koji nam najviše nalikuju. Privlačnost osjećati samo prema samom sebi. Trebao bih i ja tu nešto poduzeti. Moram se bezuvjetno oženiti nekim visokim kratkovidnim tipom. Tako bih postao pravi "romantic egotist".

Zbogom, stvari ovozemaljske.

Kroz trideset godina heteroseksualnost će postati minorna, sablažnjiva, nezdrava i šokantna. Bit će heterofobnih agresija na ulici. Gadit će nam se prizor muškarca kako na nekoj klupi žvali ženu.

Homoroditelji zaklanjat će oči svojoj in vitro djeci. Kakav užas, ljubiti u usta neko biće koje je toliko različito od tebe! Kako misliš da ti parovi mogu imati normalan i uravnotežen život ako su tako daleko jedno od drugog? Zbogom, stvari ovozemaljske. Zbogom, stvari ovozemaljske. Zbogom, stvari ovozemaljske.

Srijeda

Ništa jeo već tri dana. Otupljujem se bukom. Nobu i Korova su bankrotirali, ali Cab i VIP još su uvijek tu... Vratio se ja čoporima noćobdija, ponedjeljcima u Queenu, stripti-zetama, brijačima iz Doobie's... Svi sjede na istim mjestima, kao da su me čekali... Smatrao sam se superiornim, jadnik.

Daju mi toplinu, oni su moja prava obitelj. Moj život bez Frangoise počinje i ružan je. Nikad otkad znam za sebe nisam toliko patio, ali osjećao sam ipak da se nešto sprema: uljuljali smo se u normalnosti, ja sam izgubio maštu, bio sam neodlučan, prezirala me. Volio sam je prije nego što sam je volio, i volim je poslije. Nisam je volio dovoljno za vrijeme. Ljude volimo samo kad nas odbace ili nam umaknu. Mogao sam je voljeti a da je nisam ni upoznao ni dodirnuo, ni uopće ušao u njezin život. Svemu sam ja kriv: toj je priči kraj jer sam je ja otvorio. To je priča o muškarcu koji je sam i koji se pita tko je i kog vruga tu radi. Misli da je slobodan, zaljubi se, otkrije sreću, onda sreća otplahuta, a on skuži da mrzi svoju slobodu. čak je i pitch mog života banalan.

"Ništa se ne mijenja, i starost svijeta u meni raste." Valery Larbaud, Dnevnik A. O. Barnabootha.

A ja nju smatrao luđakinjom! Nikako: Frangoise je vrlo uravnotežena. Žena koja me ne podnosi uravnotežena je žena. Nije me otkantala nego ispraznila. Odlučujem da više nikad neću biti ni egoist ni romantičan. Mislim da ću postati jedna prekrasna pijanica.

Četvrtak

Nemoguće je to što od mene tražiš. Nikad neću uspjeti ne voljeti te.

Najgora od svih droga ostaje ljubav. Ti si mi dala život, vratila okus osjećajima. Kamo god išao, nisam vidio drugo do tvoja svježja usta i oči bi mi se maglile kad te ne bi bilo. Neki ostatak nevinosti tjerao mi je crvenilo u obraze. Od sada pa sve do smrti, svaki put kad netko preda mnom izgovori tvoje ime, možda će se moj pogled nakratko izgubiti u praznini. Drugi će reći: "previše je popio, pa se gubi", ali meni će se fućkati, ja ću već biti daleko, uz tebe, u Los Angelesu u tvom zlatnom naručju, ili u Porto Ercoleu izgubljen u tvojoj prljavoj dugoj kosi, u Istanbulu i Moskvi i Amsterdamu uz tvoje blijedožučkaste grudi, u raju uzajamne ljubavi, tom nemogućem snu u koji si mi ti jednoga dana, opet, otvorila vrata.

Petak

Prestat ću voditi dnevnik jer ostatak mog života neće biti zanimljiv. Jeste li skužili inicijale Oscara Dufresnea: O. D.? Pun mi je kufer sebe. Recimo, Over-Dose, Outre-Degout*. Normalno bih, da ostavim dobar dojam, sad kad sam bogat i slavan, dakle skoro pa lijep, svom životu trebao učiniti kraj. No meni je draže živjeti, to je praktičnije, tako vidiš što se događa. Izabirem, dakle, da nestanem na vrhuncu slave. U društvu spektakla, odsutni uvijek imaju pravo. Više nećete čitati Oscara Dufresnea, pa ćete ga tako posvuda tražiti. Žudjet ćete za mnom to više što vam ja budem više bježao. Ja sam prvi živi samoubojica poslije Isaaca Albenitza (pretka Cecilie Sarkozy, španjolskog glazbenika koji je pustio da se vjeruje u njegovu smrt kako bi čitao pogrebne hvalospjeve svojih najgorih klevetnika). Oscar Dufresne? Književni zombi. Ne treba ubiti Chiraca, Busha ili Madonnu da bi se ušlo u Povijest. Dovoljno se sakriti. Ne brinite, ja ću vas i dalje nadzirati, poštujući sigurnosno rastojanje. Doći će kad-tad trenutak kad će se stvari usrati. Na dan kraja svijeta nadam se da ću biti u prvim ložama.

* *Outre* - preko; označava prekoračenje (granice, mjere, norme); *degout* - gađenje, odvratnost (nap. prev.)

Subota

S vremena na vrijeme gledam s prozora mog hotela, i svaki put sunce izlazi nad nekim drugim gradom. Laku noć, stvari ovozemaljske. Ponekad, jako kasno, učini mi se da mi mobitel vibrira u sakou, bacim se na njega nadajući se da si ti, no to su samo basovi iz pojačala, od njih mi on u džepu treperi... Znam da je ta propala ljubavna priča jedina koju nikad neću požaliti. čak i kad budem u bolnici, čekajući smrt s cjevčicama za morfij zabijenima u ruke, i dalje ću na to misliti, i dalje ću biti ponosan što sam to proživio.

Nedjelja

Obično se misli da ljubav može promijeniti ljude, ali njezina hipnoza traje samo neko vrijeme.

Bolje je za mene da sam bio ostavljen; da barem jednom imam ulogu pozi-tivca i da me se žali... Na trenutke postajem velikodušan, izjavljujem da bih ti, kad bi se vratila, rekao "ostani sa svojom ljubavnicom, ja sam ti činio nažao, ne trebaš me više, draže mi je da si sretna bez mene" i druge blezgarije (draže mi je da sam nesretan ja, i sam sebe ne mogu ostaviti). U drugim prilikama, njezini mi "prijatelji" dolaze ogovarati Frangoise i njezinu curu. Kad mi se kunu da će njoj dosaditi moja vulgarna suparnica, skrhanu mi srce prede ko motor engleske limuzine.

- Mislite? Mislite da će se vratiti? čak i ako su šanse jedna na milijun, vi zbilja mislite da bi to bilo moguće? O moj Bože, zašto sam je pustio da ode?!

Onda pogled odvrate oni Pred mojim jecajima žalosnim.

Ponedjeljak

Ludo naleti na mene u jednom loungeu i napadne me:

- Dakle je l' istina da prestaješ s dnevnikom?
- Pa je... Nemam više volje...
- Izdaja! Bio si iskreniji od Brigit Jones, sranje!
- Ne: muškiji. Bilo je vrijeme da se neki frajer žrtvuje i odgovori joj, toj maloj droksi. Da joj kaže da ako muškarci i žele jebat sve žene, to ih, hvala Bogu, ne sprečava da vole, jer to je najljepše što postoji u tom dezintegriranom društvu...
- ... al' ćemo ih svejedno sve jebat!
- Eh da.
- Evo to je ono što će mi falit: tvoj cinizam.

- Nije to cinizam, nego poštenje. I mogu ti reći da mi je prilično sranja navuklo na vrat. "Poštenje, brigo moja draga..."

- Daj, si siguran da prekidaš?

- Voditi dnevnik? Ne. Ali objavljevati ga, da. Sad kad sam siguran da sam na nacionalnoj TV, moram se skrivati. Već smo na rubu preekspozicionosti! A osim toga, ko što je rekao Marcel Dalio u Pravilu igre: "Imam neki nejasan osjećaj da sam se sad dosta smijao."

- Ma daj! To je samo zato što ti je TV draža! Ostavljaš pismo zbog slike! Abdiciraš! Hoćeš da te prepoznaju na ulici! Megalo! Dezerter!

- Oh, da je bar samo to. Ali stvar je puno ozbiljnija... Odlučeno: prekidam sa ženama. Ni Boga, ni ljubavnice! čuj... Imaš lijepe oči, znaš... Što radiš večeras?

- Slušaj, Oscar, ja ću rado biti peder s tobom, ali pod jednim uvjetom: da nikad ne spavamo zajedno.

- Ok, to mi odgovara. Ali učinit ćeš mi to zadovoljstvo da obriješ tu komičnu bradu od tri dana; užasno mi je ljubiti obraz koji bocka.

- Ni čut. Ali ću zauzvrat rado pristati da se držeći se za rukice šćemo pred paparazzima.

- Da, to bi bilo dobro za tvoj imidž. Gle, čudno nešto, osjećaš taj miris? Ne? Ništa ne osjećaš?

Utorak

U trenutku zaključenja ove epopeje, što mi je preostalo? Jedan miris. Miris kože u engleskim autima mojega oca. Smrad luksuza koji mi je izazivao mučninu. Jaguar, Daimler, Aston Martin, Bentley: svi su bazdjeli jednako. Sjećam se svoje odvratnosti prema tim bež sjedalima koja su prejako vonjala. Htio sam se sviđati tom playboyu što je brzo vozio. Dakle sviđati se svim ženama, kao on. A za to mi je valjalo postati netko. Valjalo mi je postići da me čitav svijet voli, zato što je taj čovjek bio dio čitavog svijeta. Tada bi me volio kao drugi. Oscar Dufresne nije bio single koji je tražio ljubav; bio je to maleni dječak koji je čekao svog oca. Velika književna nepravda: majka je ta koja me podigla, a ja uvijek pišem o ocu. U obitelji, odsutni uvijek imaju pravo, i ne pišemo ni o kome osim o svojim utvarama.

Ponedjeljak, 9. rujna 2002.

Toliko je tuge u meni da se katkad izlije kao Seina. Svjetlo iz uličnih svjetiljki odražava se u tamnoj vodi, pretvarajući tu staru rijeku u mliječni put.

Postajem svjestan svega što sam izgubio i što više neću naći. Moj sako od smokinga je umrljan.

Grebem prljavštinu koja odbija otići.

Ako nitko ne pripada nikome, onda se nitko ne brine ni za koga i bit će svako za sebe za vijeke vjekova. Evo me opet samog; dižem zatamnjeno staklo prije nego što ću zagnjuriti lice u ruke, na stražnjem sjedištu te tihe limuzine što vozi prema mom kraju.

* * *

Table of Contents

LJETO

PUTOVANJE NA KRAJ NIGHTA

JESEN

POVIJEST KIŠE KROZ STOLJEĆA

ZIMA

BISTRA TIŠINA BLISTAVIH VODA

PROLJEĆE

NEPODNOŠLJIVA LJEPOTA

LJETO

PRIČA O LJ

JESEN

LJUBAV ZA ČITAV ŽIVOT

ZIMA

TKO PLAĆA RAČUN?

PROLJEĆE

ZBOGOM, STVARI OVOZEMALJSKE